SANDY KEENE

În lumea petrolului

Traducerea și adaptarea în limba română de

IRINA TRANDAFIRESCU.

ALCRIS

Capitolul 1

Părul lui Merle era ud de transpirație sub pălăria Stetson. O picătură de transpirație scăpă de sub pălărie și începu să-i alunece mai întâi pe sprânceană, apoi pe nas. Cu un gest scurt, ea șterse picătura și puse din nou mâna pe binoclu. Stătea întinsă pe burtă, cu mâinile nemișcate pe binoclu și rezemându-și mare parte din greutate pe coate.

În sfârșit, văzu ultima parte a țevii de forare și mișcarea pentru scoaterea bucății dislocate din sol și înțepenită în sapă, mișcările stângace dar coordonate ale acesteia în timp ce antrena noroiul din jurul gropii.

Lăsând binoclul, își luă carnețelul de notițe și tăie numărul secțiunii șaizeci de picioare, secțiune pe care ea o numărase ca fiind scoasă din puțul de forare. Făcând o scurtă înmulțire mintală, estimă adâncimea exactă, apoi frunzări filele carnetului. Lucrătorii păreau să fi descoperit un strat tare, probabil cuarțos. Putea acum să-și ia câteva zile libere de la supravegherea puțului. N-aveau să găsească petrol în stratul acesta.

Merle privi în sus pentru a arunca o ultimă privire șantierului de forare și văzu o siluetă ieșind din rulota în care era biroul și îndreptându-se spre instalație. Identifică bărbatul ca fiind Greg Larson, geologul șantierului. Și el locuia în același motel, iar ea presupunea că ar putea să încerce în zilele următoare să-l cunoască îndeaproape.

La acest gând, gura ei făcu o grimasă. Era deja mai apropiată de Greg decât i-ar fi plăcut, dar cum era interesată să afle rezultatele explorării puțului, logic era că geologul i le putea spune. La urma urmei, Greg era prea prost să-și dea seama de ce se întâlnea ea cu el. Chiar și așa, făcându-l să fie fericit și toto dată oprindu-l să devină prea implicat emoțional și fizic, nu era cea mai ușoară treabă din lume.

Continuând să privească, Merle începu să-și adune echipamentul și să-l pună în rucsac. N-ar fi trebuit să se ducă cu gândul la cererile lui Greg. Era doar o parte din îndatorirea ei. Când sapi un puț petrolier, nu-ți poți permite să lași vreo posibilă sursă de informații neexploatată. Compania care fora puțul făcea destul de dificilă aflarea evoluției lucrurilor fără să te aducă în situația de ați fi silă de metodele pe care le folosești.

Merle era pe cale să-și părăsească postul de observație din vârful dealului când văzu o mașină neagră, sport, trăgând lângă poarta încuiată care era singura intrare în șantierul de forare. Paznicul ieși afară și după o scurtă discuție cu șoferul, descuie poarta și permise accesul mașinii.

Mașina se opri lângă birou și un bărbat îmbrăcat într-un costum gri și ducând o servietă, se strecură afară din mașină pe portiera șoferului.

Curiozitatea lui Merle era stârnită. Evident, omul era cineva de la sediul central după cum arătau costumul și mașina. Își

scoase repede binoclul din rucsac și-l potrivi la ochi. Foarte frumos, gândi ea mișcând binoclul pentru a urmări înaintarea individului spre instalație. Nu frumos ca un actor de cinema, dar cu siguranță atrăgător. Trăsăturile sale erau colțuroase, cu pomeți proeminenți și maxilare pătrate. Nasul îi era puțin coroiat la bază, ca și când ar fi fost spart cândva în trecut. Era foarte bronzat și părul castaniu deschis îi era decolorat de soare.

Dacă era petrolist de meserie, precis petrecea mult timp în câmp sau își făcea vacanțele la tropice.

Când el ajunse la Greg, ea le studie chipurile. Fața lui Greg avea aerul unui posac perpetuu, aspectul lui, chiar și când zâmbea, nu te lăsa să-ți dai seama dacă era încântat de viață. Figura celuilalt avea un oarecare farmec și chiar dacă nu zâmbea, părea vesel. Merle continuă să se holbeze la ei prin binoclu. Poate că nu vesel era cuvântul, poate mulțumit era mai potrivit. Greg afișa totdeauna acea amărăciune, de parcă viața i-ar fi fost plină de necazuri. Celălalt bărbat părea genul care se descurcă foarte bine cu ceea ce-i oferă viața, în loc să clocească cum făcea Greg.

Ea mai privi câteva minute cum cei doi vorbeau, dorindu-și să poată citi pe buze, înainte ca ei să se îndrepte spre birou. La jumătatea drumului prin curte străinul se opri, plimbându-și ochii peste zona ce înconjura șantierul. Merle înțepeni, ținându-și respirația. Blestematul, gândi ea. Oare văzuse ceva? Sclipirea luminii în lentilele binoclului? Inima-i bătea cu putere și transpirația de pe frunte i se adunase în sprâncene. Nu îndrăznea să lase binoclul, temându-se ca mișcarea să nu-l facă să lucească în lumina soarelui.

După un timp care ei i se păru o eternitate, bărbatul ridică ușor din umeri și-și continuă drumul spre birou ,însoțit de geolog.

Până nu văzu ușa închizându-se în urma lor, Merle nu fu capabilă să-și miște mușchii încremeniți. Își strânse în grabă lucrurile în rucsac, părăsind poziția de pe creasta dealului. Din fericire pământul era tare și nu lăsase urme de pași sau semne care să fi trădat că cineva folosise dealul ca poziție privilegiată pentru spionarea șantierului de foraj.

Pe drumul de întoarcere spre motel, Merle se surprinse gîndindu-se la străinul de la șantierul de forare, mai mult încă, îi zburară prin minte mici fantezii despre el. Era ceva cu el, avea un aer de autoritate. Aș pune pariu că e genul care face totul după cum îl taie capul, tipul care conduce tot timpul, gândi ea.

Ei bine, Merle, o iei razna, se luă ea în derâdere în timp ce intra cu mașina în parcarea motelului. Șansele ei de a-l revedea erau slabe. Foarte puțini factori de decizie din petrol aveau obiceiul să fie în preajma instalațiilor, părând să prefere confortul din birourile lor.

Își parcă Blazer-ul și se duse în cameră hotărâtă să și-l scoată din minte pe bărbatul de pe șantierul de forare. Când intră în cameră în aerul plăcut răcorit de aparatul de aer condiționat, mulțumi lui Dumnezeu că cel puțin șantierul era rezonabil apropiat de civilizație. Chiar dacă motelul nu era din clasa Hilton, era confortabil cel puțin. În multe cazuri fu obligată să campeze în sălbăticie pentru câteva săptămâni, plecând doar ca să dea raportul și să-și refacă proviziile.

Își dezbrăcă blugii prăfuiți și bluza transpirată, aruncându-le neglijent în colțul camerei. Hotărând să renunțe la duș în favoarea piscinei, își luă costumul alb de baie de pe pardoseala băii unde-l lăsase după ce înotase ultima oară și se îndreptă spre piscină. Înotă câteva minute, apoi ieși din apă și

se așează cu fața în jos pe unul din șezlongurile de plajă de lângă piscină. După ce-și descheie sutienul ca să se bronzeze uniform, se abandonă plăcerii de a sta la soare, expunându-și spatele gol.

Zgomotul permanent al cauciucurilor pe șoseaua din apropiere în combinație cu căldura o făcură să adoarmă. Se trezi din cauza râsetelor și a plescăielilor din piscină. Soarele era acum mai jos pe cer și șezlongul ei era în umbră. Trebuie că dormise mult. Întinse mâinile la spate ca să-și încheie sutienul înainte de a se ridica.

– Dă-mi voie. Vocea masculină gravă și amuzată veni de undeva de deasupra capului ei și Merle îngheță. E ciudat cum, când e uluit, creierul unora nu mai lucrează, ori își încetinește funcționarea, primul gând fiind adesea total nerelevant. În această situație, primul ei gând fu că bărbatul avea accent britanic, un accent britanic foarte sexy.

Nu mersese cu gândul prea departe, când simți că șezlongul se lăsă sub greutatea cuiva care se așezase lângă ea. Mâini puternice apucară cele două părți ale sutienului din mâinile ei fără vlagă și încheiară catarama. Degetele ce-i atinseră pielea caldă îi dădură fiori de-a lungul spinării, înfiorându-i partea de jos a spatelui sub atingerea prelungită.

Merle rămase încremenită, cu inima bătându-i nebunește. El o mângâie pe coaste, lăsându-și apoi mâna pe curbura spatelui ei.

Mâna lui părea să-i ardă pielea, făcându-i sângele să-i alerge fierbinte prin vene, iar Merle se ridică brusc în poziție șezând. Se întoarse spre el, cu obrajii roșii și ochii scăpărând de indignare.

– Cine...? întrebarea-i muri în gât. Era el, bărbatul pe care-l văzuse la șantierul de foraj.

De aproape arăta mai bine decât crezuse la început, totuși nu era foarte frumos. Trăsăturile lui erau îndulcite de expresia de amuzament de pe chip, linii subțiri de umor apărând la colțurile ochilor de un verde uluitor. Singura lui îmbrăcăminte era un slip strâmt de culoare bleumarin. Era foarte bronzat și avea pieptul acoperit cu păr întunecat și ondulat. Părea foarte mare, foarte sigur de sine și foarte masculin. Percepția sexuală o făcu să-și simtă stomacul strângându-se. Merle înghiți cu greu și încercă să stăpânească situația.

– Ce crezi că faci? îl repezi ea.

El îi oferi un zâmbet generos.

– Nu pot rezista în fața doamnelor neajutorate. Privirea-i începu să alunece pe formele ei frumoase, inspectându-le îndeaproape. Când ochii-i rămaseră pe sânii ei parțial relevați de croiala adâncă a costumului de baie, Merle strânse din dinți, gândind că tipul se arăta a fi un desfrânat.

Când el își mută privirea în ochii ei, începu să zâmbească amuzat, de indignarea pe care o citea în ei.

– Pari stânjenită, comentă el râzând. Hai să înotăm împreună. Se ridică în picioare și se întinse s-o apuce de mână și s-o ridice în picioare.

Nu-și explică dacă fu impactul impresiei fizice pe care-o lăsase asupra ei sau percepția imperativului din cererea lui, dar orice ar fi fost, avu asupra ei efectul unei lovituri. Merle se îndepărtă de el, apoi cu o mișcare iute se ridică de pe șezlong pe partea opusă lui. Era o femeie înaltă dar, chiar și așa, trebui să-și dea capul pe spate pentru a-i întâlni privirea. Cu coada ochiului putea vedea câțiva oameni bălăcindu-se în piscină și prezența lor o liniști.

Ea-și scutură capul, făcând să i se desfacă părul negru bogat, apoi spuse cu o politețe rece:

– Dacă-mi dai voie. Se aplecă și ridică sticla cu ulei de plajă, apoi încercă să ia pălăria ce stătea lângă capătul șezlongului. Bărbatul îi ghici intenția și i-o luă înainte, dar când ea voi s-o ia de la el, o retrase, zâmbind răutăcios.

Când îi văzu expresia, el îi întinse din nou pălăria.

– N-am rezistat ispitei de a te tachina, încercă el să se scuze, evident surprins de privirea ei rece. Hai s-o luăm de la început. Eu mă numesc Leon, care e numele tău?

Îi ieși orice altceva din minte în timp ce creierul ei acționa rapid. Leon – Leon Crane??? El trebuie să fie. Înainte de a cerceta un puț, Merle își făcuse o politică din a afla ceva despre compania care făcea forajul. Puma Resources fusese fondată de Leon Crane, un englez care sosise pe scena petrolului din Calgary cam cu trei ani în urmă. Înainte de asta, petrecuse câțiva ani lucrând în diferite țări din lume și pentru diverse companii petroliere internaționale. Zvonurile spuneau că venea dintr-o familie foarte bogată, al cărei trecut îi permisese lui să înființeze Puma Resources.

Nu că ar fi avut nevoie de sprijinul continuu al unei familii bogate. În primul an de activitate, Puma făcuse o descoperire majoră în districtul Peace River, situând-o ca una din lidere printre companiile petroliere independente ce abundau în Alberta. Această descoperire îl situase de asemenea și pe Leon Crane ca figură proeminentă în lumea petrolului. Era frecvent cotat în paginile financiare și se zvonea că „șeicul cu ochi verzi" din Alberta dădea adesea sfaturi în politica energetică.

În timp ce Merle îl studia gânditoare, își mai aminti ceva despre Leon Crane. Nu numai că apărea în paginile de afaceri ale ziarelor, dar nu era străin nici paginilor de mondene. Un burlac al cărui nume era adesea lângă cele ale unora dintre cele mai frumoase femei din societatea din Alberta.

Dar oricum era viața lui socială, un fapt rămânea cert. El știa tot ceea ce se petrecea la puț. Deveni dintr-o dată nehotărâtă. Ar trebui să...? Era evident că era atras de ea. Merle mai văzuse această expresie în ochii multor bărbați, ca să știe bine ce înseamnă. Ar fi putut să nu mai aibă vreo dată o asemenea oportunitate. El putea fi o sursă de informații trimisă de Cer. Îl privi în ochi, apoi își îndreptă privirea plină de incertitudine în altă parte. Avea dificultăți în a-l manevra pe Greg dar avea senzația că aceasta ar fi o joacă de copil în comparație cu manevrarea lui Leon Crane.

Crane continua s-o privească ținând o sprânceană ușor ridicată, ca și când ar fi așteptat ca ea să-i răspundă la întrebare. Nu putea rămâne tremurând acolo toată ziua și trebuia să fie nebună să rateze o asemenea ocazie. Și nu tocmai își spusese că el ar putea fi o provocare?

– Merle. Mă numesc Merle Halliday, spuse zâmbind.

– Merle, șopti el îngândurat. Îmi place.

El ținea încă pălăria în mâna întinsă și de data aceasta Merle o acceptă, dar nu se osteni să și-o pună pe cap.

Îl privi în ochi aproape cu tandrețe în timp ce se gândea că s-a angajat într-un joc periculos. Trebuia să fie foarte, foarte atentă cu acest tip. Totdeauna era riscantă hotărârea de a te folosi de cineva de care erai atras, pentru că nu trebuia să te îndrăgostești de el.

Câteva secunde continuară să se privească, absorbiți unul de celălalt și nu auziră pașii ce se apropiau. O mână puternică alunecă pe talia lui Merle, într-un gest posesiv, și ea sări speriată. Merle întoarse capul să vadă cine era agresorul și gura lui Greg o acoperi pe-a ei în aceeași clipă.

Sărutul se termină aproape înainte de a începe, iar când o eliberă din strânsoare, geologul îi zâmbi.

– Bună, scumpo. Văd că l-ai cunoscut pe șeful meu, domnul Crane. Greg privi spre celălalt bărbat. Merle locuiește aici în motel.

– Înțeleg. Tonul bizar al vocii lui o făcu să-i arunce o privire fugară. Privirea lui exprima uimirea și era îndreptată spre brațul lui Greg care rămăsese încă pe talia ei.

Simțind interesul celuilalt bărbat, geologul își înteți strânsoarea, iar buzele lui Leon se strânseră. Lui Merle îi venea să strige de indignare. Greg continua să-și manifeste posesiunea și ea nu avea ce face. Se întâlnise cu el timp de două săptămâni și dacă acum îl trata cu răceală, Greg era în stare să facă o scenă.

Acesta își îndreptă atenția din nou spre Merle și zâmbi satisfăcut.

– Am venit să-ți spun că vom pleca mai devreme pentru cină în seara asta, spuse sărutând-o pe tâmplă. M-am săturat să luăm masa la restaurantul din parcarea tirurilor și m-am gândit că ar fi o schimbare plăcută să mergem cu mașina până la Medicine Hat ca să luăm masa.

Deși cu dificultate, Merle se abținu să-i spună lui Greg cu exactitate unde se gândea ea că ar trebui el să se ducă să ia cina. Ca și când nu era suficient că se năpustise peste ea și

Crane, chiar trebuia să-i spună ce să facă la cină? Doar pentru că de obicei mâncau împreună, nu însemna că putea să-i impună programul pentru seară.

Ea aruncă o privire spre Leon. De ce nu putuse Greg să stea deoparte încă puțin? Dacă ar fi putut fi sigură de Crane, l-ar fi lăsat baltă pe Greg. În situația de față nu-și putea asuma riscul, deci, se forță să-i zâmbească.

– Sună minunat, la ce oră vrei să plecăm?

– E trecut de cinci. Poți fi gata într-o oră?

Leon interveni exact când ea era gata să încuviințeze.

– Îmi pare rău că vă stric planurile pentru seară, dar am de discutat cu tine câteva probleme. Nu părea deloc întristat în timp ce-l privea fix pe Greg. De când Greg apăruse în scenă, farmecul lui Leon părea să fi fost pus la păstrare într-un loc foarte rece, ceea ce o făcu pe Merle să se încrunte puțin. El nu părea să fie deranjat de faptul că ea se întâlnea cu Greg. Îi privi pe amândoi pe sub gene. Greg nu părea enervat, dar nu-și dădea seama ce gândea Leon.

– Credeam că am rezolvat toate problemele în după-amiaza asta, protestă geologul.

– Au mai apărut câteva lucruri de-atunci. Aș vrea să le discutăm în seara asta ca să pot pleca mâine dimineață înapoi la Calgary. Sunt sigur că Merle va înțelege. Îi aruncă o privire rece și Merle se simți ușurată.

Era dispus să flirteze cu ea, poate chiar afișa o umbră de gelozie, dar nu părea bănuitor.

Greg o privi dezamăgit.

– Merle...?

– Du-te, Greg. Afacerile înaintea plăcerii, cum se spune. Îmi convine să mă culc devreme. Am o mulțime de lucruri de făcut mâine.

Ea își desfăcu brațul lui Greg de pe talie și plecă.

– Apropo ce anume ai de făcut? întrebă Leon pe neașteptate înainte ca ea să fi apucat să facă mai mult de doi pași.

O străbătu un fior și ezită o clipă înainte de a se întoarce. Putea spera doar că figura-i era convingător de inocentă când se întoarse spre el.

– Sunt naturalist. Fac cercetări ecologice în zonă.

– Cercetări? întrebă el, iar Merle îl privi imediat. Expresia lui părea doar curioasă și ea se forță să se liniștească.

– Corect. Mă duc cu mașina în diverse locuri și studiez formele de viață.

– Pare... foarte interesant. Spune-mi, studiezi o anumită formă de viață?

Merle își umezi buzele. Avea gura uscată. Cunoștințele ei de biologie erau limitate la a privi emisiunile televizate și câteva articole citite prin reviste. În general, considera că e suficient. Majoritatea oamenilor erau prea interesați de propriile ocupații ca s-o chestioneze pe ea despre presupusa ei ocupație.

– Nu... o anumită formă de viață în mod special. încerc să privesc situația în ansamblu. îți... interacțiunea diferitelor specii, spuse mulțumită că-și reamintise expresia, și-i aruncă o privire pe furiș.

Era o lumină ciudată în acei ochi verzi, aproape ca și când ar fi fost amuzat de ceva – sau avea dubii. Merle se înfioră puțin, dar se gândi că e din cauza nervilor și schimbă repede vorba ca să scape.

– E rece afară. Cred că am să intru, spuse în grabă. Fără să mai aștepte vreo replică din partea celor doi, Merle se întoarse repede și plecă de lângă piscină spre camera ei.

Capitolul 2

Dimineața următoare, mașina neagră sport nu se mai vedea în parcarea motelului când Merle ieși și se îndreptă spre Blazer-ul ei ca să plece la Medicine Hat. Era încă furioasă pe sine că se lăsase aproape prinsă în cursă de Leon Crane ieri lângă piscină, și se hotărî să meargă la bibliotecă și să ia niște cărți despre ecologie.

Ar fi trebuit s-o facă înainte de a fi început să lucreze. Chiar dacă trebuia să citească toate cărțile pe care le avea biblioteca despre acest subiect, va fi pregătită dacă cineva urma s-o chestioneze din nou despre presupusa ei ocupație.

N-ar fi fost rău nici să dea telefon la compania care o angajase, Wild Rose Petroleum, să afle dacă vreunul dintre supraveghetorii lor din oraș auzise de ce Leon Crane fusese la șantier. Din ceea ce auzise ea despre el, părea ciudat să viziteze personal șantierul.

Vizita ei la bibliotecă se soldă cu câteva cărți de biologie generală și un ghid al zonei Alberta despre flora spontană.

Dacă urma să pretindă că era un expert în formele de viață, se gândi că ar fi mai ușor să se specializeze în cele care nu ar rupe-o la fugă.

Înainte de prânz, găsi o cabină telefonică și sună la Wild Rose. Deși mașina ei era echipată cu un telefon mobil, era mai sigur să folosească unul public. Pe telefonul mobil, orice altă persoană cu un telefon mobil putea auzi o parte din conversație. De altfel ar fi fost neplăcut să-și decline identitatea sa de supraveghere al puțurilor de forare. Cu cât ar fi putut rămâne mai multă vreme nedescoperită, cu atât mai ușoară i-ar fi fost sarcina.

Conversația ei cu persoana de contact de la Wild Rose fu scurtă, dar nici aceasta nu avea nici cea mai vagă idee de ce Leon Crane apăruse la șantier, și promise că avea să încerce să se intereseze pentru ea.

După ce agăță receptorul, Merle continuă să privească fix telefonul. Avea destul mărunțiș în poșetă, deci nu-și putea găsi o scuză destul de bună să nu-și sune mama. Amână totuși pentru altă ocazie, dacă tot amânase s-o sune timp de două săptămâni. N-avea să fie oricum o conversație ușoară, se gândi ea. Până să încerce ea să se convingă singură, puse mâna pe receptor și formă numărul.

Telefonul de la celălalt capăt al firului sună de câteva ori și Merle tocmai începuse să se gândească să formeze din nou numărul, când la celălalt capăt al firului cineva ridică receptorul. În grabă, Merle umplu aparatul cu monede și își salută mama.

– Tocmai la tine mă gândeam, Merle. Am tot încercat să te sun dar n-ai răspuns la telefonul de la apartament. Tocmai plecam și nu pot vorbi mult.

– Bine, mamă, n-am să te reţin. Am sunat doar să...

– Stai o clipă, o întrerupse mama ei. De ce suni de la un telefon public? Unde eşti?

– Mamă, sunt în Medicine Hat, răspunse Merle liniştită.

– Medicine Hat? O, Merle. De ce nu apelezi la mine când ai nevoie? Exasperarea mamei sale se transmitea foarte bine prin linia telefonică. Presupun că ai renunţat la slujba de la compania de construcţii.

–Ştiai că e doar o slujbă temporară, mamă... doar pentru a avea o ocupaţie până să-mi găsesc o slujbă de supraveghetor.

– Era un loc bun de muncă, Merle, şi presupun că-ţi plăcea.

– Ştii că nu-mi place acest gen de muncă – înţepenită într-un birou toată ziua, bătând la maşină şi scriind.

Mama ei oftă zgomotos.

– Dacă ai mai fi rămas acolo, poate ai fi început să găseşti activitatea interesantă. Era genul de slujbă care nu te-ar fi lăsat să faci...

– Uite, mamă, o întrerupse Merle, dacă tu crezi că era aşa grozavă, de ce nu încerci să afli dacă postul mai e liber şi să-l ocupi tu? Ai avea plăcerea să fi înconjurată de o mulţime de femei care bârfesc toată ziua, să auzi totul despre viaţa lor amoroasă şi despre copiii lor.

– Mi se pare mie, sau eşti geloasă? Ai putea să te măriţi şi să ai copii dacă te-ai opri din alergătura prin provincie şi din jocul de-a spionul. Merle strânse din buze ca să nu dea replica. Nu voia să se mărite – şi încercase s-o convingă pe mama ei de lucrul acesta.

Când fiica ei rămase tăcută, doamna Halliday spuse:

– Și cu Jack cum e? E dispus să te aștepte până te întorci la Calgary? Sunt sigură că avea intenții serioase.

– Mamă, m-am întâlnit cu el doar de două ori. Fusese un ghinion teribil că mama ei cinase în același restaurant în care se întâmplase ca ea să ia cina cu Jack Franklin. A doua zi ar fi fost în stare să comande florile pentru nuntă. Aceasta fu ultima dată când Merle ieșise cu Jack; fu prea stânjenită ca să mai accepte o altă întâlnire. Era atât de umilitor să iasă cu cineva practic abia cunoscut, iar mama ei să-l trateze ca pe un viitor ginere sigur.

– Bine, sunt sigură că s-ar fi înfiripat ceva dacă ai fi rămas la Calgary. Părea un om foarte de treabă, foarte atrăgător și cu o slujbă bună. Să nu uităm, dragă, ai douăzeci și cinci de ani. Ai să rămâi uitată pe raft dacă nu ești atentă.

– Se întâmplă să mă simt foarte bine „pe raft", cum spui tu. În plus, tu te-ai măritat de atât de multe ori că e suficient pentru amândouă.

– Merle! se auzi expresia indignării mamei sale.

– Îmi pare rău, mamă, se scuză ea fără convingere. Am fost răutăcioasă.

– Da. Ai fost. N-a fost vina mea că tatăl tău a murit.

Ca să evite argumente ulterioare, Merle se abținu să mai comenteze. Așa cum spusese, mama ei nu avusese vină că tatăl ei murise când ea era doar un bebeluș. Oricum, de-atunci se recăsătorise de două ori, în speranța că va găsi pe cineva care să-l înlocuiască. Scuza ei pentru divorțurile succesive era că nici un bărbat nu era capabil să umple pantofii primului ei soț, deși era evident că ea n-avea de gând să se oprească din căutarea unui soț potrivit. În sinea ei, Merle era convinsă că și

căsătoria părinților ei s-ar fi sfârșit de asemenea cu un divorț, dacă Jake Halliday n-ar fi murit înainte ca mama ei să se fi plictisit de el.

– Merle, cred că ești foarte egoistă. Știi că vreau nepoți. În plus, cred că ai găsi foarte mulțumitoare viața de familie. E chiar foarte plăcut să ai un bărbat care să aibă grijă de tine. Tu nu i-ai acordat însă nici o șansă.

– Am avut această discuție mai înainte, mamă, așa că hai s-o lăsăm baltă, spuse Merle tăios. Am sunat doar să-ți spun unde sunt, în caz că vrei să iei legătura cu mine. Merle îi comunică numele motelului și numărul de telefon. Dacă nu sunt acolo, poți încerca să mă suni pe telefonul mobil. Merle nu se lăsă impresionată de tăcerea de gheață ce urmă, și scurtă convorbirea. Bine, pentru că erai pe punctul de a pleca, am să te las.

– Bine, mă gândesc dacă o să-mi mai tihnească prânzul, mormăi mama ei. Îl iau cu Marion Wells și știi cum e ea. Ți-am spus că fiica ei mai are un copil, nu-i așa? Dar apoi...

Foarte ușor, Merle agăță receptorul în furcă, curmând reproșurile mamei sale. Își dorea ca măcar o dată să poată discuta cu mama sa fără să fie obligată să-i asculte discursurile care începeau cu „De ce nu te-ai măritat să-mi faci nepoți?" Nu că Merle și-ar fi făcut vreo iluzie despre motivul pentru care ținea să devină bunică. Edith Halliday care revenea la numele primului său soț după fiecare divorț, ajunsese la vârsta la care cam toate prietenele ei aveau copiii căsătoriți, iar ea dorea să fie mereu în competiție cu ele. Voia să poată vorbi despre nunta elegantă de la biserică, pe care ar pregăti-o, și să se împăuneze cu pozele nepoților săi.

În timp ce ea ar arăta tuturor fotografiile, eu aș fi cea înțepenită în casă schimbând scutece și satisfăcând capriciile unui bărbat oarecare, se gândi Merle nemulțumită.

Doar o singură dată, cam cu cinci ani în urmă, fusese pe punctul de a o asculta pe mama ei. Atunci, încă nu-și începuse cariera de supraveghetor al puțurilor de forare și lucra pe post de secretară la aceeași firmă cu Paul Garret. La început, crezuse că întâlnise în sfârșit pe cineva cu care ar fi putut să-și petreacă viața. Purtase inelul de logodnă înainte de a fi descoperit că pentru planurile lui de viitor ar fi fost mult mai potrivit să poarte un inel în nas decât unul pe deget.

Mama ei n-o iertase niciodată că rupsese logodna cu Paul, deși Merle nu avusese niciodată regrete. Până să rupă logodna, Merle nu realizase că se încurcase cu el mai mult ca să-i facă plăcere lui Edith și nu pentru că ar fi avut sentimente profunde pentru el.

O mașină de transport prăfuită aparținând firmei Puma Resources era în parcare când Merle se întoarse de la Medicine. Ea recunoscu mașina ca fiind cea pe care o conducea Greg de obicei și trase concluzia că acesta se hotărâse să-și ia câte puțin timp liber ori de câte ori avea ocazia. Când sondorii aveau să dea de stratul conținând petrol, el va sta probabil douăzeci și patru de ore pe zi pentru a analiza mostrele de rocă din noroiul de sondă. Petrolul este găsit în straturi poroase de rocă sedentară, unde este stocat în spațiile dintre particulele de rocă. Sarcina lui Greg ar fi fost să-i detecteze prezența prin variatele metode accesibile lui, cum ar

fi studiul microscopic al mostrelor de rocă, radiații ultraviolete, fluorescență, chiar și miros și gust. O dată ce ar fi descoperit petrolul, el ar fi condus testele viitoare pentru a determina care dintre petrol sau gaz era prezent în cantități comerciale. Numai rareori era o rezervă destul de mare și sub presiune suficientă pentru a promite un puț de petrol țâșnitor.

După ce trecu prin camera ei să se schimbe în costumul de baie, Merle ieși din cameră și se duse să-l caute de Greg. Îl găsi lungit pe unul din șezlongurile de lângă piscină. Îndreptându-se spre el, încerca să-și alunge starea depresivă. Atitudinea lui de ieri față de ea o iritase. Greg Larson era exact genul de bărbat care îi întărea hotărârea de a rămâne singură. Merle își putea imagina cu ușurință felul de viață pe care el l-ar fi oferit oricărei biete femei prost sfătuite și suficient de nebună să se mărite cu el. Nu că ar fi avut de obiectat împotriva unei soții care să muncească. Dimpotrivă, probabil s-ar fi așteptat ca ea să-și păstreze serviciul și totodată să aibă în grijă toate sarcinile unei gospodării, gătitul, spălatul rufelor și să-i fie recunoscătoare că o lasă să muncească.

Așezându-se pe șezlongul de lângă el, Merle îl salută cu un zâmbet pe care și-l impusese. El începu imediat să se plângă de Leon Crane și de intervenția lui în planurile lor pentru cină de cu o seară înainte. Deși Merle știa că ar fi trebuit să fie încântată de atitudinea lui (nu există sursă de informații mai bună decât un angajat nemulțumit cu un ușor complex de persecuție), dar venind după conversația telefonică avută cu mama ei, Merle își dorea să-l poată opri ca pe un program plictisitor de televiziune.

– Crede că se poate umfla în pene în fața mea pentru că are câțiva dolari, și că mă poate călca în picioare doar pentru că eu sunt un nenorocit de angajat. Greg gesticula cu țigara aprinsă între degere, împrăștiind scrumul pe jos. Merle își opri privirea pe degetele lui îngălbenite. Fumatul la șantierele de forare era strict interzis și consecința era că puțini petroliști fumau. Cei care foloseau tutun, de obicei îl mestecau, ceea ce lui Merle i se părea dezgustător. Aceasta era prima dată când Merle îl vedea pe Greg fumând. Trebuie că era un gest de sfidare. Fără nici o îndoială, Greg avea să devină o adevărată mină de aur pentru informații. Ea-și întoarse atenția către conversație.

– Dar dă-mi voie să-ți spun un lucru, Merle, am semnat un contract cu Puma și nimic din el nu spune că trebuie să-i permit lui să-mi spună cum să-mi petrec timpul liber, zise Greg deja încins.

Brusc, el căpătă toată atenția ei.

– Ce vrei să spui?

– Crane nu crede că ar trebui să mă întâlnesc cu tine.

Ar fi trebuit să se aștepte la asta dar, mai mult sau mai puțin, vorbele lui Greg o zguduiră. Cu gesturi studiate, Merle desfăcu bușonul sticlei cu ulei de plajă, își turnă puțin în palmă și începu să se ungă pe picioare.

– Cred că l-ai înțeles greșit, spuse cu inocență în glas. Ce motiv ar putea avea să nu vrea ca noi să fim prieteni?

– E puțul la care lucrez. Se presupune că trebuie să fie foarte secret și el se teme că eu aș putea fi indiscret, explică Greg.

– Indiscret? întrebă Merle părând uluită, deși în mintea ei sunau o mulțime de clopoței.

Afurisitul de Leon Crane, de ce nu rămăsese la Calgary? Poate că nu-i făcea plăcere să se întâlnească cu Greg, dar el îi scutea multe ore de stat în arșiță. Și-acum Leon era pe cale să-i pună botniță... afurisit, afurisit, afurisit!

– Este un puț de testare și el crede că aș putea scăpa unele informații despre cum evoluează forarea.

Merle ridică din umeri, punându-și ochelarii ca să-și ascundă ochii. Până acum, Greg scăpase foarte puține informații despre puț, dar nici nu prea avea informații interesante. Oricum, n-avea să treacă mult până să aibă informații prețioase despre foraj și Merle știa că le poate scoate de la el fără ca Greg să-și dea seama. Merle simți că-l urăște pe Crane. Grija cu care cultivase prietenia cu Greg putea deveni inutilă dacă Leon îl gonea acum.

Hotărând că o schimbare de subiect în acest punct ar crea suspiciuni, Merle preferă să joace rolul ignorantei perfecte.

– Un puț de testare? Ce-i asta?

– Testele noastre de suprafață au indicat că în această zonă ar putea fi petrol. Noi forăm ca să vedem dacă este și cât de mult, explică Greg.

– Și ce-i cu asta? De ce ar trebui să-mi pese mie că voi găsiți petrol? întrebă Merle, cu un aer de totală nepăsare.

– Tu ai putea să nu fii interesată, dar o mulțime de oameni ar putea fi, răspunse el cu o voce plină de importanță. Permisul de arendă dat de guvern ne dă nouă dreptul doar la jumătate din valorificare. Restul poate fi luat de către oricine. Dacă găsim ceva și putem păstra secretul până după licitația arendelor, am putea lua noi tot câmpul.

El o privi, vizibil încântat de rolul său de profesor.

– Ai auzit vreo dată de un supraveghetor de petrol?

Merle se încruntă și scutură din cap. Această conversație ar fi putut fi foarte amuzantă dacă ea n-ar fi fost atât de îngrijorată de avansurile pe care i le făcea Greg.

– Sunt spioni trimiși de companiile rivale care să afle despre puțurile de explorare.

Ea se forță să râdă.

– Și presupun că domnul Crane crede că eu sunt unul dintre acești spioni. Cât de melodramatic și de ridicol! Cu grație, oftă și se întinse pe șezlong, conștientă că Greg îi studia fiecare mișcare. Merle n-avusese niciodată probleme în a atrage bărbații. Era un atu în această meserie, iar ea știa cum să-l exploateze. Din când în când se întreba ce văd bărbații la ea, dar atâta timp cât treaba mergea, n-avea de gând să se întrebe prea mult. Acum era mai bine să-l facă pe Greg să-i iasă din cap supraveghetorii petrolieri, înainte ca el să înceapă să-și pună întrebări.

Merle se întoarse pe burtă și-i zâmbi pe sub pălărie.

– Te superi dacă te rog să mă ungi pe spate?

– Cum să mă supăr! Greg sări de pe șezlong și apucă degrabă sticla de ulei de plajă. Când el îi întindea lichidul cald pe piele, Merle închise ochii și se gândi revoltată la comportamentul său de femeie ușoară.

Când mâinile lui începură să se întindă, masându-i diafragma, Merle se simți stânjenită și spuse iute.

– Mulțumesc, e destul. El își retrase mâinile și ea-și suci gâtul să-l privească. Fața lui era roșie, iar fruntea-i era încruntată. Greg era furios și puțin uluit de continua ei rezistență la avansurile lui. Merle nu era încă foarte îngrijorată de situație,

încă deținea controlul asupra relației lor de prietenie. Știa destul de bine că va trebui să ofere ceva mândriei lui după ce-l va fi respins.

– Uite ce-ți propun, fac eu cinste cu cina în seara asta, ca o recompensă.

– Ar fi minunat. Chipul lui se lumină și se înclină puțin spre ea.

– Bine. Merle își rezemă capul pe mâinile încrucișate și închise ochii, zâmbind. S-ar putea ca Leon Crane să vrea să-i astupe gura lui Greg, dar ea era deja cu un pas înaintea lui și intenționa să-și mențină poziția.

Când Greg o văzu la cină după cinci zile și-i spuse că nu se vor putea vedea prea des în următoarele câteva săptămâni din cauza activității sale, Merle nu fu surprinsă. Fusese mai devreme în cursul dimineții să supravegheze puțul și văzuse că dăduseră peste un strat mai moale, de rocă mai poroasă și putea spune mai multe și după frecvența cu care se ridica noroiul din sapa de forare, care indica densitatea formațiunii rocii în care se săpa. Cu cât noroiul era scos mai des, cu atât roca era mai moale și posibilitatea de a da de petrol mai mare.

Merle mai învățase ceva din supravegherea forărilor. Chiar dacă Leon Crane avea bănuieli în ceea ce o privea, el nu părea foarte îngrijorat că cineva îi supraveghea puțul. Nu era un fapt neobișnuit ca sondorii să se prefacă a scoate un anume tip de noroi cu sapa pentru a păcăli supraveghetorii ce supravegheau șantierul. Prin încetinirea operației, el putea face supraveghetorul să creadă că forează într-un strat ce nu conținea petrol și nu într-o zonă potențial productivă.

Mai târziu în cursul după amiezei, Merle porni cu mașina la șantier pentru o nouă supraveghere a scenei. După cum obișnuia să procedeze, parcă Blazer-ul la distanță de două mile și parcurse pe jos restul drumului. Acum că sondorii găsiseră o zonă ce putea conține petrol, ea-și lăsă poziția obișnuită din vârful dealului pentru una mai apropiată. Chiar dacă putea obține ceva informații și privind prin binoclu sau, și mai bine, prin telescopul care mărea de patruzeci și cinci de ori, voia acum să fie mai aproape. Din fericire erau câteva văioage pe lângă gardul ce împrejmuia șantierul și se putea muta destul de aproape fără a fi observată. Merle se târî într-una din ele, încercând cu grijă să nu fie observată, ajungând la câțiva pași de gard.

Primul lucru pe care-l observă fu mașina neagră sport a lui Leon Crane. Ce se întâmpla cu omul acesta? Nu știa că el se presupunea să stea în biroul său elegant din Calgary și să aștepte rapoartele în loc să viziteze șantierul? Ea inspectă repede zona din jurul instalației și nu văzu nici urmă de Greg sau Crane și presupuse că trebuiau să fie în birou. Știind că Leon era hotărât să-i întindă nervii la maximum, deși acolo nu părea să se petreacă mare lucru, Merle bătu degrabă în retragere. Nu se grăbi să ajungă la mașină. Scoțându-și ghidul florei spontane, hotărî să încerce să descopere flora din jur după pozele cărții. După o vreme, se surprinse absorbită de activitate. Pe măsură ce se apropia de mașină, brațele ei erau tot mai încărcate de flori sălbatice. Descoperi câțiva trandafiri sălbatici, emblema floral a orașului Alberta, și când avea să ajungă înapoi la motel, va întreba la recepție dacă nu au o vază

pe care ar putea s-o împrumute. Petalele lor roz strălucitor i-ar înveseli considerabil camera. Aproape ajunsese lângă mașina ei maro cu alb când observă mașina parcată în spatele acesteia. Leon Crane era rezemat neglijent de Ferrari-ul său negru, în mod evident așteptând-o. Automat, ea privi înapoi peste umăr, mulțumită dintr-o dată că venea dintr-o cu totul altă direcție decât cea a șantierului. Cu stomacul strâns, se îndreptă spre el.

– Bună, nu mă așteptam să te văd aici. Vocea ei exprima plăcerea surprizei. Exprimarea surprizei fu evidentă, dar mai avea de lucrat la partea cu plăcerea. Câteva secunde el rămase tăcut, măsurând-o pe îndelete din cap până-n picioare. Merle deveni imediat conștientă că înfățișarea ei, hainele ei nu erau prea curate după ce se târâse prin toate șanțurile, iar pielea-i era plină de praf.

– Sunt sigur că nu te așteptai, Merle, spuse el pe un ton răutăcios. Deși expresia lui părea puțin amuzată, ea simți ostilitate în atitudinea lui. Nodul din stomacul ei se strânse mai tare. Ochii lui se opriră pe snopul de flori din brațele ei. Colecționezi specimene?

Obrajii lui Merle deveniră de aceeași culoare cu florile pe care le ducea. Nu era foarte sigură cum s-ar fi purtat naturaliștii cu plantele pe care le colecționau, dar era destul de sigură că nu le-ar fi făcut buchete.

– De loc! răspunse veselă. Până când n-o va fi acuzat de spionarea puțului, nu era dispusă să recunoască nimic. Le-am cules doar ca să le pun în camera mea de la hotel.

Apucă buchetul cu o singură mână și căută prin buzunare după cheia portbagajului. Am să le pun în cabină, spuse îndreptându-se spre portiera pasagerului.

– Dă-mi voie să te ajut, zise el pe un ton suav. Se întinse, luă cheile mașinii și deschise portiera.

În timp ce așeza cu grijă florile pe scaun, era conștientă de privirea iscoditoare a lui Crane inspectând interiorul mașinii ei 4x4. Părând nepăsătoare, ea ridică rucsacul și-l mută în portbagaj unde acesta ateriză cu o bufnitură. Telescopul și binoclul reprezentau o investiție de câteva sute de dolari și ea speră că nu suferiseră nici o stricăciune. Nu voise ca Leon să devină bănuitor asupra conținutului rucsacului. Când se întoarse de la portbagaj, el o privea gânditor. Ea se sili să-l privească în ochi, cu o figură mirată.

– S-a întâmplat ceva?

– Tocmai mă întrebam de ce are nevoie un biolog de telefon mobil, spuse fără să-și ia ochii de pe chipul ei.

Merle îl privi senină, apoi zâmbi.

– Ai văzut telefonul? E o piesă, nu-i așa? Mi l-a făcut mama cadou când am terminat universitatea. Era îngrijorată că pot ajunge într-o zonă în care să nu pot lua legătura cu nimeni. Știi cum sunt mamele. Râse scurt și ridică din umeri.

Simți mânerul de metal al portierei că-i intră în spate și realiză că se tot retrăsese din fața lui, ceea ce-i mări starea de nervozitate și începu să se bâlbâie. E... cam... îngrijorată, că sunt... aici singură, dacă... mașina se strică... n-aș ști s-o repar... șuvoiul ei de vorbe se opri brusc. Leon rămase tăcut, privind-o doar, iar ea strânse pumnii a neputință. Nu-i era greu să-l mintă pe Greg, cuvintele fabricate-i ieșeau din gură ca apa dintr-un izvor, dar nu era la fel de simplu cu șeful lui.

Un vânt slab se stârni și-i flutură câteva șuvițe din părul întunecat. Leon păru fascinat de mișcare și ea-i zâmbi nesigură. Privirea lui se mută pe gura ei, apoi mai jos,

întârziind pe sânii ce se ridicau și lăsau în ritmul respirației afectate de tensiunea nervoasă. I se părea ei sau el se apropiase și mai mult?

Nu i se părea. Crane întinse și-și rezemă mâinile de portiera Blazer-ului, brațele lui blocând-o. Deși n-o atingea, Merle se simțea ca și când el ar fi atins-o. Îi putea simți căldura trupului ce radia prin mica distanță ce-i despărțea. El mirosea a transpirație, after-shave și încă ceva, ceva foarte masculin ce-i făcea ei pulsul să galopeze.

Merle știu că el îi privește trăsăturile, încercând să-i citească gândurile. Ea-și păstră privirea ațintită pe gâtul lui, privind vena de la baza gâtului, ce indica un puls stabil. Ar fi trebuit să se facă jucător de baschet, se gândi distrasă. Cu majoritatea bărbaților reușea să se privească în ochi, dar ca să-i vadă lui ochii, trebuia să se uite bine în sus.

Prin cămașa descheiată i se vedea părul întunecat de pe piept. Ea-și umezi buzele uscate cu limba, apoi înghiți greu.

– Mă... se opri să-și dreagă vocea, dar aceasta rămase tot răgușită. Mă așteptai? Voiai să-mi spui ceva? Se forță să-i privească chipul.

Respirația lui era caldă și deloc neplăcută când îi atingea obrazul. Era foarte aproape și-i putea vedea porii pielii. Ochii lui, de un verde intens, priveau spre gura ei. Merle își despărți buzele într-o invitație mută.

El se plecă și gura lui o găsi pe-a ei, mișcându-se într-o explorare erotică.

Leon îi trase bluza din blugi și degetele lui se strecurară pe pielea goală a spatelui ei. Merle suspină ușor simțindu-se trasă în vârtejul pasiunii, și se lăsă dusă de val fără să gândească.

El o eliberă dintr-o dată și ea se rezemă cu spatele de mașină. Pentru câteva clipe se holbă la el nedumerită, uitând de pasiune. Se simțea părăsită, ca un marinar pe țărmuri străine. Automat, mâna ei se ridică la buze, atingându-le cu grijă. Erau zgâriate și umflate.

Leon se îndepărtase câțiva pași și o studia cu interes. Nimic din ceea ce abia se întâmplase între ei nu se citea pe trăsăturile lui, ochii lui aveau o lucire satisfăcută

– Acum că am scăpat de grija asta, hai să stăm puțin de vorbă.

Vocea lui era calmă și Merle se întrebă dacă nu cumva își imaginase sărutul acela. La început îl privi doar, apoi simți cum se înfurie. Sărutul lui fu o mișcare calculată ca s-o umilească! O cuprinse un calm înghețat ce-i înfioră spinarea. Îl privi în ochi fără să ezite și se rezemă cu spatele de mașină, încrucișându-și brațele.

– Despre ce? întrebă cu o voce ca o zi de iarnă.

– Greg Larson. Vreau să-l lași în pace.

Merle îl privi pe sub sprâncene. Deci, despre asta era vorba.

– Mă tem că nu te înțeleg. De ce trebuie tu să fii îngrijorat de prietenia noastră?

– Greg este angajatul meu. „Prietenia", cum o numești tu, se intersectează cu capacitatea lui de a-și face datoria. Vreau să se termine. Trăsăturile lui deveniră dure, ca ale unui bărbat care ordonă și așteaptă supunere.

Ochii cenușii ai lui Merle deveniseră ca niște bucățele de gheață.

– Și cum anume se intersectează? Eu îl văd pe Greg numai în timpul său liber.

– Următoarele câteva săptămâni sunt critice pentru slujba lui și vreau ca toată atenția lui Larson să fie îndreptată asupra ei.

N-ar fi făcut o asemenea remarcă dacă ar fi suspectat-o de cercetarea puțului și Merle își dori dintr-o dată să râdă. Domnul Leon Crane nu era atât de inteligent pe cât se credea.

– Și tu crezi că prietenia mea cu el îi distrage atenția? Ei, hai, domnule Crane, ripostă ea, cu siguranță nu numai tu ești destul de arogant să crezi că poți dicta pe cine pot avea prieteni angajații dumitale.

Expresia lui era glacială, iar ochii întunecați.

– Evident, nu m-am făcut înțeles, am să folosesc un limbaj comun. Nu-mi plac muierile care dorm în corturi și-mi urmăresc oamenii. Am destule probleme cu lucrătorii mei în câmp și fără asta. Un bărbat nu poate să lucreze când își petrece tot timpul făcându-și griji despre ceea ce face mica lui încălzitoare de pat de fiecare dată când el este întors cu spatele. Așa că lasă-l în pace pe Larson – și pe oricare dintre oamenii mei cu care te-ai hotărî să-l înlocuiești.

Obrajii lui Merle luară foc și ea-și încleștă pumnii ca să se stăpânească. Simțea nevoia să-l pocnească, să-i șteargă de pe mutră expresia arogantă.

– Cum îndrăznești să-mi aduci asemenea acuzații... cum îndrăznești să mă jignești?

– Te rog, scutește-mă de criza ta de revoltă, o întrerupse Leon plictisit. Cred că tocmai am avut parte de o demonstrație de reținere „virginală" din partea ta.

De furie, i se puse un nod în gât, iar gura i se închidea și deschidea ca a unui pește. Cu siguranță, nu era virgină, dar era foarte departe de ceea ce insinua el. Să săruți un bărbat nu

înseamnă mare lucru, dar să se ducă cu gândul prea departe însemna cu totul altă poveste. Singurul bărbat cu care avusese o astfel de relație fu Paul și asta numai după ce fură logodiți.

Leon începu să râdă și străbătu distanța ce-i despărțea din doi pași.

– Ce se întâmplă, scumpo? Ești dezamăgită că n-am dat curs ofertei tale? întinse mâna la ceafa ei, o apucă zdravăn de păr și o forță să-l privească în ochi. Tonul vocii lui deveni grav. Vrei să ne întindem pe unul din sacii de dormit pe care-i ai ca din întâmplare în mașină...?

Merle încercă să se îndepărteze de el dar mișcarea o trase de păr, făcând-o să suspine de durere.

– Asta voiai, Merle? Să te am aici în mijlocul câmpului? întrebă el șoptit. Cu o mișcare iute, o apucă de încheieturile mâinilor și i le răsuci la spate unde i le ținu doar cu o mână. Fără să fie violent, o lipi de el și o ținu strâns. Cu mâna liberă îi ridică fața spre el. Trupul ei răspunse fără voie atingerii lui și sfârcurile îi deveniră evidente prin materialul subțire al bluzei de bumbac. Leon râse când le observă. Cu degetul mare îi mângâie buzele până acestea se despărțiră. Invitația ta e foarte clară, iubito, dar mă tem că va trebui s-o refuz. Chipul lui exprima regret batjocoritor. Tot ce vreau de la tine e să-l lași în pace pe Larson. Îi dădu drumul, se răsuci pe călcâie și se îndreptă spre mașina sa. Merle auzi trântindu-se portiera, apoi motorul puternic al Ferrari-ului prinse viață. Câteva clipe, Merle nu reuși decât să privească norul de praf ridicat de mașină.

Capitolul 3

Peste câmpurile din Alberta era noapte când Merle ajunse cu mașina în parcarea motelului. Cerul indigo se schimba treptat în turcoaz și cântecele păsărilor se auzeau clar în aerul rece al dimineții. Traversând parcarea, Merle se forță să nu se uite în direcția Ferrari-ului negru. Trecuseră trei zile de la întâlnirea ei cu Leon și el încă nu se întorsese la Calgary. Din fericire, în acest timp reușise să evite întâlnirea cu el, dar nu fu ușor de fiecare dată. Nu erau multe restaurante de ales în zonă și de două ori își revizuise alegerea în ultima clipă, după ce descoperise mașina lui în parcare.

În cameră, Merle își scoase hainele murdare cu o strâmbătură și le aruncă peste teancul de rufe murdare din colț. Va trebui să-și facă puțin timp să meargă în cel mai apropiat oraș ca să le spele chiar azi. Ultimele câteva zile fură îngrozitoare. Acum că forajul ajunsese într-o zonă potențial petrolieră, verifica activitatea la puț la fiecare trei sau patru ore. În general se întorcea la motel atât de prăfuită încât nu putea să mai îmbrace aceleași haine încă o dată, iar teancul de

rufe murdare crescuse cât un munte. După duș, îmbrăcă o cămașă mătăsoasă de nylon. Era o creație ridicolă, de culoarea piersicii, și pe piept cu de dantelă sidefie, dar după ce jumătate de noapte fu pe toate coclaurile simțea nevoia să fie feminină.

Mai bine de o oră rămase întinsă în pat și uitându-se în tavan. Merle nu era genul de persoană care să insiste asupra întâmplărilor neplăcute din viață și scena petrecută în mijlocul preriei cu Crane făcea parte cu siguranță din acea categorie. Oricum, întreaga experiență plină de umilință îi era clară în minte. Își bătuse joc de ea, s-o sărute astfel, apoi s-o eticheteze ca femeie ușoară. Doar pentru că răspunsese sărutului lui nu însemna că ea se culcase cu orice bărbat care-i făcuse avansuri, nici că s-ar fi culcat cu el. Și în ceea ce privea acuzația despre ea și Greg...

Înfuriată, Merle se întoarse și lovi perna. Blestematul de Leon Crane. N-avea să se mai gândească la el. Coborând din pat, se duse la baie și găsi sticluța cu pastile de dormit pe care o păstra pentru când nu-și respecta programul de somn. Luând una din pastilele mici roșii, umplu un pahar cu apă și o înghiți. Aceasta era metoda de a-și scoate acel bărbat din minte!

Merle se întoarse la motel pe la ora trei după amiază. Pe scaunul de lângă ea era o cutie mare de carton cu rufe spălate pe care intenționa s-o pună deoparte înainte de a pleca spre instalația de forare.

Deschise ușa și se întoarse.

– Greg, ce faci aici? Credeam că lucrezi. Era prima dată că-l întâlnea la motel după incidentul cu Leon.

– S-a stricat instalația și au trebuit să trimită după o piesă de schimb, bombăni el. M-am gândit că aș putea să-mi iau și eu puțin timp liber dacă am ocazia. Privi spre cutia pe care ea o ținea încă în brațe. Ai spălat rufe?

Merle încuviință.

– Da, și cutia asta are o tonă. Intră, până o pun eu deoparte. Ea intră în cameră și puse cutia pe patul nefăcut.

– Ei, dacă aș fi știut că te duci să speli rufele, ți le-aș fi dat și pe ale mele, spuse Greg urmând-o în cameră.

Merle îi aruncă iute o privire, sigură că nu putea vorbi serios, dar după expresia lui înțelese că era serios.

– Bine... poate data viitoare, spuse fără tragere de inimă, îndreptându-și atenția spre cutia cu rufe. Într-adevăr voia ca ea să-i spele rufele! Din partea lui nici nu se putea aștepta la altceva. Cu cât îl vedea mai mult, cu atât îl plăcea mai puțin.

Scosese din cutie câteva bluze împăturite când auzi ușa închizându-se. Continuă să se ocupe de rufe, luând blugii și punându-i într-un sertar. Când se întoarse să-l privească din nou, observă o privire stranie, plină de hotărâre.

Acum ce-o mai fi? Se întrebă nemulțumită de privirea lui îndreptată spre pat. Crezuse mai înainte că stabilise cu el limitele relației lor fizice. Câteva sărutări prietenești, dar nimic mai mult! Orice ar fi avut el în minte, putea da uitării. Întorcându-și atenția spre rufe, zise:

– N-o să-mi ia mult timp. N-ai vrea să ne întâlnim lângă piscină, după ce termin și să înotăm împreună?

Greg veni în spatele ei și o cuprinse în brațe. Aplecându-și capul, își băgă nasul în părul ei.

– Haide, Merle, doar nu vrei să mă faci să cred că tu chiar vrei să înoți? De ce nu vrei să-mi arăți cît de dor ți-a fost de

mine? Mâinile lui descriau încet cercuri pe stomacul ei. Când le mișcă în sus ca să le mute pe sâni, Merle sări de lângă el.

Se întoarse, fulgerându-l cu privirea.

– Ți-am spus că voi veni să te întâlnesc la piscină mai târziu. Acum, vrei te rog să ieși din camera mea ca să-mi pot vedea de treabă? Îl văzu că strânsese din buze și se gândi că ar fi trebuit să-și stăpânească furia. Trebuia să fi folosit o tactică mai bună de a ieși din această situație fără să-și iasă din fire. Se întoarse, nedorind să-l mai privească.

– Îmi pare rău, Greg. Nu trebuia să fi țipat la tine, deveni ea conciliantă.

– Nu, n-ar fi trebuit, spuse supărat. Am căutat să te întâlnesc toată săptămâna și uite ce urare de bun-venit am primit.

– Știu, îmi pare rău. Cred... că de vină e căldura, mă face să fiu morocănoasă. Își dădu părul de pe frunte și-i zâmbi. Chiar simt nevoia să înot și, oricum... n-am luat niciodată masa împreună la Medicine Hat. Ce-ar fi să mergem diseară?

El o privi, cu urme evidente de supărare pe chip. După o vreme, mormăi o încuviințare și ieși din cameră. Când ușa se închise în urma lui, Merle se așeză pe marginea patului și-și lăsă capul în mâini. El plecase... dar nu înainte de-a o fi sărutat. Simți că-i vine greață și fugi la baie. Luând periuța de dinți, puse pastă pe ea și frecă pînă-i sângerară gingiile.

Întorcându-se în cameră, se întrebă cum avea să reușească să se mobilizeze să meargă la piscină și să dea ochii cu el. Leon era prea aproape. Poate că nu era ea cum zisese el, dar oricum era mult mai sus decât una care făcea trotuarul. Se folosea de înfățișarea sa și de succesul la bărbați pentru a obține informații; nu pentru că s-ar fi culcat cu Greg, nu că s-ar culca *vreodată* cu el. Ideea-i dădu fiori – la fel ca amintirea sărutului lui.

Știu dintr-o dată ce-avea de făcut. Nu putea suporta ca el s-o mai sărute vreodată. Mină de aur sau nu, se săturare de această mizerie. Avea să se ducă acum la piscină, să-i spună că nu va mai ieși vreodată cu el. Dacă el va face o scenă, n-avea decât. Ea se săturase.

Hotărâtă, se îndreptă spre ușă. Deschise ușa și încet, o închise la loc, rezemându-se de ea. Cum naiba? se gândi ea. Nu putea să se ducă acolo și să spună: „Îmi pare rău, Greg. Mi-e silă de tine și nu vreau să te mai văd". Când o sărutase atât de pasional, nu-l respinsese ci rămăsese pasivă în brațele lui.

Câteva minute mai târziu, Merle se studia în oglindă. Costumul întreg de baie bleumarin era mai puțin revelator decât cel alb pe care-l purta de obicei, dar tot arăta mai bine în el decât și-ar fi dorit. Culoarea lui închisă îi făcea părul să pară și mai închis, făcându-l să capete reflexe albastre. Privindu-se critic, observă că slăbise puțin de când începuse slujba. Cu un oarecare noroc, poate mai pierdea ceva din greutate și devenea atât de slăbănoagă încât Greg să-și piardă interesul fără ca ea să-l respingă. La acest gând, își apucă prosopul și părăsi camera.

Spre ușurarea ei, când ajunse acolo, în piscină se jucau doi copii. Un cuplu de tineri, probabil părinții lor, stăteau întinși pe șezlonguri și îi priveau. În cele din urmă, n-avea să înoate singură cu Greg. Pentru o clipă, se gândi că ar putea chiar fi capabilă să-l evite. Apoi, în partea îndepărtată a piscinei, văzu un șezlong și o siluetă de bărbat stând într-o rână pe el.

Se îndreptă spre siluetă. Ani mai târziu, încă își va aminti tresărirea avută la vederea lui Leon Crane uitându-se în sus spre ea cu răceală în privire. Nu numai o dată i se întâmplase în câmp să se atingă accidental de câte un gard electrificat, iar

senzația de curentare era foarte asemănătoare cu cea simțită la vederea lui. Merle rămase înțepenită, holbându-se la el, incapabilă să-și ia privirea din ochii lui sau să scoată o vorbă. Apoi, întreaga scenă umilitoare din câmp începu să-i revină în minte și obrajii i se înroșiră.

– Bună, Merle.

– Bună, răspunse gâtuită de nodul din gât.

– E ceva în neregulă? Pari surprinsă că mă vezi.

Merle își luă ochii de la el și privi în jur.

– Da... cred... cred că da. Mă așteptam să-l văd pe Greg. Ea-i văzu sprâncenele plecând în sus și spuse sfidător: Mergeam să înotăm.

– Așa? Leon se ridică și-și lăsă picioarele peste marginea șezlongului. Fusese o mișcare grațioasă pentru un bărbat atât de solid. Slipul lui de baie era foarte mic, uimitor de alb în contrast cu pielea lui bronzată. Când el își mișcă mâinile puțin, ea-și fixă privirea pe mușchii ce se vedeau mișcându-se sub piele. Poate că nu era cel mai frumos bărbat pe care-l văzuse vreo dată, dar avea ceva atrăgător, un mascul ce o făcea să-i alerge sângele în vene.

– Să știi că am vorbit serios zilele trecute, Merle. Nu vreau să te mai învârtești pe lângă Larson. El se ridică brusc și involuntar, Merle făcu un pas înapoi. Reacția ei instinctivă la prezența lui o stânjenea. Nu era timidă și o enerva teribil puterea lui asupra ei. Nu-i va permite s-o intimideze! Își mai bătuse joc o dată de ea și n-avea de gând să-l lase să repete figura. Capul ei se înclină amenințător iar maxilarele i se încleștară cu hotărâre.

– Regret că te dezamăgesc, dar dacă vreau să-l văd pe Greg Larson, atunci asta e exact ceea ce am să fac.

El veni și se postă exact în fața ei, și ea se forță să nu se miște.

– Așa crezi? întrebă pe un ton mătăsos. Mâna lui se ridică și tras-o linie imaginară de la lobul urechii ei, în jos pe gât până la piept. Nu-l vezi acum. A plecat înapoi la lucru.

La tăcerea ei prelungită, el continuă potolit:

– Sunt sigur că pot să-ți țin companie la fel de bine. De ce n-am lua masa împreună ca să-ți arăt? El îi ridică încheietura mâinii și-i mângâie pulsul cu degetul mare, apoi se aplecă și-i atinse palma cu buzele. Când își întoarse ochii spre ea, Merle îi prinse și îi susținu privirea pentru câteva secunde. Deși nici prin cap nu-i trecea să meargă cu el, se simți înfiorată. Ieșind cu șeful lui, putea să scape de Greg. Și luând în considerare partea folositoare, Leon ar ști la fel de multe despre puț, chiar mai multe. Pe de altă parte, Leon era evident mult mai deștept decât Greg, deci n-avea să fie la fel de ușor să-l stoarcă de informații.

Îndoiala ei trebuie că i se citise pe chip, pentru că el zise repede:

– Te-ar ajuta să te hotărăști dacă ți-aș spune că am regretat toate cele spuse în după amiaza aceea?

Ea-l privi cu atenție, vădit uluită. Să-și fi schimbat părerea despre ea? Dacă da, de ce continua să insiste să nu-l mai întâlnească pe Greg? Să fie pentru că și-a dat seama de adevăr? Chipul ei păli la acest gând. Pe de altă parte, de ce ar fi vrut el să iasă cu ea dacă așa stăteau lucrurile?

– Mi-ar face plăcere să iau masa cu tine, spuse Merle într-un târziu. Unicul mod de a afla era să accepte invitația. Dacă el aflase că ea cerceta puțul, trebuia să știe. El n-o putea opri, dar trebuia să fie foarte atentă.

– Bine. Propun să mergem cu mașina până la Medicine Hat, spuse el zâmbindu-i. Lui Merle i se păru că detectează o

expresie de triumf pe chipul lui, dar peste o clipă crezu că i s-a părut. Am câteva treburi de rezolvat după-amiază, așa că am să trec să te iau în jur de șase și jumătate.

– Bine, zise Merle ezitând, n-ar fi mai bine să ne întâlnim în parcare? El o privi curios, dar încuviință. Nu voia ca el să-i vadă camera. Nu că ar fi fost acolo ceva care să sugereze că ea supraveghea puțul. Toate notițele erau bine înfășurate în pătura de rezervă și puse pe raftul garderobei. Cu toate acestea, avea rețineri în a accepta prezența lui în preajma acestor obiecte. Oricum, nu terminase aranjarea lucrurilor și camera arăta groaznic.

– Ne vedem atunci. El se îndepărtă de piscină făcându-i cu mâna.

Își petrecu restul după-amiezii în apa piscinei, încercând să se răcorească, apoi se duse să se pregătească pentru întâlnire. Nu-i luă mult timp. Oricum, nu era nevoie să petreacă ceasuri ca să se hotărască ce să îmbrace. Avea doar două rochii cu ea. Își lăsase aproape toată garderoba în apartamentul din Calgary. Cea pe care o alesese, de culoarea caisei și cu spatele gol până la talie, era cu siguranță potrivită momentului. Din mătase naturală și cu o croială de mare maestru. Culoarea caldă îi accentua bronzul și împreună cu părul negru îi dădeau o notă exotică de clasă.

Rochia fusese destul de scumpă, își aminti ea în timp ce luă flaconul cu parfum Joy și își puse cîte o picătură la încheieturile mâinilor. Uitându-se în lumină, observă că sticla era aproape goală. Se gândi că imediat ce-și va fi primit cecul, trebuia s-o înlocuiască. Mama ei îi spusese întotdeauna să-și

deschidă un cont pentru economii, dar Merle gândise mereu că n-avea sens să muncească dacă nu-și putea permite și câte o extravaganță. Când ajunse în parcare după câteva minute, nu-l văzu imediat pe Leon, deși Ferrari-ul era parcat lângă Blazer. Privindu-și ceasul, constată că ajunsese cu cinci minute mai devreme și se întrebă dacă n-ar fi trebuit să se întoarcă în cameră ca să mai aștepte câteva minute. Fiind nepavată, parcarea era plină de praf, mai ales la ora la care turiștii veneau să se cazeze pentru noapte.

Tocmai se hotărâse să se întoarcă în motel când îl văzu pe Leon venind prin spatele Blazer-ului. Era evident că examinase vehiculul și că se uitase în interior prin ferestre. Leon o văzu și îi făcu semn. Când ajunse lângă el, inima-i bătea repede și reușind să-și mascheze consternarea, îi întoarse zâmbetul.

– Tocmai am aruncat o privire mașinii tale, comentă Leon întorcându-și capul să privească prin fereastra din spate.

– O! exclamă ea cu destulă greutate.

– Fără bancheta din spate, are o mulțime de spațiu pentru bagaje. Am nevoie de o altă mașină. Ferrari-ul e mașină de oraș și de autostradă, iar cu drumurile accidentate din această zonă îmi este destul de greu. Mă gândisem să iau una din mașinile de transport ale companiei, dar îmi place cum arată aceasta. Cum te împaci cu ea?

– Chiar îmi place. Ușurarea ei era reflectată limpede de zâmbetul pe care i-l adresă. Un 4 x 4 e ușor de condus și, după cum spuneai, poți căra o mulțime de echipament cu ea.

– Da, încuviință el gânditor, chiar și echipamentul de camping. În gheata de la Ferrari nu pot duce mare lucru.

– Gheată? întrebă încruntată, apoi râse. Vrei să spui portbagaj. Câteodată uit că vii din Anglia.

– Vrei să spui că-mi pierd accentul? întrebă el amuzat, privind-o cu o sprânceană ridicată.

– Nu când spui ceva atât de ciudat ca „gheată", spuse Merle râzând.

– Ciudat? o înfruntă el cu o privire răutăcioasă. Ar trebui să știi că eu vorbesc engleza regală. Nu înțeleg de ce voi cei din colonii, nu învățați adevăratele denumiri ale lucrurilor, spuse arogant.

– Îmi pare foarte rău, sir, replică Merle iute, pe un ton afectat, încercând să-i copieze accentul. Pe viitor am să-i spun doar gheată, iar capota va deveni bonetă. Acum spune-mi, cum să-i zic cutiei jocheului?

Când văzu în ce hal l-a uluit, Merle începu să râdă în hohote. O clipă mai târziu, râse și el, apoi întrebă:

– Bine, mă predau. Ce naiba înseamnă cutia jocheului?

– Nu știi? Nu știu dacă ar trebui să-ți spun. După câte văd, nu ți-ai bătut capul să înveți adevăratele denumiri ale lucrurilor...

– Merle, o amenință el, privind-o mirat în timp ce se apropia de ea. O apucă ușor de umeri. Am mijloacele de a te face să vorbești.

– Accentul tău german e cumplit, râse Merle.

– Nu poate fi mai rău decât cel pe care tu îl consideri a fi englezesc, replică el zâmbind.

Se priviră în ochi câteva clipe, iar amuzamentul dispăru de pe chipurile lor. Al naibii, era atrăgător. Căldura mâinilor lui pe umerii ei goi îi dădu fiori pe șira spinării. Inima începu să-i bată cu putere când văzu că-i dispare zâmbetul de pe chip și ochii i se întunecă. Și el simțea tensiunea ce apăruse între ei.

În spatele lor se auzi un claxon, readucându-i la realitate.

– Hei, amice, blochezi drumul! șoferul lăsase geamul ca să strige la ei. Du-o în cameră până nu te faci de râs!

Leon îi aruncă bărbatului o privire dură și luând-o pe Merle de umeri, o conduse spre Ferrari. Când el o ajută să urce, obrajii ei erau roșii și figura nemulțumită. Fu o prostie că se lăsase stânjenită de remarca șoferului. Oricum, nu făceau nimic. Leon nici măcar n-o îmbrățișase și în nici un caz n-o sărutase. Se uitaseră doar unul la celălalt. Era stânjenită și pentru că-și amintise părerea lui Leon despre ea. Tot nu știa dacă și-o schimbase sau nu. Credea despre ea că e genul de femeie care umblă cu bărbați prin moteluri? Îi aruncă în fugă o privire. El era cu capul întors, ca să vadă dacă poate intra cu mașina pe șosea. Călătoriră în liniște preț de câteva minute și Merle simți că se destinde. Dacă el nu comenta incidentul din parcare, ea n-avea de gând s-o facă.

Mașina era extrem de confortabilă. Era luxoasă, cu tapițeria de piele și plușul de pe podea, prin comparație cu practicul Blazer. Merle speră ca singurul interes al lui Leon pentru Blazer să fi fost gândul de a-și lua și el unul. N-ar fi fost un dezastru major dacă el ar fi aflat adevăratul scop al prezenței ei în zonă, dar tot nu voia ca el să știe. Era atrasă de Leon și nu voia ca el să afle că ea lucra împotriva lui.

Merseră o distanță bună până când Leon rupse tăcerea.

– Nu mi-ai spus.

– Să-ți spun? se miră ea.

– Ce e cutia jocheului?

– O, e compartimentul pentru mănuși.

– Vrei să spui cutia pentru mănuși, o corectă el zâmbind. Deși ea-i întoarse zâmbetul, camaraderia lor de mai devreme dispăruse, gluma părând răsuflată. Merle se rezemă de spătarul scaunului, simțind apăsarea tăcerii.

Trecură câteva minute până când Leon spuse:

– Ești foarte tăcută. La ce te gândești?

Merle se întoarse să-l privească. Ce-ar spune dacă ar auzi că se întreba de ce o invitase? S-o fi invitat pentru că-și schimbase părerea despre ea... sau pentru că nu și-o schimbase? Plănuia să continue ceea ce nu terminase în după amiaza aceea?

– Mă gândeam că mi-ar plăcea să am o zi liberă și să merg la Badlands cât mai sunt prin zonă.

– Ai mai fost vreodată acolo?

– De mai multe ori, mi se pare o zonă fascinantă. Totul acolo pare o altă lume.

– Da, încuviință Leon. E uimitor ce pot face vântul și apa, să creeze sculpturi care să rivalizeze cu cele ale marilor artiști. În unele părți din jur, eroziunea a scos la vedere straturi ce au stat ascunse șaptezeci de mii de ani. În ce zonă te-ai gândit să mergi?

– La Dinosaur Provincial Park. Priveliștile sunt spectaculoase în zona aceea. Îmi plac și exponatele muzeului. Clădirile sunt construite chiar pe locurile unde scheletele au fost relevate de stânci. E fantastic atunci când realizezi că privești ceva ce a trăit cu peste șaizeci și cinci de milioane de ani în urmă.

Câteva minute discutară despre atracțiile parcului, pe care și Leon îl vizitase, apoi el întrebă:

– Vrei să vezi dacă nu găsești și tu câteva oase de dinozaur?

– Bineînțeles, se încruntă ea. E una dintre atracțiile zonei. Fosilele sunt peste tot și nu numai de dinozauri. Unul dintre hobby-urile ei era să colecționeze fosile și când Leon recunoscu că și el are o colecție, conversația continuă cu ușurință pe tot parcursul drumului până la Medicine Hat.

Până când nu se așezară în restaurant și Leon comandă, Merle nu realiză că putuse să fi fost indiscretă. Interesul ei

pentru paleontologie putuse să pară straniu, când se presupunea că ea era biolog. Nu se gândise la asta, dar Leon îi aruncase de câteva ori priviri ciudate, cărora ea nu le acordase atenție în timpul conversației. Fosilele nu erau subiectul favorit pentru toată lumea și ea-și dăduse frâu liber entuziasmului în loc să fie prudentă.

Nervozitatea ei spori când întâlni privirea lui Leon care-o studia. Cineva trebuia să-i scurteze limba. Dacă el o suspecta acum, era numai vina ei. Nervozitatea ei deveni încordare când Leon se încruntă dintr-o dată și-i spuse:

– Mă surprinzi, Merle. E evident că ești foarte inteligentă. Nu înțeleg cum ai putut să fi atât de bleagă și să începi o relație cu Larson.

Merle luă o gură mare din cocteil. Știa că ar fi trebuit să se simtă ușurată că el nu-și dăduse seama de interesul ei pentru puț, dar tot era dezamăgită că nu-și schimbase părerea despre ea. Ținându-și privirea îndreptată spre lichidul din pahar, își mușcă buza de jos. Ar fi vrut să se apere, să-i explice că gândea greșit despre relația ei cu Greg, dar știa că va trebui să tacă. Nu numai că explicația ar fi fost fără suport, dar și periculoasă. Atâta timp cât el ar fi crezut că ea era angrenată într-o legătură de dragoste pasionată cu Greg, n-ar fi bănuit-o de motivul real pentru care se întâlnea ea cu geologul.

Ajunsă la această concluzie, era total nepregătită pentru ceea ce el avea să-i spună.

– Trebuia să-ți dai seama că imediat ce zvonurile despre „prietenia” ta ajungeau la birou, am să te verific.

Capitolul 4

Merle îl privi imediat. Expresia lui era amuzată, ca și când îi făcea plăcere s-o vadă făcând fețe-fețe. Și nu era furios – asta însemna că nu aflase? Dar dacă o verificase, trebuia să știe. Și dacă știa, trebuia să fie furios. Merle era foarte logică. Cu câteva fapte, ajungea la concluzii cu o precizie de computer. Din nefericire, cu aceste fapte era prinsă într-o capcană ce nu părea să aibă ieșire.

– E ceva în neregulă, Merle? întrebă el blajin.

– În neregulă? sării ea ca arsă.

– Pari puțin... descumpănită? întrebarea batjocoritoare a lui Leon o făcu să strângă din buze. Leon Crane se amuza teribil pe seama ei.

– Ar fi trebuit să fiu? întrebă scurt, gâtuită de furie neputincioasă.

– Nu, de ce, râse el. Doar n-ai crezut că n-am să văd prin jocul tău de actriță. Un naturalist studiind, interacțiunea diverselor specii. Să fim serioși, mi-e rușine pentru tine. Puteai găsi o acoperire mai acceptabilă.

Chelnerul veni cu primul fel care ar fi trebuit să-i ofere lui Merle șansa de a-și stăpâni furia și stânjeneala, dar nu se întâmplă astfel.

Ea străpunse cu furculița o bucată de crab imaginându-și că-l înțeapă pe Leon Crane. Ar fi preferat să-l vadă furios mai degrabă decât să-l vadă râzând. O trata ca pe o nătângă și era evident că nu-l deranja câtuși de puțin că ea cerceta puțul.

– Creveții sunt delicioși, cum e crabul? întrebă pe un ton plăcut când Merle rămase tăcută mai multe minute.

– Bun, spuse printre dinți, fără să ridice ochii din farfurie.

– Ai de gând să fii botoasă toată seara? Oricum, tu ești cea care cercetează puțul meu și nu invers, spuse înțelegător.

– Nu sunt botoasă, spuse cuminte, apoi întrebă: De când știai?

– Că spionezi șantierul? Am bănuit de când te-am văzut cu Larson și n-a trecut mult până ce bănuiala mi-a fost confirmată.

– Atunci de ce...? întrebă privindu-l încruntată.

– N-am spus nimic mai devreme? completă el întrebarea în locul ei. Am sperat ca Larson să-și revină. Apoi am crezut că poate și-a revenit până să te văd la piscină în după amiaza aceasta. Tu chiar îl ai la degetul mic, nu-i așa? Păcat, îl costă slujba, spuse continuând să mănânce liniștit.

– L-ai concediat?

– Nu i-am prea dat de ales. I-am spus că tu cercetezi puțul și să se țină departe de tine, dar n-a vrut să asculte. Ridică din umeri, ca și când concedierea geologului era lipsită de urmări ca strivirea unei muște. Ridicându-și ochii din farfurie, el îi zâmbi.

– Pari uluită, Merle, comentă el văzându-i expresia.

Era. Într-un târziu, își împinse farfuria cu mâncare și se încruntă la el.

– Ești îngrozitor de calm în această situație.

– Te așteptai să fiu furios?

– Bineînțeles.

– La început am fost, recunoscu el. E unul din motivele pentru care am fost așa de dur cu tine în acea după amiază. Am dorit și să-ți dau o lecție. Dar ar fi fost mai degrabă o prostie să țin supărare. Asta înseamnă afacerea cu petrol și atâta timp cât sistemul de arendare a terenurilor nu se va schimba, supraveghetorii vor face parte din afacere. Puma folosește supraveghetori și mi-ar fi greu să mă plâng că alte companii fac la fel.

Sosiră salatele împreună cu o sticlă de vin alb pe care Leon o comandase.

Pe sub gene, Merle îl privea cum îndeplinea ritualul degustării vinului, recunoscând că o făcuse cu admirație. Era până acum unica lui atitudine de sensibilitate demnă de luat în seamă, dar știa că dacă pozițiile lor s-ar fi inversat, ea n-ar fi fost la fel de rezonabilă.

După ce chelnerul plecă, Leon își gustă salata, apoi o privi peste masă.

– Să nu-mi înțelegi greșit atitudinea, Merle. Doar pentru că înțeleg că îmi cercetezi puțul, nu înseamnă că am să te ajut să-ți îndeplinești misiunea, o avertiză el. De fapt, am să fac tot posibilul să ți-o îngreunez. Ezită o clipă, apoi adăugă. Și nu încerca să faci pe Mata Hari cu mine.

– Acesta era mesajul când ai zis că voiai să-mi dai o lecție? Nu-i făcea plăcere să aducă acea experiență umilitoare în discuție, dar voia să știe.

– A fost doar o parte din lecție. Voiam să te fac să înțelegi că în timp ce s-ar putea să-mi facă plăcere să fac dragoste cu tine, n-ai să reușești să scoți vreo informație de la mine. Am crezut de asemenea că era important pentru tine să-ți dai seama cât de periculos este jocul tău.

– Nu înțeleg, spuse privindu-l uimită.

– Cam e timpul s-o faci. Cred că am o idee destul de clară despre cum era relația ta cu Larson. Îl manevrai cu o mulțime de promisiuni deșarte, nu-i așa? Am dreptate, Merle? întrebă privind-o fix.

Fu nevoită să încuviințeze. Obrajii începuseră să-i ardă. Era o ușurare să afle că el își schimbase părerea despre ea, dar și stânjenitor. Oricum, tot nu înțelegea unde voia el să ajungă și până la urmă îl întrebă:

– Nu vreau să-ți îndrepți atenția spre altul dintre lucrătorii mei, acum că am scăpat de Larson. Asta ar însemna să dai de necaz, Merle. Pe chipul lui nu se putea citi acum nici o urmă de amuzament. Leon era teribil de serios. Larson a spus oamenilor de pe șantier că relația lui cu tine era mult mai intimă. Ei își imaginează că dacă scapi de el și începi cu altul dintre ei, nu te va lăsa să ții lucrurile la nivel platonic. Va voi ceea ce crede că Larson a căpătat.

Merle își aminti ce-i spusese despre a-i face activitatea mai dificilă și-l întrerupse cu nerăbdare.

– Cum știu că tu nu-mi spui asta doar ca să nu încerc să contactez pe altcineva?

– În după amiaza aceea cred că ți-am arătat cât de vulnerabilă ești. Dacă te-aș fi vrut, nu m-ai fi putut opri, spuse el tăios.

„Dacă te-aș fi vrut". Cuvintele îi sunau încă în urechi și ea ripostă:

– Chiar așa? Știu cum să-mi port de grijă, domnule Crane.

– Încetează să fii ridicolă, Merle. Ai fi în stare să duci ceea ce se consideră a fi o muncă de bărbat, dar tu nu ești bărbat. Ești mai mică și mai slabă. Nu vreau ca vreunul dintre lucrătorii mei să fie acuzat de viol și cred că nici tu nu vrei.

Merle înghiți în sec, devenind dintr-o dată foarte interesată de lucirea luminii în paharul cu vin. Crudul adevăr al

cuvintelor lui îi suna în minte. Îi plăcea să se creadă independentă, capabilă și perfect stăpână pe viața sa. Vulnerabilă era un adjectiv ce nu-i plăcea să-l folosească atunci când era vorba de propria persoană. Aducea a neputință, dependență, supunere. Nu gândise astfel despre sine.

Chelnerul le aduse felul următor și-i iscodi cu privirea în timp ce le așeza farfuriile în față. Când el plecă, Merle ridică furculița, deși nu mai avea poftă de mâncare. Simți ochii lui Leon care-și ignora de asemenea farfuria, însă nu voia să-i întâlnească privirea. Deși furia ei aproape dispăruse, era supărată pe el. Era conștientă că munca ei era plină de pericole și se păzea. Nu-i plăceau șerpii și era cu ochii-n patru după ei. Când lucrase în nord, fu foarte atentă cu gunoaiele care să nu atragă urșii. Era precaută, dar nu-i plăcea să admită că se temea câte o dată de întâmplările ce puteau apărea pe negândite. Dar cu discuția avută cu Leon despre vulnerabilitate și slăbiciune îi strecurase în suflet îndoiala despre încrederea în sine pe care o credea inviolabilă.

– Merle, spuse Leon încet, luându-i mâna. Știi că am dreptate, chiar dacă nu vrei să recunoști. Vreau să-mi promiți că n-ai să mai faci vreo nebunie.

El îi strânse puțin degetele și ea se surprinse privindu-l în ochi. Privirea lui era aproape tandră și spre uimirea ei, îi făcu promisiunea. Avu cea mai stranie senzație când înțelese din privirea lui că nimic rău n-avea să i se întâmple. Și mai straniu era că se simțise liniștită la acest gând. Nu-și dorise niciodată protecția unui bărbat sau să se simtă legată de vreun bărbat, dar acum își dorea să creadă că Leon va avea grijă de ea.

Era trecut de miezul nopții când se întoarseră la motel. După ce obținuse promisiunea ei, Leon devenise cel mai

agreabil însoțitor posibil. În plus față de interesul lor pentru fosile și geologie, ei descoperiră că au aceleași gusturi în muzică și literatură. Ocazional, nu erau de acord unul cu celălalt, dar în general conversațiile lor erau mai degrabă plăcute decât în contradictoriu. Când conversația s-a axat pe geologie, Merle nu s-a putut abține să nu pună o întrebare de specialitate, deși privirea tăioasă a lui Leon și schimbarea bruscă de subiect o convinseseră că-și pierdea timpul.

Aceste gânduri o preocupau în timp ce se pregătea de culcare, dar ajunsă în pat, cu lumina stinsă și ceasul oprit să sune, Merle nu reuși să adoarmă. Toată seara fu conștientă de atracția sexuală ce-i învăluia. Deși tot timpul încercase să aibă un comportament prietenesc, când își ridica ochii din farfurie și-i întâlnea privirea, expresia din ochii lui îi spunea că el este conștient de atracția dintre ei.

Când se trezi a doua zi dimineață, se simți odihnită și ciudat de fericită. În timpul somnului îi revenise încrederea obișnuită. Avertismentul lui Leon de a se ține departe de lucrătorii de pe șantier îi părea deplasat. Deși simțea că avea simpatie pentru el și era sigură că el era sincer îngrijorat de ceea ce se putea întâmpla dacă ea-i ignora sfatul, simțea că el era peste măsură de înțelegător.

Nu că ar fi intenționat să-și încalce promisiunea. Ar fi fost o pierdere de timp. Chiar dacă ar fi reușit să înceapă o prietenie cu unul dintre lucrători după ce Leon scăpase de Greg, era sigură că bărbatul ar fi putut fi concediat înainte de a-i fi fost de vreun ajutor. Nici mai mult nici mai puțin, convingerea ei că putea manevra angajații lui îi dădea o stare de bine. În următoarele două zile nu-l văzu pe Leon nici la motel nici la șantierul de forare și conchise că trebuia să se fi întors la

Calgary în dimineața de după cina lor împreună – probabil pentru a aranja deschiderea unui nou câmp geologic. Cum absența lui Greg Larson era evidentă, Merle se interesă la recepție. Aparent el plecase din motel în seara în care ea ieșise cu Leon. Nu putu să nu se întrebe dacă Leon o dusese la Medicine Hat ca s-o scoată din zonă când Larson pleca. Chiar dacă nu-l văzuse, Leon Crane era prezent în gândurile ei. încă impresionată de lipsa lui de aversiune față de ea, era tentată să interpreteze indulgența lui ca un semn de slăbiciune – o slăbiciune pe care poate ar fi putut-o exploata? Dacă ar fi fost supărat, ea știa că n-ar fi avut nici o șansă să se împrietenească cu el – dar el nu fusese supărat. Era cu siguranță foarte șiret, dar de asemenea era atras de ea. Cu mult timp în urmă Merle decisese că bărbații erau conduși de hormonii lor și nu de cap. În timp ce urmăreau o femelă a speciei, erau tentați să uite orice altceva, inclusiv prudența. N-avea nici o nevoie să se simtă vinovată că încercase să obțină informații de la el. Oricum, el știa cine era ea și dacă reușea să-l facă să-și piardă mințile avea să fie perfect echitabil.

Convingerea ei că ar putea să-l manipuleze pe Leon Crane se mări în următoarele două zile. El declarase că avea să-i facă slujba mult mai dificilă dar acum că ea nu mai lucra sub acoperire, descoperi că de fapt era mult mai ușor. Nu trebuia să mai fie atât de atentă în privința activității ei de supraveghere de când lucrătorii de la instalația de pe șantier știau că sunt spionați. În consecință, își putea parca Blazer-ul mai aproape de șantier și să se îndrepte direct spre gard ori de câte ori voia s-observe forarea.

Din nefericire, instalația fu oprită în aceste două zile, în așteptarea sosirii unei piese de schimb, dar Merle putea să aprecieze că slujba ei va fi mai ușoară o dată ce forarea era reluată.

Astfel, aproape râse când, mergând lângă șantier în a treia dimineață, văzu că instalația era din nou operațională. Această slujbă era pe cale să devină floare la ureche.

Parcă Blazer-ul pe marginea drumului cam la jumătate de milă de șantier și coborî. Își luă rucsacul în spate, traversă o fâșie de câmp și trecu printr-un gard de sârmă ghimpată care înconjura șantierul la vreo șapte sute de metri distanță. Terenul pe care intrase era foarte accidentat și când ea era atentă să nu dea în toate gropile, auzi o voce aspră:

– Stai pe loc, doamnă!

Merle ridică ochii și văzu un bărbat însoțit de un câine mare și negru proptit în calea ei. Bărbatul, de vârstă incertă, era îmbrăcat într-o salopetă de un albastru decolorat și o cămașă de lucru. O pălărie pleoștită de cowboy umbrea o figură aspră, teribil de bronzată, cu ochi căprui și privire dură. Până să apuce Merle să-și exercite inteligența, el continuă:

– Terenul acesta este arendat. Ai face mai bine să te întorci pe unde ai venit.

– Arendat? repetă ea ca un ecou, apoi își aminti de indicatorul de pe gardul din spatele ei, ce oprea trecerea. Fusese acolo de când începuse ea să cerceteze puțul și până acum, îl nesocotise. Nimeni nu se mai apropiase de ea înainte, deci nu păruse să aibă vreo semnificație. Oricum, ea nu strica nimic pe proprietate, cum îl asigură repede de altfel pe paznic.

– Nu-mi pasă ce faci, declară bărbatul. Acesta este pământul meu și dumneata ești pe el. Ieși afară!

– Dar...

– Doar nu vrei să-l pun pe bătrânul Laddye Boy să te ajute, nu-i așa? o întrerupse el. Pentru prima dată Merle se uită bine la câine. Era un animal mare, stând aproape de bărbat. Părea o corcitură de ciobănesc, cu păr zburlit negru ce părea să nu

fi fost niciodată periat. Câinele se holbă la ea cu ochi mici și răi, cu părul de pe ceafă ridicat. Lui Merle i se uscă gura când, scoțând un zgomot din gât, cinele își ridică buzele și expuse niște colți galbeni enormi. Automat, ea se trase un pas înapoi, aproape căzând în văioaga pe care abia o urcase cu greu.

– Văd că nu vrei, așa că mai bine ia-o din loc, doamnă, o avertiză paznicul.

– Da... da, bine, îmi cer scuze, se bâlbâi ea cu un ochi la bărbat și cu celălalt la câine. Killer ar fi părut un nume mai potrivit. Nu văzuse niciodată un animal cu o privire mai amenințătoare. Laddye Boy mârâi puțin mai tare, iar Merle păși iute în văioagă, fiind atentă la câine. Mai mult în pripă decât cu grație, Merle se bălăbăni pe drumul de înapoiere spre gardul de sârmă ghimpată, uitându-se mereu peste umăr să vadă dacă n-o urmărește câinele. De cealaltă parte, o rupse la fugă și nu se opri până la mașină.

Ajunsă în cabină, bătăile inimii începură să i se potolească și mintea să i se limpezească. Apoi se înfurie. Lovi cu pumnul în volan.

– Al naibii! izbucni ea. Leon! Leon a pus totul la cale. El era cel ce-i spusese paznicului s-o gonească de pe proprietate. Enervarea nu-i trecuse total până când ajunse la restaurantul din parcarea tirurilor, unde hotărâse să ia cina în acea seară. Pierduse aproape toată ziua în căutarea proprietarului terenului din vârful dealului pentru a fi sigură în cele din urmă că îl putea folosi ca post de observație. Chiar și obținând această aprobare, tot era nervoasă. Dealul era la peste opt sute de metri distanță de șantier și era un biet substitut față de o poziție mai apropiată. Dar ținând cont de așezarea terenului din jurul puțului, era unica opțiune pe care o avea.

Își ronțăia hambugerul muncindu-și mintea cu tot felul de gânduri despre torturile pe care i le-ar aplica lui Leon Crane dacă ar ajunge vreo dată în puterea ei, când obiectul gândurilor ei intră pe ușă. Fără să ezite, se îndreptă spre masa ei. Un zâmbet îi curbase buzele și amuzamentul îi făcea ochii să strălucească. Se așeză pe scaunul opus al mesei, tocmai când Merle își imaginase chipul lui schimonosit de durere în timp ce ea întorcea încet manivela unui scaun de tortură medieval, venirea lui determinând-o pe Merle să muște des dintr-o bucată de carne.

Leon îi puse repede un pahar cu apă în mână, iar Merle trebui să ia o înghițitură zdravănă ca să poată înghiți. Când reuși să-și revină și să ridice ochii spre el, avea fața roșie.

– Masa e ocupată, spuse pe un ton rece.

– Bineînțeles că este. Noi stăm aici, răspunse Leon pe un ton plăcut, apoi ridică mâna și-i făcu semn chelneriței să-i aducă o cafea.

– Eu m-am așezat prima. Te rog să pleci, îi ceru Merle printre dinți.

– Nu, îmi place să am companie, zise Leon cu voce catifelată, atenția lui fiind îndreptată spre chelnerița ce venea printre mese cu cafeaua. Merle îi văzu privirea apreciativă îndreptată spre picioarele femeii. Când aceasta ajunse la masa lor, Leon îi șopti ceva. Femeia râse și-i făcu cu ochiul înainte de a părăsi masa.

Merle se înfurie atât de tare că abia mai putea să respire. Dacă simțea nevoia de companie, de ce nu se ducea după chelneriță și s-o lase pe ea în pace? Cel puțin femeia îi va fi apreciat prezența. I-ar fi plăcut teribil să facă remarci tăioase dar era prea înfuriată. Înfigându-și unghiile în palme se mulțumi doar cu o privire răzbunătoare.

– Ai o zi proastă, Merle?

– Știi că da! izbucni ea.

– Biata fată, zise el amuzat. Ia spune-i tu unchiului Leon ce s-a întâmplat.

– E nevoie? se răsti ea. Știi ce s-a întâmplat. Ești unicul responsabil. Tu l-ai pus pe tipul acela cu... cu bestia ca să mă arunce afară de pe proprietatea lui.

– Bestie? O, râse Leon, vrei să spui Laddye Boy? Ce se întâmplă, nu-ți plac animalele?

Merle rămase mută. Gura i se deschidea și închidea convulsiv și i se ridicase sângele la cap. Dacă pe masă ar fi fost o armă în acel moment, știa că ar fi folosit-o împotriva lui. Ar fi făcut orice ca să dispară acea expresie fericită de pe fața lui.

Își dădu seama brusc că dacă n-ar fi plecat imediat de lângă el și-ar fi pierdut total controlul. Cunoscându-l pe Leon, acesta s-ar fi amuzat și mai tare dacă ar fi reușit s-o întărâte să facă o scenă în public.

Cu gesturi nervoase, ea se ridică și își împinse înapoi scaunul. Aproape nu-și mai putuse ține firea și din fericire, nu-l auzi chicotind când se îndepărtă mândră. Ferrari-ul lui Leon era parcat în partea opusă Blazer-ului. O clipă, cochetă încântată cu gândul de a pocni mașina sport cu Blazer-ul ei cu tracțiune pe toate roțile. Blazer-ul era solid și n-ar fi suferit stricăciuni prea mari, mai ales prin comparație cu ce s-ar fi întâmplat cu Ferrari-ul. Doar când se gândi bine la consecințele unei astfel de acțiuni fu capabilă să se abțină. Îl subestimase pe Leon, crezând că înțelegerea lui era un semn de slăbiciune. Dar nu se putea gândi că el ar fi rămas la fel de rezonabil dacă i-ar fi stricat prețioasa mașină. Furia îi curgea încă prin vene când ajunse la motel.

Era un ghinion că Greg Larson își alesese acest moment să se întoarcă și o aștepta când ea ajunse în fața ușii camerei sale.

Când îl văzu rezemat de ușa camerei ei, se făcu roșie. Era aproape la fel de furioasă pe el ca pe Leon Crane. De când Leon îi spusese ce zisese geologul despre ea pe șantier, devenise conștientă de privirile ce i le aruncau sondorii ori de câte ori intra în parcarea tirurilor și ei erau acolo. Până atunci, nici unul dintre ei nu-i spusese nimic, dar era numai o problemă de timp până când unul dintre ei să facă vreo mișcare spre ea.

– Ce cauți aici? întrebă pe un ton agresiv când ajunse lângă el.

Greg părea timid, dar îi răspunse:

– Am venit să te văd.

– Și ce te face să crezi că eu vreau să te văd?

– Merle, ce se întâmplă? întrebă uluit. Credeam că vei fi fericită să mă vezi. N-aș fi plecat dacă nu m-ar fi concediat Crane și n-aș fi fost nevoit să-mi caut altă slujbă. M-am întors... ezită, apoi izbucni, știi că te iubesc!

– Mă iubești? îl zeflemisi Merle. Presupun că de-asta ai împrăștiat toate acele minciuni despre mine!

Cu fața în flăcări, el își plecă ochii și-și privi pantofi.

– Merle, știu că... n-ar fi trebuit să spun acele lucruri, dar... Își ridică privirea spre ea, având o expresie copilăresc sfidătoare. Toți băieții știau că mă întâlnesc cu tine. Nu voiam ca ei să creadă că... că tu...

– Așa că le-ai spus că aveam o legătură amoroasă pasională, nu-i așa?

– Of, Merle, când au aflat că tu ești supraveghetor, au început să spună că unicul motiv pentru care suntem împreună era pentru că tu încercai să scoți informații de la mine. Știu că nu era adevărat, dar... Gura lui Merle căpătă o expresie de neputință. Era atât de prost, sau mândria îl făcea să nu

accepte că era respins? Încă nu hotărâse care era motivul, când el continuă... Băieții aceia n-ar fi înțeles. Nu te condamn că vrei să aștepți până după ce vom fi căsătoriți, dar în vremea noastră mulți oameni nu înțeleg și...

– Până să fim cum? interveni Merle, îngrozită.

– Bine, știu că n-am vorbit niciodată despre asta, dar se-nțelege. Păși spre ea și-i puse mâinile pe umeri. Merle îl privi fix, nevenindu-i să creadă, în timp ce el îi zâmbea.

– De-aceea am venit. Am găsit altă slujbă și am venit să te iau. Mâine mergem la Medicine Hat și ne căsătorim imediat ce se deschide tribunalul. Când îi văzu expresia, el adăugă repede. Ai spus o dată că nu-ți plac nunțile mari, deci n-avem nici un motiv să așteptăm. Încercă s-o sărute, iar Merle se smulse din mâinile lui.

– Merle, știu că ești supărată pe mine pentru zvonurile de pe șantier, dar încearcă să-mi înțelegi poziția. Eram obligat să lucrez cu oamenii aceia, să fiu ca ei. Ei nu pot înțelege relația noastră... că între un bărbat și o femeie poate exista și altceva decât sex... Fi cinstită, Merle. M-ar fi judecat greșit dacă ar fi aflat adevărata profunzime a sentimentelor ce le avem unul pentru celălalt. Merle îl privea uluită în timp ce gândea că tipul trebuie să fie nebun.

– Dar ai să vezi, o dată căsătoriți, nu va mai avea importanță, continuă el. Merle se rezemă cu spatele de ușă și mâinile ei ridicate îl împiedicară s-o ia în brațe. Noul meu serviciu, Merle... e muncă de birou și nu va mai trebui să te las să alergi pe toate câmpurile, s-ar putea chiar să aibă și pentru tine ceva de lucru. Ne vom cumpăra o casă, îți va plăcea, nu-i așa? Putem fi împreună. Ne iubim, nu lăsa ca o mică neînțelegere să ne despartă.

El făcu o mișcare spre ea și Merle o șterse de lângă el și se propti în mijlocul holului. Greg o privea rugător, cerșind înțelegere.

Furia ei inițială se transformă într-o avalanșă de remușcări.

– Îmi pare foarte rău, Greg, dar singurul motiv pentru care mă întâlneam cu tine era pentru că tu erai geologul șantierului. Oamenii de pe șantier aveau dreptate. Mă întâlneam cu tine doar ca să obțin informații despre puțul de forare, spuse, incapabilă să-l privească în ochi. Merle nu se simțise în viața ei atât de josnică, ca atunci când văzu dispărându-i culoarea din obraji. Dar trebuia să știe adevărul, jumătățile de măsură nu mergeau.

După ce aflase că el mersese atât de departe încât scosese o autorizație de căsătorie pe baza unei prietenii șubrede, era sigură că el avea să continue să spere dacă ea ar fi procedat cu blândețe.

– Dar mă iubești, trebuie să mă iubești, insistă el, făcând din nou un pas spre ea.

Merle păși repede înapoi.

– Nu, îmi pare rău, nu te iubesc. M-am folosit doar de tine. El o privi fix îndelung, culoarea feței lui devenind stacojie.

– Te-ai folosit de mine, întrebă tăios, pe un ton care cerea negarea adevărului. Venise rândul lui Merle să-și privească pantofii.

– Știu că am procedat urât, dar nu mi-am dat seama că tu ai luat lucrurile în serios. Este...

– În serios! răcni el. Mi-am pierdut slujba din cauza ta, cățea! Crane mă prevenise în privința ta, dar n-am vrut să-l cred. Lăsă să-i scape un șir lung de invective. Îmi pare bine că am spus toate acele lucruri despre tine la șantier. Îmi pare bine că toți te cred o târfă. Nu trebuia să mă las păcălit de tine.

Merle se simți apăsată de umilință. Auzi că cineva vine spre ei pe hol și-i veni rău – tot ce le mai trebuia era să aibă audiență. Își ridică privirea, întrebându-se dacă exista vreun mijloc de-a opri tirada generată de furia lui Greg.

– N-ai să scapi ușor! urlă el din nou. Ridică mâna și-i trase o palmă zdravănă peste față. Merle se clătină sub forța loviturii și lacrimile începură să-i curgă pe obraz. Greg arăta ca un criminal și făcu un pas înainte, cu mâna ridicată, să lovească din nou. Mâna-i fu prinsă exact înainte de a lovi.

– Destul, Larson, zise Leon aspru răsucindu-i mâna la spate. Greg încercă să se zbată dar Leon îl ținu cu putere. Nu merită un astfel de tratament, Larson, potolește-te. N-am să te las s-o bați. Încet, Greg începu să se calmeze, culoarea revenindu-i la normal. În sfârșit, când se asigură că Greg nu mai era violent, Leon îl eliberă. Ai face mai bine să pleci. Întoarce-te la Calgary și uită că ai cunoscut-o, nu merită să fie băgată la închisoare.

Greg îl privi acuzator, apoi se întoarse s-o privească pe Merle. Ea încremeni sub privirea lui care exprima atâta ură. În sfârșit, el se întoarse și plecă. Merle îi urmări cu privirea retragerea de-a lungul holului, simțindu-se vinovată. Își mușcă buza. Era doar vina ei. N-ar fi trebuit să-l lase să ajungă atât de implicat.

– Ce-ți face ochiul?

Merle se întoarse să-l privească pe Leon și ridică mâna la ochiul lovit.

– Bine, murmură ea.

– Vei avea o vânătaie.

– Cred că o merit, spuse ea privind în lungul holului, spre ușa pe care dispăruse Greg.

– Probabil, replică Leon scurt. N-am prea mult respect pentru un bărbat care lovește femeile. Merle îi văzu privirea dar

nu citi nimic în ea. Ar trebui să pui puțină gheață, o sfătui el, apoi se întoarse și plecă, dispărând pe una din ușile de lângă automat.

În cursul săptămânii următoare, Merle se devotă activității sale, încercând să dea uitării scena urâtă avută cu Greg. La început nu-i veni ușor să depășească cumplitul sentiment de vinovăție pentru întorsătura pe care o luaseră lucrurile, dar pe măsură ce zilele săptămânii treceau, slujba și problemele întâlnite o făcură să-și alunge din minte orice altceva. Leon făcuse nu numai dificilă cercetarea puțului, ci aproape imposibilă. La început, Merle nu prea realiză ce se întâmpla. Dar când trecură patru zile și constată că nu obținuse o estimare mai avansată de când luase masa cu Leon, începu să devină bănuitoare. Reușea de obicei să numere secțiunile ce ieșeau afară din puț, de trei sau patru ori pe săptămână. În mod normal, asta se întâmpla când ei scoteau sapa pentru înlocuire, dar ea nu mai văzuse ca sapa să fie schimbată dinainte de întreruperea activității.

Era posibil să fi avut puțin ghinion. Oricum, nu-și petrecea tot timpul la șantier. Într-o zi normală, făcea o verificare scurtă la interval de trei sau patru ore și dacă nimic nu indica să se întâmple ceva se întorcea la motel, făcea o baie în piscină sau citea până când sosea timpul pentru o nouă verificare.

Deși țeava de forare putea fi scoasă de mai multe ori în ultimele zile fără ca ea s-o fi văzut.

Dar intuiția îi spunea că nu era ghinion. Leon era în spatele acestei întâmplări și când auzi pe telefonul ei mobil o frântură dintr-o conversație ce se referea la „Wild Rose“ știu că era el. Ea era Wild Rose și cineva raporta mișcările ei de la șantier. Era evident că ei așteptau până când ea era deja la motel, ca să schimbe sapa. Că Leon știa când supraveghea ea i se

confirmă când îl văzu trimițând în direcția ei un salut batjocoritor într-o după amiază după ce rămăsese pe poziție câteva ceasuri bune, așteptând în zadar să fie ridicată sapa.

Merle începu să petreacă mai multe ore în vârful dealului, dar pierdu două zile până ce vigilența ei dădu roade. Abia cronometrase timpul de coborâre al sapei și îl notase în carnet când scoase analizatorul de culoare și-l îndreptă spre noroiul pompat din puț. Câteva clipe se holbă la el până fu sigură că ceea ce vedea era ceea ce crezuse. Lăsă aparatul de la ochi, convinsă că la suprafața noroiului fu un efect de curcubeu.

– Bingo! zise cu glas tare. Era o întâmplare rară. Ocazional doar, petrolul din stratul de forare intra în jetul de noroi pompat din puț, acesta creând un efect de curcubeu pe suprafața noroiului.

Șase ore mai târziu, Merle era tot pe vârful dealului, lăsând testerul din mână pentru nici nu mai știa a câta oară în după amiaza aceea. Curcubeul acela era acolo! De ce nu luau nici o măsură în legătură cu el? Îi privise pe Leon și noul geolog mergând să examineze noroiul de mai multe ori în ultimele câteva ore. Deși luaseră câteva mostre aduse sus cu noroiul din sondă, nu ceruseră nici un test la puț și nici nu prinseră forarea. Era Leon Crane atât de hotărît s-o împiedice să afle ceva despre puț încât să ignore că noroiul indica petrol? N-avea nici un sens. Se petrecea ceva necurat. Merle strânse din buze cu înverșunare și hotărî să nu se miște de-acolo până nu vor scoate sapa.

Capitolul 5

În cele din urmă, se mișcă. Se întoarse la Blazer și luă unul dintre sacii de dormit, ca și tot ce era de mâncare și de băut în mașină. Un pachet de cartofi prăjiți, două batoane de ciocolată și o cutie de bere caldă cu greu puteau alcătui o cină, dar era hotărâtă că nimic n-o putea ține departe de șantier.

Era una din cele mai lungi nopți petrecute vreo dată de Merle. Vremea cooperase, dar noaptea blândă de vară era înnegurată de prezența a milioane de țânțari și muște negre și din nefericire nu avea nici un insecticid în Blazer. După cantitatea de sânge pe care o extrăgeau din ea micile bestii, Merle socoti că avea să fie aproape uscată până la ziuă. Picioarele-i erau acoperite de sacul de dormit, dar fața îi era expusă și mânecile subțiri ale bluzei de bumbac nu-i ofereau cine știe ce protecție împotriva insectelor. Mai mult ca niciodată, era hotărâtă să mențină supravegherea și nu se ascunse sub sacul de dormit. Cel puțin nu era în pericol să adoarmă atâta timp cât micile bestii bâzâiau în jurul ei.

Câteva ore mai târziu ieși soarele și insectele dispărură. Fără prezența lor, i-ar fi fost din ce în ce mai greu să rămână trează, cu toate mâncărimile provocate de înțepăturile lor.

Abia pe la jumătatea dimineții hotărâră sondorii să aducă sapa sus. Merle știu că estimarea ei ar fi aproape nefolositoare judecând la ce adâncime ajunsese sapa după numărul orelor pierdute de când făcuse prima estimare. Era acum aici pentru că nu voise să se dea bătută față de Leon Crane.

El ieși din birou imediat după ce sapa fu schimbată și muncitorii de la instalație începuseră să coboare sapa în gaură. Merle notase numărul de secțiuni în carnet și se pregătea să-și strângă sacul de dormit, când îl observă. Leon ducea o cutie mare de carton și se opri cu ea lângă containerul mare albastru pentru gunoiul de pe șantier. Puse cutia jos lângă container și se uită spre vârful dealului ca și când ar fi căutat-o cu privirea. Merle nu-și mai luă ochii de la el.

Leon se aplecă și deschizând cutia scoase două cutii de metal și le aruncă în container. El repetă acțiunea de mai multe ori și, fără prea mare hotărâre, Merle ridică binoclul și un fior de gheață o străbătu din cap până-n picioare. Leon arunca bidoane goale de benzină. Înțepenită, Merle îl văzu întorcându-se la birou și scoțând o a doua cutie, identică cu cea pe care abia o golise. În timp ce el arunca bidoanele, Merle lăsă binoclul. Deschise carnetul la nota făcută înainte de a observa curcubeul, despre rata coborârii țevii. Fu înceată. O nesocotise, crezând că ei voiau s-o înșele.

Acum știu de ce ei nu comandaseră teste. Pentru prima dată de când fusese mititică, Merle își ascunse fața în palme și plânse

Curtea ce înconjura piscina frigea sub tălpile goale și Leon privi reflectarea soarelui în apă. Mulțumesc lui Dumnezeu că Ferrari-ul are aer condiționat, își zise în gând. N-ar fi vrut să

facă lungul drum până la Clagary fără el. După baia din piscină, va lua prânzul și va porni. Pierduse deja prea mult timp cu acest proiect.

Îndreptându-se spre marginea piscinei, se aruncă în apele scânteietoare. Înotă energic, făcând întoarcerile pe sub apă.

Spera că trucul de ieri cu benzina o convinsese pe Merle că-și pierde timpul și el n-avea să fie obligat să se întoarcă la șantier. Doamne, dar încăpățânată mai era! Sperase ca mica discuție despre viol, mai ales după scena cu Larson, s-o determine să se întoarcă la Clagary. Din nefericire, ea părea mai înfricoșată de acel câine tâmpit decât de orice altceva. Cel puțin Laddye Boy o ținea în vârful dealului și nu în pragul lor. Leon se întoarse și pluti pe spate, încruntându-se la cerul fără nori. Nu văzuse niciodată pe cineva mai înfuriat decât Merle în ziua când se întâlnise cu Laddye Boy. Apoi acea scenă scurtă cu Greg Larson. Se temuse că ceva asemănător se putea întâmpla, după cum se încăpățânase geologul să nu renunțe la ea. Sperase ca ea să aibă destulă minte să se țină departe de restul oamenilor lui. Fu doar pe jumătate serios când îi vorbise despre viol. Dar începuse să creadă că nu era deloc departe de adevăr. Merle era o femeie ciudată. Nu arăta nemaipomenit, dar ceva din ea trezea pasiuni primitive. El nu era un licean când era vorba despre femei, dar nu-i fu prea ușor să-și mențină controlul în acea după-amiază în câmp, când ea-i răspunsese la avansuri. Fu foarte tentat să desfacă acei saci de dormit... chiar dacă ea ar fi fost de acord sau nu.

Pluti spre marginea piscinei ca să iasă afară. Apa șiroia pe el când își luă halatul pe care-l aruncase pe marginea piscinei. În timp ce-și ștergea părul, privi în jur punându-și ochii pe o pereche de picioare lungi de formă feminină, ce se întindeau pe un șezlong în partea opusă lui, posesoarea fiind întinsă pe

burtă. Acum ce făcea aici? Se așteptase ca ea să-și petreacă ziua în pat, sau și mai bine, să se întoarcă la Calgary și să-și dea demisia.

Precis fusese acolo tot timpul. Se făcea probabil că doarme, ca să-l ignore. Gândul că ea s-ar putea să încerce să-l evite îl făcu să se încrunte. Nu-și imaginase să fie atât de bleagă încât să stea toată noaptea la pândă. De îndată ce realizase că ei nu făceau nici un test, Leon se așteptase să-și dea seama că fusese trasă pe sfoară și să renunțe.

Ești un nenorocit, Leon, își zise și, aranjându-și halatul, se îndreptă spre silueta întinsă. Nu putea rezista tentației de a o tachina. Cu siguranță se simțise prost când realizase ce făcuse el.

Tălpile sale goale nu făceau zgomot când se îndrepta spre ea. Ajungând la șezlong, el îi privi atent curbele frumoase. Totdeauna îi plăcuseră femeile cu picioare frumoase. Nici restul nu arată rău, se gândi el plimbându-și ochii pe forma coapselor, apoi pe talia subțire.

Leon se încruntă când îi văzu brațele. Erau acoperite de sute de umflături provocate de ciupiturile insectelor. Trebuie că fusese mâncată de vie noaptea trecută. Proasta mică!

Se aplecă și ridică pălăria de paie ce-i acoperea capul. Fața-i era întoarsă într-o parte și era, ca și brațele, plină de umflături. Când ea nu se întoarse, realiză că într-adevăr dormea. Simți în piept o durere stranie când o studie. Șuvițele lungi de păr cădeau peste obrajii plini de ciupituri. Sub ochi avea cearcăne albastre, iar unul din ochi purta o vânătaie pe cale să dispară.

Plânsese, constată el aproape șocat. Nu-i venise în minte că ea ar putea reacționa astfel la mica lui glumă. Destul de furioasă ca să-și roadă unghiile, da, dar lacrimi? Nu semăna cu

Merle cea pe care începuse s-o cunoască el. Se simți stânjenit. Își luase slujba prea în serios. Era doar un joc, cu siguranță, nu ceva care să merite lacrimi.

Deveni conștient de soarele care-l bătea în cap, după ce părul i se uscase din cauza căldurii. Ar fi trebuit s-o trezească, nu putea dormi acolo toată ziua. Dacă ar fi făcut-o, peste ciupiturile insectelor s-ar mai fi adăugat și arsurile soarelui.

– Merle... Merle, trezește-te. Nu poți dormi aici.

Nasul i se încreți ușor dar genele nu se mișcară.

Proasta mică n-a dormit probabil toată noaptea, se gândi el, iritat de încăpățânarea ei. Un halat de plajă zăcea lângă șezlong și el îl ridică, căutând în buzunar. Cum se așteptase, găsi cheia camerei ei și o trase afară.

Începuseră să-l doară brațele și sufla din greu, când ajunse cu ea în cameră și o depuse pe pat. Merle avea poate forme frumoase dar nu era ușoară. Aproape o scăpase când încercase să descuie ușa

Ca și prima dată când o văzuse, sutienul costumului de baie nu era închis și decât să-l închidă, înfășurase halatul pe ea și o cărase în motel. Acum, așa cum stătea întinsă pe pat, alunecă de pe ea, expunându-i sânii fermi și rotunzi. Leon rămase cu ochii pe pielea nebronzată protejată de sutien, și sfârcurile roz-închis. Simți cum îi crește dorința. Trebuie că-l scosese pe jumătate din minți pe Larson de dorință. Nu era de mirare că-și dorise s-o bată când aflase cât de puțin însemnase pentru ea.

O cămașă de noapte frivolă de culoarea piersicii zăcea lângă pat și Leon se aplecă s-o ridice. Dar nu rezistă să nu guste mierea acelor sâni măcar o dată înainte de a-i acoperi cu cămașa de noapte și gemu de plăcere când simți sfârcul

întărindu-se între buzele lui. Merle se mișcă puțin, suspinând în somn, dar nu se trezi. Doamne, o voia, dar se forță să-i pună cămașa și s-o acopere.

Tentația de a se băga și el în pat era puternică, așa încât se uită în jur prin cameră, ca să dea acest gând uitării.

Ce mizerie! Merle putea fi o bună supraveghetoare dar nu era prea bună menajeră. Un teanc de rufe murdare ocupa un colț, iar tot restul camerei era în dezordine. Știa că motelul trimitea femeia în camere să pună aspiratorul de două ori pe săptămână și să schimbe paturile, și se întrebă ce crezuse biata femeie despre acestea.

Un teanc de cărți stătea pe masă lângă fereastră și Leon se duse să le verifice. Zâmbind, citi în liniște titlurile.

Deschizând una dintre ele, constată că e luată de la bibliotecă. Verifică data de pe fișă. Trebuie că s-a dus la Medicine Hat și le-a luat a doua zi după ce el o chestionase despre activitatea de naturalist.

Curios acum, începu să umble prin cameră, ridicând câte un obiect și examinându-l. Pe toaletă era o vază cu flori ofilite, zăcând în apa verde. Se întrebă dacă erau cele pe care ea le culesese în după amiaza când o întâlnise el, privirea lui îndreptându-se din nou spre pat.

Realizând că gândurile lui erau din nou înțepenite într-un teritoriu periculos, se îndreptă spre baie. Văzând dormitorul, nu fu mirat să găsească înșirate cosmeticele peste tot și pete de pastă de dinți în chiuvetă. Râzând încet, ridică un tub de pastă de dinți fără capac. Dacă Merle avea să se mărite vreo dată, amicul ar face bine să fie bogat; va trebui să angajeze mulți servitori ca să strângă în urma ei. Lăsând pasta de dinți, descoperi un flacon cu pastile roșii. Încruntat, îl ridică și citi eticheta: Somnifere. Automat, își aruncă privirea prin ușa

deschisă spre fata din pat, simțind un nod rece în stomac. Doar nu le-a înghițit, se gândi el. Știa că era obosită după noaptea petrecută în vârful dealului, deci nu era de mirare că nu reușise s-o trezească. În plus, nu era genul sinucigașului. Dar nu era nici genul plângăcios, își reaminti el, totuși plânsese.

Citi din nou eticheta. Flaconul avusese cincizeci de pastile și încă mai erau destule. Scutură flaconul, încercând să-și dea seama câte erau. Nu putu. Trebuia să le numere, nu putea pleca fără să fie sigur.

Leon răsturnă tabletele. Cu atenție, începu să le numere și să le pună la loc în flacon. Una, două, trei, patru... Transpirația i se adună în sprâncene și o șterse în grabă. Patruzeci...patruzeci și trei. Puse ultima tabletă în flacon. Lipseau șapte. Se holbă la sticlă. Ar fi putut lua șapte oricând. Sigur, dacă ar fi vrut să se sinucidă ar fi luat mai multe? Șapte n-ar fi fost o doză letală ? Privi la amestecul de borcane și tuburi înșirate. Ar fi putut lua șapte accidental. Grija, eficiența și devoțiunea cu care-și exercita meseria nu se regăsea în toate domeniile vieții ei. Merle nu putea avea grijă de ea, dar nu putea să ia din greșeală o supradoză.

Leon hotărî să facă o nouă încercare de a o trezi, când văzu ceva roșu lângă capacul unui borcan cu cremă. Săltă capacul, încruntându-se la pastilă. Repede, începu să scotocească printre flacoane, borcane și cutii. În câteva clipe descoperi încă trei pastile, și una pe podea, deci lipseau numai trei din șapte. Chiar dacă le luase azi pe toate trei, avea îndoieli că i-ar face rău.

Privi fata care dormea liniștită, furios că-i dăduse motive de îngrijorare. Cu siguranță, era doar vina lui că se repezise să tragă concluzii, dar tot voia s-o scuture să se trezească și să-i

zică vreo două. În loc s-o facă, puse flaconul în buzunar. Nu credea că va avea nevoie și știa că el s-ar simți mult mai bine dacă ea nu le-ar avea. Nu pentru că s-ar gândi că ar încerca o sinucidere, dar știa că și-ar face griji pentru ea dacă accidental ar lua prea multe.

În liniște, ieși din cameră și se duse să se pregătească pentru plecarea la Calgary. N-a știut niciodată de ce s-a oprit pe la recepție și a aranjat ca motelul să dispună curățarea camerei lui Merle în fiecare zi. Le-a cerut să-i spună lui Merle că s-a schimbat politica motelului și să nu-i spună că nota pentru curățenia suplimentară era facturată la Puma Resources. Era o nebunie ce făcuse, mai ales că se aștepta ca ea să părăsească motelul și să plece acasă imediat ce avea să se odihnească.

Când într-un târziu Merle se trezi, camera era total în întuneric. Se simți considerabil mai bine după odihnă. Fu extenuată când se întorsese la motel în acea dimineață. Prea obosită ca să poată dormi, luase un somnifer și plecase la piscină așteptând ca acesta să-și facă efectul. Ciudat, își putea aminti că se întinsese pe un șezlong pentru câteva minute înainte de a se întoarce în camera ei, dar nu-și putea reaminti plecarea de la piscină. Se întinse și aprinse lumina de pe noptieră. În această dimineață, după ce înțelesese ce păcăleală îi trăsese Leon, fu pe jumătate convinsă să renunțe. Informațiile adunate în ultimele săptămâni erau atât de sumare încât abia dacă puteau fi folosite. Acum că se odihnise, nu se mai gândea la demisie, mai ales că nu voia ca Leon să prindă de veste că o prinsese în cursă. De altfel, intenționa să-și controleze comportamentul în viitor și să nu-l lase s-o mai întărâte. El n-avea cum să-și continue tacticile la infinit. Nu-și putea permite. Ca să se asigure că ea nu era prin preajmă când ei schimbau sapa, trebuia s-o schimbe mai des decât era necesar

Merle își petrecea acum tot timpul pe vârful dealului. Prima dată când observă că avea camera mai curată ca de obicei, își imagină că nu-și dăduse silința s-o murdărească. Avea nevoie de îngrijire fizică. Căldura uscată a preriei îi supsese energia și continua să slăbească. Bănuia că mișcările ei erau încă monitorizate. Deci se trezea ocazional înainte de răsărit ca să meargă pe jos cei unsprezece kilometri până la șantier, astfel ca mașina ei să rămână în parcarea motelului. Fiecare indiciu, fiecare informație cât de mică erau o victorie obținută cu greu, dar încet, începu să construiască o imagine a ceea ce găseau ei sub pământ și știa că energia risipită, meritase. Leon Crane nu aflase încă ce era ea în stare să facă.

Într-o zi, când un Blazer de un roșu strălucitor intră în șantier, Merle nu făcu legătura între acesta și Leon. Dar când mașina parcă în umbra biroului și el coborî, află că schimbase vehiculul. Pentru prima oară în trei săptămâni, Merle se gândi la Leon fără furie. Leon cu care luase cina în seara când el își arătase interesul pentru Blazer părea o persoană cu totul diferită de cel care aruncase benzină peste noroiul de sondă.

Soarele amiezii o ardea prin bluza subțire de bumbac ce i se lipise de spate. Ieri fură ploi cu tunete și astăzi prognoza era mai rea, dar ploaia recentă mărise doar umiditatea, fără să producă nici un nor care să blocheze razele fierbinți ale soarelui. Ștergându-și transpirația ce-i intrase în ochi, Merle luă binoclul și urmări mișcările lui Leon prin șantier. El mergea cu pași lungi ca de panteră. Mai întâi vorbi cu supraveghetorul instalației, apoi se duse să inspecteze ciurul vibrator ce separa mostrele de rocă aduse cu noroiul de forare la suprafață. După ce ridică niște mostre, se duse la birou, se opri în prag și flutură mâna în direcția vârfului dealului.

Gestul rupse vraja sentimentală ce-o avusese în puterea ei cât îl urmărise pe Leon, și strânse din dinți cu furie. Va veni o zi când își va da seama cum să-l facă pe acest bărbat să-și bage mințile în cap.

Încercând să uite de bărbatul din birou, Merle scormoni în rucsac după sandvișul cu ton pe care-l cumpărase de la expres.

Leon rămase în birou mai bine de două ore și Merle se surprinse ațipind. Găsise o spălătorie non stop și-și spălase acolo hainele până după miezul nopții. Îi părea bine că Leon îl concediase pe Greg. Și-l imagina așteptând ca ea să-i spele și rufele lui. Gândindu-se la el, pleoapele i se închiseră.

Când deschise din nou ochii, nori negri acopereau orizontul și se gândi că ar trebui să pornească spre mașină. N-avea nici o dorință să fie prinsă de ploaie, mai ales că, fără nici o îndoială, avea să fie însoțită de fulgere. Nu-i era frică în mod special de furtuni, dar numai un nebun ar cocheta cu dezastrul. În timp ce-și aduna lucrurile, văzu un camion la poarta șantierului. Recunoscu imediat camionul companiei ce livra echipament special de testare pentru instalații. Furtună sau nu, acum va trebui să rămână aici.

Scoțând binoclul, Merle urmări camionul de la intrare și până ce parcă lângă instalație. Șoferul ieși din camion și se îndreptă spre birou când Leon și noul geolog ieșiră să-l întâmpine. Întoarse binoclul spre camion, așteptând să vadă ce echipament avea să fie scos din el. Vântul se înteți, uscându-i transpirația de pe bluză în timp ce șoferul continua conversația cu cei doi.

– Haideți, îi grăbi ea. Furtuna se apropia repede și ea voia să vadă ce se descărca, înainte de a începe aceasta. O picătură

de apă îi căzu pe spate în timp ce Leon privi în sus spre vârful dealului. Îi spuse ceva șoferului și toți trei se îndreptară spre birou.

– La naiba!

Prima picătură fu repede urmată de a doua, apoi de a treia, apoi norii se rupseră. În câteva secunde, Merle era deja murată. Avea în rucsac o bucată de nylon pe care o trase afară și și-o puse pe cap. Tunetul bubui deasupra ei și ea se aplecă. Ar fi un miracol să nu fie lovită de fulger, dar era probabil mai sigur să rămână pe loc decât să încerce să ajungă la mașină. Singurul avantaj al unei furtuni de o astfel de violență era că nu putea ține mult. Când Merle își scoase bucata de plastic de pe cap, douăzeci de minute mai târziu, furtuna trecuse. La orizont, un curcubeu perfect se întindea pe cerul preriei, benzile de culoare părând aproape tangibile, amintindu-i de bătălia ce o dăduse furtuna mai devreme pe deal.

Merle tremură, întrebându-se cum putuse să sufere de căldură doar cu câteva minute mai devreme. Totuși soarele ieșise din nou, vântul proaspăt suflând și răcindu-i hainele ude leoarcă. Nu era nimic de făcut acum că ușa biroului se deschise și Leon împreună cu ceilalți ieșiră să descarce camionul.

Din fericire, descărcară repede și curând ea se îndrepta spre mașină, detaliile despre variatele piese de echipament pe care le văzuse ivindu-se din camion fiind cu grijă notate în carnet. Bluza i se uscase în spate sub soarele arzător, dar blugii, uzi și incomozi, începuseră s-o roadă și nasul îi dădea semne că aventura se soldase cu o răceală.

Era cam la jumătate de kilometru depărtare de Blazer când ridică privirea și-l văzu pe Leon venind spre ea. Era tipic

pentru el să apară exact când ea era atât de udă și nefericită. Deși nu avea dispoziție pentru sarcasmele lui, se opri și-l aștepta.

– Unde ai fost? întrebă oprindu-se în fața ei.

O clipă, Merle îl privi surprinsă. Așteptându-se la batjocură, furia lui o luă pe nepregătite. Apoi își dădu seama ce era. Știa că văzuse camionul. Doamne, ce-avea să facă acum – să verifice prognoza meteo înainte de a programa activitățile pe șantier?

– Unde crezi? îl zeflemisi ea.

O privi din cap până-n picioare și strânse din buze când văzu cât era de udă.

– Mică nebună! Nu ești în siguranță când ești singură. N-ai văzut că vine furtuna? Ce încercai să faci? Să te omori?

– Ești nemulțumit că n-am făcut-o? încercă ea dulce. La lumina furiei ce se aprinse în ochii lui, Merle se îndepărtă de el.

– Nici o slujbă nu merită să-ți riști viața pentru ea! De ce nu te-ai mișcat când ai văzut că vine furtuna?

– Ți-ar fi plăcut, nu-i așa? Atunci n-aș fi știut ce era în camion, dar acum știu. Își stăpâni dorința aprigă de-a scoate limba la el.

El trase o rundă de înjurături, apoi scrâșni din dinți.

– Nu-mi pasă de camion. Furtunile din prerie sunt periculoase dacă ești prins în loc deschis. Puteai să fii lovită de trăsnet. Tăcu și gesticulă exasperat. Își puse mâinile pe umerii ei și o trase la piept, strângând-o cu putere.

– N-ai idee în ce iad m-ai băgat în ultimele minute. Știam că erai acolo și n-am putut lua nici o măsură.

– Vrei... vrei să spui că ți-ai făcut griji pentru mine? întrebă Merle uluită.

Se desprinse ușor din brațele lui, deși el nu-i dădea drumul. Privind în jos spre ea, îi spuse:

– Bineînțeles că eram îngrijorat pentru tine. Trebuie că ești cea mai mare proastă pe care-am cunoscut-o vreodată. Insulta fu spusă pe un ton drăgăstos. Își lăsă capul în jos și buzele lui le căutară pe-ale ei. Tandrețea acestei atingeri, mișcarea gurii lui peste gura ei, provocară din partea ei un răspuns instantaneu. Brațele îi alunecară în sus pe umerii lui și i se încolăciră pe gâtul lui, degetele ei strecurându-se în părul de la ceafă. Se strânse lângă el până ce distanța dintre ei dispăru.

Mâinile lui se mișcară în jos pe spatele ei, încet, mângâietor, apoi se opriră pe talie. Își ridică ochii și o privi.

– Ești udă. Ar trebui să te bat că ești atât de îndărătnică. Apoi o sărută repede pe buze. Hai, te duc eu la motel. Poți să-mi dai cheile de la Blazer și am să rog pe cineva să-l aducă mai târziu, zise ridicându-i rucsacul de unde-l lăsase ea. Nu-i de mirare că ai slăbit atât, spuse când ridică rucsacul pe umăr.

– Mulțumesc mult! o trânti ea. În timp ce el o sărutase, uitase cât de supărată era pe el, dar acum își reaminti. Cine se credea? Îi jucase o festă urâtă și acum se aștepta să-i cadă în brațe. Ei bine, putea să se mai gândească, își zise ea, uitând că-și promisese să-și supravegheze nervii în preajma lui.

– Pot să mă întorc singură la motel, mulțumesc. N-am de gând să-ți ascult comentariile sarcastice tot drumul.

Îi luă rucsacul de pe umăr și o luă în direcția mașinii ei.

– Pentru numele lui Dumnezeu, nu te mai purta ca un copil. O ajunse din urmă și o apucă de mână s-o oprească. Am comentat doar faptul că ai slăbit mult. Îmi exprimam îngrijorarea.

– Cred că știi unde poți să-ți pui îngrijorarea, replică ea tăios, eliberându-și mâna. N-am nevoie de sărutările sau de grija ta... sau de tine!

Leon păli, dar ochii lui scânteiau ca smaraldele când o privi. Merle simți iar nodul din gât și ochii i se umplură de lacrimi. Țâșnind de lângă el, mări pasul. N-avea de gând să-l lase să afle că o făcuse să plângă.

Cartofi prăjiți se dovediră vechi, având gust mai mult de ulei rânced decât de cartofi, dar tot îi mâncase. Acum, mototoli punga goală și o aruncă în direcția coșului de gunoi, dar aceasta ricoșă și ajunse aproape de ambalajul batonului de ciocolată și a altor vecini ai acestuia. După ce scurse cutia de Cola de ultimele picături, o trimise pe o rută similară cu cea a pungii de cartofi, dar de data asta nimeri coșul și cutia făcu un zgomot asurzitor.

Se întinse puțin, își propti perna de capul patului și încercă să se concentreze asupra televizorului. Desenul animat nu reuși să-i distragă atenția de la protestele stomacului. Renunțând într-un târziu, coborî din pat și opri televizorul. Se gândi că nu poate fi foarte bolnavă dacă-i era foame, dar gândul n-o liniști. În ultimele două zile ieșise din cameră doar ca să-și ia ceva de mâncare de la automatul din capătul holului. Uscăturile și sucul nu erau dieta recomandată unui suferind de răceală, dar ea se simțise prea rău ca să se îmbrace și să plece cu mașina până la restaurant.

În baie, Merle se privi în oglindă, strâmbându-se. Era palidă. Nasul îi era roșu și umflat. Nu părea deloc eterică și fragilă din cauza bolii, așa cum crezuse. Părea doar bolnavă. Câteva minute încă, ea-și studie critic imaginea. Cel puțin nu-i ieșiseră pete de la toate porcăriile pe care le mâncase în ultimele două zile, dar era momentul să facă efortul de a ieși să ia o masă decentă. Poate dacă ar face duș și s-ar îmbrăca, s-ar

simți mai bine. Chiar nu putea să rămână în motel și să-și plângă de milă. Activitatea la puțul de forare avea să continue cu sau fără prezența ei acolo și va trebui să se ducă până acolo mâine, răcită sau nu.

Se simțea mai bine acum după duș și după ce se îmbrăcase. Cum nu mergea la puț, își putea permite ceva feminin, deci alese să îmbrace cea de-a doua rochie din garderobă, o rochie bleu de plajă fără mâneci. Avea decolteu adânc și era scurtă. Cu puțin fard avea să capete din nou un aspect uman. Poate că avea să se și simtă astfel după o masă caldă.

Cafeneaua era plină când ajunse ea, dar lângă ușă era un separeu gol și Merle se strecură în el. Mâncase atât de frecvent aici în ultimele patru săptămâni încât nu se osteni să consulte meniul înainte de a comanda chelneriței. Ceru o specialitate a casei de supă de vacă cu legume, hotărând că va comanda mai târziu un sandviș dacă tot avea să-i mai fie foame după supă.

Așteptând fata să se întoarcă cu supa și cafeaua comandate, Merle se întrebă dacă nu greșise că ieșise. Se simțise destul de bine când plecase de la motel, dar acum...

Lăsându-și capul pe speteaza banchetei, închise ochii. Simțea rece pe mâini aerul condiționat și dinții începură să-i clănțăne. Se gândi că nu mai avea poftă de mâncare și dacă ar fi avut energia necesară, ar fi plecat. Presupuse că va trebui să se forțeze să mănânce ceva dacă tot era acolo. Simți că cineva s-a oprit lângă masa ei și deschise ochii, așteptându-se să vadă chelnerița. În locul ei era Leon care o privea încruntat.

– Te simți bine, Merle?

Surprinsă, ea-l privi mută câteva clipe. Sperase să-l evite. Totuși, recunoscu ea, fusese îngrijorat că o prinsese furtuna, dar nu credea că răceala ei l-ar fi putut opri s-o dojenească

pentru ce făcuse. Simțise totuși un fior de plăcere că el se oprise să vorbească cu ea și nu se abținu să zâmbească atunci când el se așeză în fața ei, la masă.

– N-arăți prea bine. Ești bolnavă?

– Nu foarte tare, sunt răcită. Ca și când ar fi vrut să-și întărească spusele, apucă în grabă un șervețel și abia apucă să-și acopere gura înainte de a strănuta.

– Noroc. El o privea fix și ea simțea cum i se înroșesc obrajii. Știa prea bine că arăta la fel de rău pe cât se simțea. În pofida eforturilor de a-și îmbunătăți aspectul înainte de a ieși, nimic nu putea ascunde roșeața din jurul nasului și lipsa de strălucire a ochilor. Starea sănătății ei era în contrast evident cu starea lui. Era îmbrăcat în haine de lucru dar nici culoarea ternă a hainelor nu ascundea strălucirea sănătoasă a pielii lui bronzate. Cămașa era descheiată la gât și când ea dădu cu ochii de triunghiul de piept expus se surprinse imaginându-și cum îi scoate cămașa.

Îl putea descrie cu claritate, așa cum îl văzuse lângă piscină, cu pieptul musculos și părul ce se termina în V deasupra ombilicului.

Conștientă că brusca slăbiciune ce o cuprinsese nu avea nimic de-a face cu răceala, Merle îi privi repede fața. Când îi întâlni ochii, știu că el era conștient la ce se gândise ea. Iritată, Merle se întoarse la discuția despre răceala ei, aruncând vorbele ca pe o înțepătură de viespe.

– Ei bine, n-ai de gând să spui că m-ai prevenit? Leon zâmbi pieziș. Are și dinți sănătoși, constată Merle.

– Nu-i nevoie, ai spus-o tu pentru mine.

Chelnerița sosi atunci, salutându-l pe Leon cu familiaritate.

– Bună, Sally. Ești foarte drăguță astăzi. Îi aruncă lui Merle o privire care-o făcu să vrea să-l pocnească, apoi își întoarse atenția spre chelneriță. Am să iau doar o cafea.

– Sigur, iubitule. Femeia se îndepărtă să aducă comanda. Merle îl privi stânjenită. Mâncase aici cu regularitate mai bine de o lună și de fiecare dată chelnerița o tratase ca pe o străină. La început se gândise că probabil fiindcă era femeie, dar observase mai târziu că Sally își trata toți clienții, bărbați sau femei, la fel de impersonal. Trase concluzia că aceasta era personalitatea chelneriței.

„Iubitul" reușise cu siguranță s-o dezghețe, se gândi Merle, iritarea ei mărindu-se când Sally se întoarse doar după câteva clipe cu cafeaua lui și neglijând comanda ei. Când Merle îi atrase atenția, ea avea clara impresie că fata uitase, dar o deranjase că-i atrăsese atenția de față cu Leon.

Până la urmă, îi aduse comanda și Merle privi fix la bolul cu supă aburind, întrebându-se de ce o comandase. Știa că nu numai răceala era responsabilă pentru lipsa poftei de mâncare. Felul în care chelnerița se gudurase pe lângă Leon îi arătase clar efectul pe care-l avea el asupra femeilor, inclusiv asupra ei. Le atrăgea ca florile pe albine

– E ceva în neregulă cu supa? îi întrerupse Leon gândurile. Merle ridică ochii spre el și dădu negativ din cap.

– Nu cred, nu-mi este atât de foame pe cât am crezut. Împinse supa deoparte.

Leon se întinse peste masă și împinse supa înapoi.

– Te rog, Merle, el și ea se pierdură în expresia tandră a ochilor lui. Răceala ta se va prelungi mult mai mult dacă nu mănânci cum trebuie.

Merle privi supa, întrebându-se ce-ar spune el dacă ar afla că a mâncat numai cartofi prăjiți și dulciuri în ultimele două zile.

– Merle, se va răci dacă nu încetezi să stai pe gânduri. Acum mănâncă.

– Nu văd de ce trebuie să-ți pese dacă eu mănânc sau nu, protestă ea.

– Bineînțeles că-mi pasă, o asigură Leon punându-i lingura în mână. Săparea puțului nu e o treabă prea amuzantă când știu că tu ești în vârful dealului, cu ochii pe mine.

– Pentru tine e un joc, nu-i așa? bombăni Merle dar luă lingura și o băgă în supă. De ce-l lăsa să-i dea ordine în felul acesta? Tot nu voia supa. Răceala o lăsase fără simțul gustului și ar fi putut fi făcută din apa de la vase.

După câteva linguri de supă, își ridică ochii la Leon, ca și când l-ar fi întrebat dacă mâncase suficient ca să-l satisfacă. Încruntarea lui îi răspunse că nu și își întoarse atenția spre supă, fără să mai ridice ochii până o termină.

– N-a fost tocmai rea, nu-i așa? întrebă Leon când ea împinse bolul spre mijlocul mesei.

– Parcă ai fi mama, zise Merle, recunoscând în sinea ei că se simțea mai bine având ceva în stomac.

– Și nu-ți place?

Merle ridică ușor din umeri.

– Ar trebui s-o cunoști pe mama ca să înțelegi. Când el o privi întrebător, ea continuă. De câte ori eram bolnavă când eram copil, se învârtea în jurul meu, dar imediat ce mă simțeam mai bine, uita că exist. Mama e foarte inconsecventă. Ori încearcă mereu să-mi dirijeze viața, ori uită total că are o fiică. Mă făcuse să cred că dacă aș face totul cum voia ea, ne-am înțelege mai bine. Dar n-a fost nici o schimbare și în final, am hotărât să fac numai ce mă taie capul.

– Și cum gândeai tu, s-a întâmplat să fie exact contrar de cum gândea ea, nu-i așa?

– O, nu mă înțelege greșit, bătu ea în retragere. Cum reușise să-și lase gura slobodă? Recunosc, nu e prea fericită de cariera mea. Crede că ar trebui să mă așez la casa mea, dar eu sunt supraveghetor petrolier pentru că asta-mi place să fac și n-are nici o legătură cu ea. În plus, copilăria mea n-a fost prea rea. Mama s-a străduit. Avea o mulțime de probleme personale ce o făceau câteo dată să se descurce greu cu mine. Asta-i tot. Cum ajunseseră la asemenea discuție? Nu mai vorbise nimănui despre mama ei.

– Ce vrei să spui cu *propriile ei probleme?*

– O! exclamă ea uitându-se în altă parte. Ar fi fost mai bine să cadă tavanul pe ea sau să apară o altă posibilitate de schimbare a subiectului. S-a căsătorit de multe ori. De obicei treburile nu mergeau prea bine și încerca mereu să salveze situația.

Începuse să se simtă extrem de stânjenită. Leon putea vedea limpede emoțiile care erau ascunse de cuvinte. I-ar fi plăcut să-și țină prieteniile la nivel de suprafață – și Leon nici măcar nu era prieten. Sau poate era într-un fel? Toată această situație era a naibii de confuză! Merle își luă geanta încercând să prindă privirea lui Sally ca să plătească. Cred că am să mă întorc la motel. Mă simt obosită.

– N-ar trebui să mai mănânci ceva înainte? O supă nu prea e o masă completă.

– Nu, m-am săturat, cinstit. Dacă-și imagina că ea avea să mai întârzie și să-i spună povestea vieții ei, era nebun.

El privi cu îndoială spre castronul de supă.

– Știu că probabil nu te simți prea bine, dar ar trebui să poți mânca mai mult de-atât. Ia un sandviș dacă nu mai vrei supă.

– Nu, nu mai vreau nimic. Tonul ei ascuțit îl făcu pe Leon să-și ridice sprâncenele de parcă temperatura din ochii lui verzi scăzuse brusc. Iritarea ei inițială revenise în plină forță, deși era îndreptată mai mult împotriva ei decât a lui.

– Dacă asta-i tot ce poți înghiți la ora ceaiului...

– Vezi, Leon, sunt adult. N-am nevoie de bonă, ripostă nervoasă.

– N-ai nevoie? Evident că nu-ți poți purta de grijă, spuse privind-o în ochi. Dacă ai fi putut, în primul rând n-ai fi răcit. Ce mă miră e că în clipa asta nu supraveghezi blestematul de șantier. Ce se întâmplă? Nu poți târî un pat de spital până în vârful dealului?

– O, ți-ar plăcea dacă aș uita totul despre puț, nu-i așa? Ei bine, n-am să uit. Merle se ridică brusc. Și pentru că ai adus vorba, am să mă duc să arunc un ochi în seara aceasta. Se îndepărtă repede spre casă să-și plătească nota.

Leon ajunse în spatele ei în timp ce ea aștepta la casă, trecu pe lângă ea și puse pe tejghea o sumă. Apoi, fără măcar să se uite în direcția ei, ieși. În sfârșit, casierul se întoarse.

În timpul celor câteva minute de întârziere Merle își reveni din enervare și înțelese că nu putea duce la îndeplinire intenția de a merge la șantier. Chiar dacă ar fi fost îmbrăcată potrivit, nu se simțea în stare să umble noaptea prin prerie. Își consumase energia doar venind ca să mănânce. Nu, șantierul trebuia să aștepte până mâine. Ajungând la această concluzie, o și abandonă când văzu mașina lui Leon în spatele Blazer-ului său, blocând-o în parcare. Merle îngheță. Deci credea că o poate forța să stea departe de șantier! Se întrebă cum i-ar plăcea lui Leon să-și vadă strălucitorul Blazer nou bușit într-o parte.

Lăsând motorul pornit, Leon coborî și se repezi la ea. Fără să zică ceva, o apucă de mână și începu s-o tragă spre mașina lui.

– Ce crezi că faci? țipă Merle, încercând să se elibereze.

– Te duc înapoi la motel, spuse hotărât. Oprindu-se brusc, o întoarse cu fața la el. M-am săturat să mă joc cu tine, îi spuse printre dinți. Singurul motiv pentru care vrei să mergi acum la șantier e ca să mă contrazici. Ei bine, n-am de gând să te las și încetează să mai protestezi. Poartă-te civilizat și mâine s-ar putea să te las să te duci acolo – bineînțeles dacă răceala ta va mai trece.

Merle rămase cu gura căscată. El îi luă poșeta și scotoci în ea până găsi cheile mașinii.

– Am să le păstrez eu până ai să te simți destul de bine ca să te poți întoarce la treabă, explică el, punând cheile în propriul buzunar și împingând-o spre mașina lui. Merle încercă să scape dar el o apucă zdravăn de mână. Ea îi trase un șut în fluierul piciorului.

– Răutate ce ești! izbucni Leon, simțind durerea. Într-o clipă, o ridică în brațe și porni spre Blazer.

– N-ai să scapi ușor! țipă ea zbătându-se și lovindu-l cu pumnii în piept. Nu mă poți răpi. Inspiră adânc și era gata să țipe. Gura lui o acoperi pe-a ei și opri strigătul. Merle își întoarse capul ca să scape de brutala apăsare a buzelor lui. Leon continua s-o ducă în brațe și ea încercă în zadar să-i prindă buza cu dinții.

Leon o lăsă din brațe, o strânse lângă el și o apucă de ceafă.

Gura lui era tot peste buzele ei, dar sărutul nu mai era apăsător și rezistența lui Merle începu să scadă. Pieptul lui tare îi apăsa sânii și coapsele lui se lipiră de ale ei. Mâinile ei cu pumnii încleștați se desfăcură pe umerii lui.

Încet, el începu să-i mângâie ceafa și spatele. Despărțindu-i buzele cu limba, el continuă s-o sărute. Merle gemu încet, agățându-se de el. Valuri, valuri i se trezi dorința. Pulsul îi tuna în urechi în timp ce el îi mângâia sânii cu o mână, apăsând cu blândețe prin materialul rochiei.

Începu s-o sărute des pe față și apoi o îndepărtă de el. Privi amuzat expresia languroasă din ochii ei și culoarea ce-i apăruse în obraji.

– Ziceai ceva de viol, o tachină zâmbind. Înainte ca Merle să reacționeze, Leon o împinse în mașină și porni. Merle rămase tăcută o clipă, încercând să revină la starea inițială de furie, dar sărutările lui împrăștiaseră norii.

– Sper că ai luat răceala, spuse, vrând să-și spele rușinea.

– Nici n-ar fi un preț prea mare pentru sărutul pe care l-am primit, spuse el încântat.

Merle se rezemă de scaun și privi afară prin geamul de la ușă, zâmbind. Îl las să creadă că a câștigat această rundă. Bineînțeles că va trebui să meargă pe jos ca să-și ia mașina, dar merita ca să-i joace lui o festă. Credea că i-a reușit totul pentru că-i luase cheile, dar nu realiza că ea avea un rând de chei de rezervă în cameră și chiar dacă nu le putea găsi, putea să pornească Blazer-ul legând firele direct.

Într-o vreme se întâlnise cu un tânăr a cărui morală era dubioasă și acesta o învățase cum se face. O învățase și cum să descuie portiera fără cheie, o treabă folositoare pentru cineva care-și încuia cheile în mașină. Ce s-o fi întâmplat cu Earl? Închisoarea, probabil. Parcarea tirurilor era la distanță de doar trei kilometri de motel, deci în doar câteva minute Leon parcă și o conduse la cameră. Merle se așteptase ca el s-o lase acolo, dar el intră neinvitat.

– Ce mai vrei, Leon? întrebă resemnată. Ai făcut cum ai vrut, m-ai adus acasă. De ce nu mă lași în pace? I-ar fi luat ceva timp să găsească cheile de rezervă și voia ca el să fi plecat ca să le poată căuta.

– Am să te las, imediat ce voi lua cheile de rezervă. Leon își aruncă privirea prin cameră. Chiar și acum când se făcea zilnic curățenie, nu era prea mare ordine față de prima dată când el văzuse camera.

– Cheile de rezervă, întrebă nevinovată; spera să-și amintească tot ce o învățase Earl.

– Exact, îi zâmbi el poznaș și ridicând o revistă, luă cheile. În timp ce le punea în buzunar, se întoarse s-o privească. Ea îl privea cu ochi mari, cu o expresie uluită.

– Cum ai reușit? Ei i-ar fi luat o mulțime de timp să le găsească.

– Am raze X în ochi, răspunse sec, văzând că a redus-o la tăcere. Mi-ai descoperit secretul, Merle. Nu sunt Leon Crane, directorul unei companii petroliere. În realitate, m-am născut într-o galaxie departe de pământ. Am fost trimis aici de mic copil, când planeta mea a fost distrusă.

– Ar fi trebuit să știu, încuviință Merle. Am văzut filmul de trei ori.

– Adevărat? Ai văzut Superman de trei ori? întrebă el apropiindu-se de ea și cuprinzându-i talia.

– Superman? întrebă încruntată. Eu mă gândeam la E.T., spuse înclinându-și capul ca să-l poată privi și abia ținându-și râsul.

– Oh! se strâmbă el râzând. Am nimerit pe-alături. O sărută pe frunte. Ai febră, ai face mai bine să te bagi în pat. Presupun că nu mă vei invita și pe mine în pat, zise plin de speranță.

Merle îl privi uluită. Era tentată, foarte tare, să spună da. Era foarte atrasă de el, fizic și mental împotriva faptului că putea s-o enerveze mai tare decât o făcuse orice bărbat cunoscut vreodată, știa din instinct că ar fi putut-o satisface mai bine decât oricine. Dacă ar fi putut să se fi întâlnit într-un alt moment și în alt loc.

– Nu cred, răspunse privindu-l în ochi. Mâinile ei rămaseră pe pieptul lui și el o strânse tandru în brațe. Îi simțea căldura pieptului sub palme. Sărutul din parcare îi era încă proaspăt în memorie și pulsul i-o luă la trap. N-ar fi trebuit să insiste foarte tare ca s-o facă să se răzgândească, așa că ea se retrase din îmbrățișarea lui, înainte ca tentația să depășească bunul simț. La distanță de el, Merle se simțea în stare să-și păstreze hotărârea, deși nu se putea împiedica să simtă lipsa căldurii brațelor lui în jurul ei.

Merle îl privi, presupunând că el era foarte conștient de ceea ce gândea ea. Leon îi aruncă una din acele priviri zeflemitoare pe care ea le considera familiare de-acum și îi ură noapte bună. Când ușa se închise în urma lui, Merle oftă, fără să știe însă dacă de ușurare sau regret. Începuse să nu se mai înțeleagă deloc. Dorința ei de a-l sfida pe Leon și de a se duce la șantier se pierduse undeva în acel moment romantic. Trebuia să recunoască, dorința ei de a-l înfrunta mereu se șubrezise serios. Era mai degrabă înfricoșător să admită că ajunsese să-i placă felul lui de a o dirija. Oftând din nou, se duse să se pregătească de culcare. Aproape adormise când își aminti că nu-l întrebase cum a știut unde erau cheile de rezervă.

Se trezi după doar câteva ore de somn, chinuită de foamea ce făcea protestele stomacului să se audă tare în liniștea camerei. Răceala îi mai trecuse, dar își dori să fi mâncat mai

mult. Dacă n-ar fi început acea discuție stupidă despre mama ei, poate că ar ma fi rămas și ar mai fi mâncat ceva. Dar nu-l putea avea pe drept Leon de confident. Reușise să ajungă până la douăzeci și cinci de ani fără să aibă unul și-i părea ridicol ca rolul de confident să fie jucat de bărbatul împotriva căruia lucra ea.

Aprinse lumina și căută fărâmituri în pungile goale de cartofi prăjiți de pe noptieră. În sfârșit, se convinse că trebuia să meargă la automat dacă voia ceva de mâncare.

Coborî din pat și-și puse un halat. La unu noaptea, era puțin probabil să fie cineva pe hol. Chiar și așa, halatul de culoarea ruginei, lung până la glezne și fără decolteu adânc, era decent. Doar cordonul legat strâns arăta subțirimea taliei și indica forma siluetei ascunsă sub halat. Luând un pumn de monezi în buzunar, Merle ieși din cameră și se îndreptă spre automat. Introduse numărul corect de monezi și apăsă butonul din dreptul unui baton de ciocolată. Dacă tot era acolo, se gândi să-și ia un suc și apăsă butonul aferent unei băuturi de portocale după ce introduse monezile. Zgomotul produs de căderea cutiei se auzi ca un tunet în liniștea nopții și Merle tresări. Luă sucul și se întoarse spre camera ei când auzi deschizându-se o ușă din apropiere.

– Ți-e foame, Merle? întrebă Leon rezemându-se neglijent de tocul ușii. Purta un halat bleumarin până la genunchi și legat în talie. Când ochii lui Merle se mutară de pe picioarele goale ce se vedeau pe sub halat pe pieptul gol expus de halatul desfăcut, inima-i tresări. Halatul era toată îmbrăcămintea lui dacă nu-i socotea și zâmbetul.

– M-am gândit că aș putea mânca ceva, răspunse aproape fără să respire. Nu părea să-și poată lua ochii de pe pieptul lui bronzat. Mușchii erau evidenți sub pielea mătăsoasă. Leon se apropie de ea.

– Hai, am să-ți pregătesc ceva de mâncare. O luă pe după umeri și-i luă din mână ciocolata și sucul. După cum arăta mai devreme camera ta, aș zice că ai mâncat deja uscături pentru o zi întreagă. Hai în camera mea și am să-ți fac niște ouă. Merle simți invidia abia după ce înghiți ultima bucată din omleta aurie. Bucătăriile pe care le avea motelul erau foarte dotate dar ea nu se gândise să ceară una. Un șir lung de dulapuri, destul loc pentru lucru și depozitare, frigider și aragaz electric. În plus era o masă mică, o canapea extensibilă și un fotoliu pentru televizorul din colț.

Dormitorul era o cameră separată și baia alături.

N-ar fi fost capabilă să țină bucătăria atât de curată ca Leon. Privi dulapurile curate lună. Dacă ar fi gătit ea, totul ar fi rămas plin de fărâmituri, coji de ouă și tigăi murdare. Leon reușea să țină totul curat și ea-și dori să fi fost la fel de meticuloasă.

Merle împinse farfuria goală și zâmbi gazdei sale.

– Mulțumesc, a fost foarte bun. Deși nu mâncase, Leon îi ținuse companie cu o ceașcă de cafea.

– Ți-am mai spus că nu mă pot abține să ajut o doamnă aflată în dificultate, zise el zâmbindu-i de astă dată fără urmă de batjocură. Se așteptase să-i zică ceva despre refuzul ei de a mânca mai devreme, dar n-o tachinase. Leon se ridică și strânse vasele murdare. Ia-ți tu cafeaua pe canapea cât timp strâng eu aici.

Ea presupuse că ar fi trebuit să se ofere să dea o mână de ajutor dar cu stomacul plin îi venea să picotească și preferă să dea ascultare propunerii lui. Așezând ceașca pe măsuță, Merle se ghemui pe canapea cu picioarele sub ea, în așteptarea lui Leon.

Nu-i luă mai mult de câteva minute să rânduiască totul în bucătărie, dar Merle părea adormită când el veni lângă ea. Ar

fi trebuit s-o trimită în camera ei și nu să se lase mânat de dorința de a-i prelungi vizita. Privind-o constată paloarea chipului ei și se întrebă din nou ce văzuse la ea. Nu era urâtă dar cu siguranță întâlnise femei mai frumoase. Unele cu siluete și mai frumoase, recunoscu el gândindu-se cât slăbise ea în ultima vreme.

Căuta necazul cu lumânarea continuând să se uite la ea. În afară de orice altceva, ea-i putea crea probleme la puț. Ceea ce de altfel se și întâmplase. Dar, oftă el, arăta ca un copil când dormea. Știa prea bine că nu era în stare să-și poarte singură de grijă. Leon se aplecă și o ridică, mirat că era grea în ciuda aparenței. Ea nu se mișcă și el se miră cum poate cineva dormi astfel. Gândindu-se la lungimea holului până la camera ei, Leon schimbă direcția și o duse în patul lui.

Merle deschise ochii, zâmbi văzând înaintea ei ochii verzi și închise ochii, întrebându-se dacă răceala se făcea vinovată pentru un vis atât de nebunesc. Ochii i se deschiseră din nou când simți mișcare lângă ea și o mână foarte reală ajunse pe stomacul ei, convingând-o că nu visa.

– Bună dimineața, spuse Leon ca și când s-ar fi trezit împreună în același pat de-o viață. Ce-ți mai face răceala? Mâna de pe stomac alunecă în sus, peste sâni și până pe gât, apoi la frunte. Se pare că nu mai ai febră. Trebuie că te simți mai bine.

Mâna începu drumul înapoi, mișcându-se încet și la fel de mângâietor ca mai înainte, în timp ce buzele lui îi atingeau fruntea. Merle încercă să-și adune iute gândurile dar nu reuși să-și aducă aminte că se băgase în pat cu Leon. Cu siguranță îi trecuse prin minte dar n-o făcuse.

– Leon, de ce ești în patul meu? întrebă în sfârșit. În timp ce întreba își dădu seama că era mai degrabă curioasă decât furioasă – și nu era furioasă pentru că era exact acolo unde-și dorea să fie.

Deschise ochii mari când văzu capul lui apropiidu-se. „Nebuno!" se dojeni singură. Trebuia să stai departe de el. Nu trebuia să ajungi în asemenea situație pentru că-ți va fi al naibii de greu să nu-l lași să meargă mai departe.

Buzele lui lăsară un lung șir de sărutări de pe gât și până la ureche.

– Nu sunt, șopti el răspunsul. Tu ești în patul meu. Îi prinse lobul urechii cu dinții și îl trase ușor. Merle simți mâna lui strecurându-se pe sub cămașa ei de noapte. Se mișca mângâind încet pielea goală de pe stomac până ajunse pe sâni. Mâna prinse ușor sânul în timp ce limba lui îi explora urechea.

Merle întoarse capul, încercând să-și păstreze rațiunea. Chiar nu trebuiau să facă asta! Tu nu faci lucrurile în felul acesta. Să faci dragoste presupune o decizie rațională, ceva luat în calcul, discutat și pregătit. Nu te trezești într-o bună dimineață în pat cu un bărbat. Era o nebunie, era total irațional.

– Leon, oprește-te! îi ceru ea suspinând. Leon se ridică într-un cot și se uită la ea. Mâna nu i se mutase de pe sân și-și continua mângâierea tandră, cu degetul mare mângâindu-i sfârcul. El se mișcă ușor, presându-și trupul de ea. Merle îi putea simți erecția și că era gol sub cearșaf.

– Leon, te rog, nu putem face asta.

– De ce, o întrebă lipindu-și gura de gâtul ei.

– Pentru că... Era greu să se gândească la un motiv în timp ce căldura-i curgea prin vene trezindu-i simțurile. Pentru că nu putem. Nici măcar n-am discutat despre asta. Oricum suntem... Mâna lui se mișcă din nou, descriind în jos mișcări circulare. Suntem inamici, Leon. Nu putem face dragoste.

– Nu mă gândesc la tine ca la un inamic, șopti cu buzele lipite de gâtul ei. În plus, nu zice cumva și Biblia să ne iubim dușmanii? Și dacă nu zice, ar trebui s-o facă.

Buzele lui îi acoperiră gura și Leon îi atinse dinții cu limba în timp ce degetele lui își atinseră ținta. Merle își arcui spatele, mângâierile lui distrugându-i și ultima intenție de împotrivire. Dorința devenise arzătoare, o nevoie primitivă venită din interior, ce nu putea fi negată sau ignorată.

Merle se întoarse cu fața spre el și își încolăci brațele în jurul gâtului lui, răspunzând cererii sărutărilor lui. Gemu încet, lăsându-se în voia lui.

Pentru o clipă, Leon își înălță capul, întrerupând sărutul lung. Simți pielea ei înfiorându-se și suspină.

– Lasă-mă să scap de asta. Ridicându-se în genunchi, el trase de cămașa de noapte cu un gest brusc. Dantela se rupse cu ușurință, dar când ruptura ajunse la materialul cămășii se opri. Leon privi materialul încăpățânat cu o figură uluită. Schimbarea expresiei lui o făcu pe Merle să chicotească. El îi aruncă o privire aspră ce o făcu să râdă în hohote. Ești crudă, Merle, o certă el jignit.

– Ar fi trebuit să-ți vezi fața, spuse Merle încercând zadarnic să nu mai râdă.

Leon se întinse în pat lângă ea și privi în tavan. Ea întoarse capul să-l privească și-l mângâie pe față dar el nu se întoarse spre ea.

– Îmi pare rău, Leon, am râs, dar și tu ai râs mereu de mine îi reaminti ea.

– Unui bărbat nu-i place să se râdă de el în timp ce face dragoste, spuse necăjit. Merle își lăsă capul pe pieptul lui. Chiar îi rănise sentimentele râzând? El ar fi trebuit să vadă ridicolul situației. Umorul era unul din atributele ce-i plăceau cel

mai mult la el. O, era înnebunitor când râdea de ea, dar el râdea la fel de bine și de sine. Își mușcă buza de jos. Bineînțeles, bărbații erau ciudați când era vorba despre sex. Aveau amorul propriu foarte fragil. Poate că într-adevăr îi jignise sentimentele. Îmi pare rău, Leon, murmură ea pe pieptul lui. Degetele îi pătrunseră în părul de pe pieptul lui, atingându-i pielea netedă. Simți că-i vine să plângă.

– Bine, s-ar putea, numai s-ar putea să te iert, îmi promiți că n-ai să mai porți vreodată acel obiect blestemat în patul meu, spuse cu asprime. Întorcându-se brusc, trase cămașa ofensatoare de pe ea și o aruncă pe podea. Când se întoarse spre ea, Merle îi privi fața. O, cunoștea prea bine acea expresie. Nu fusese jignit deloc, doar o tachinase.

– Șobolan ce ești!

Ridică pumnul ca să-l împingă și el îi apucă încheietura, ridicându-i mâna deasupra capului. Gura lui o astupă pe-a ei și șopti grăbit:

– Hai, dușman drag, să facem dragoste. Părul aspru de pe pieptul lui îi zgârie sânii, aprinzând focul primordial ce mocnea între ei. Buzele lui se mutară de pe gura ei pentru a porni flămânda explorare a secretelor trupului ei, savurându-i gustul, alimentând flăcările pasiunii. Merle îl trase peste ea și-și înfipse unghiile în spatele lui. Totul se termină într-o explozie de senzații ce-i smulse un strigăt venit din adâncurile sufletului ei.

Capitolul 7

Merle zâmbi în sinea ei în timp ce întorcea feliile de șuncă în tigaie. Leon se îmbrăca în dormitor și ea se oferise să pregătească micul dejun. În mod normal nu-i plăcea să gătească dar îi făcea mare plăcere să pregătească această masă.

Scurse o parte din grăsimea din tigaie, apoi luă patru ouă din frigider și le puse la prăjit. Puse pâine în prăjitorul electric și scoase două farfurii din dulap. Aranjă pe farfurii șunca și adăugă roșii proaspete din frigider pe care le tăie felii. Bufetul pe care lucrase era plin de coji de ouă și pete de grăsime, iar jumătate din conținutul frigiderului era împrăștiat pe masă. Merle se încruntă văzând mizeria făcută, dorindu-și să poată învăța să fie la fel de ordonată ca Leon. Probabil că-i va lua mai mult timp să curețe decât aveau să petreacă mâncând. Leon ieși din dormitor când ea încerca să întoarcă un ou cu o spatulă și se uită la el peste umăr zâmbindu-i. Era îmbrăcat într-un costum bleumarin și avea un diplomat în mână. Merle privi în jos la halatul de satin pe care-l purta. Era la fel ca-n filme, se gândi ea, cu soția pregătind micul dejun al soțului, înainte ca acesta să plece la serviciu. Tot ce-mi mai trebuie e să am în cap niște bigudiuri.

Își întoarse atenția spre tigaie și văzu că spărsese gălbenușul oului proaspăt întors. Bombănind, întoarse un alt ou și sparse din nou gălbenușul. Își promise că într-o zi avea să învețe să gătească.

Din prăjitor începuse să iasă fum și ea era ocupată tot cu ouăle. Leon îi sări în ajutor și scoase pâinea pe care o curăță de arsură cu un cuțit.

– Îmi pare rău, Leon, cred că nu prea sunt bună bucătăreasă, se scuză ea în timp ce scotea ouăle pe farfurii. Micul dejun era ratat, bucătăria împuțită și totul din lipsa ei de înclinație spre activități domestice.

Când îi văzu dezamăgirea întipărită pe chip, Leon veni și o strânse în brațe.

– Acum, nu plânge pe mine, o dojeni el.

– Nu fi ridicol, Leon, nu mă număr printre blegele care plâng peste tot, protestă ea fără să-și miște fața de la pieptul lui.

El îi ridică fața și o privi în ochi. Biata Merle cea bleagă, gândi el și o sărută. Ea-l sărută la rândul ei și se strânse mai aproape. Leon râse, o strânse tare în brațe, apoi o îndepărtă.

– Când săruți astfel, nu trebuie să duci grijă că nu ești o bună bucătăreasă, o încurajă el.

După câteva minute, erau deja la masă și mâncau. Pâinea era prea uscată și cafeaua puțin cam tare, dar ouăle erau delicioase chiar dacă nu arătau astfel. Deși mâncau în tăcere, comunicarea se făcea prin priviri. La fiecare privire a lui Leon, Merle simțea un val de căldură și bucurie alergându-i prin vene.

– Merle, zise el împingând farfuria goală și umplând din nou ceștile de cafea. Trebuie să fiu la Calgary în după-amiaza asta. Am o întâlnire. Vino cu mine!

– La Calgary?

– Da. Nu vreau să fiu departe de tine. Întinse mâna și-și împleti degetele cu ale ei. Te rog vino, Merle. Ne vom distra de minune. Stampede începe în vreo două zile. Putem merge la rodeo și acolo sunt o mulțime de petreceri. Pot să te scot în lume, spuse privind-o în ochi.

– Vrei să spui că vrei să vin pentru mai multe zile? întrebă încet, începând să se simtă stânjenită.

– Zile, săptămâni, nu știu iubito, răspunse el ridicând din umeri. Ne simțim bine împreună. Vreau să trăiești cu mine, Merle.

Încet, ea-și retrase degetele dintre ale lui și simți o durere stranie în inimă, însoțită de dezamăgire. Bănuiala o cuprinse repede și simți un fior înghețat.

– Leon, acesta-i motivul pentru care ai făcut dragoste cu mine azi dimineață?

Lui Leon îi dispăru zâmbetul și i se micșorară ochii.

– Ce vrei să spui?

Merle inspiră adânc și spuse dintr-o suflare.

– Vreau să știu dacă ai făcut dragoste cu mine azi dimineață ca să mă poți convinge să merg cu tine la Calgary. Neagă Leon, neagă, îl rugă ea în gând.

– De ce aș fi vrut să fac astfel? întrebă el cu voce abia auzită și chipul devenindu-i aproape cenușiu.

– Nu-ți pot cerceta puțul dacă sunt la Calgary, nu-i așa? Își pierduse vocea și-și drese glasul înainte de a continua. Ai spus că speri să fie pentru mult timp. Cât de mult, Leon? El nu comentă și ea continuă. Până când intră puțul în exploatare? Atât de mult, Leon? Ochii lui păreau două pietre prețioase verzi prinse într-o mască de lemn. Merle își coborî privirea pe mâna lui rămasă pe masă, ce devenise pumn. Secundele treceau și ea aștepta răspunsul.

– Sugerezi că eu... m-aș prostitua ca să te îndepărtez de puț? întrebă el într-un târziu, amenințător.

Astfel expusă, situația părea sordidă. Merle continua să privească în jos în timp ce-și mușca buza inferioară. Nu intenționase să dea situației un asemenea aspect, dar trebuia să renunțe la slujbă ca să plece cu el.

– N-am spus că singurul tău motiv... că noi... trebuie să recunoști că ai tras destule sfori să mă îndepărtezi de acest proiect.

– Și ce s-a întâmplat azi dimineață a fost tot rezultatul sforilor?

– Asta te întreb eu, suspină ea nefericită.

– Poate că ar trebui să-ți pun aceeași întrebare, zise Leon aspru. Am presupus că nu te culcai cu Larson, dar nu știu, nu-i așa? Așa îți obțineai informațiile? Obrajii lui se coloraseră de furie și gura căpătase o crispare nefirească.

– A naibii, trebuie că ai fost foarte dezamăgită că n-ai obținut nimic de la mine, izbucni Leon. Ce sperai? Că-ți voi șopti la ureche conținutul rapoartelor în timpul îmbrățișărilor? Aruncă în jur o privire. Sau ai răscolit camera în timp ce eu făceam duș ca să nu mai am mirosul tău? Păcat că servieta mea era dincolo și încuiată, nu-i așa, Merle?

Merle îl privi fără să mai poată respira. De ce nu-și păstrase bănuielile numai pentru ea? Putea simți jignirea ce-l adusese la furie.

– Îmi pare rău, Leon. Am... am greșit... Știu că n-ai...

– Acum când am început să te iau la întrebări, dai înapoi, o întrerupse el. Furia îl făcuse să dorească să jignească la rândul său. Dar e prea târziu, Merle. Mi-ai arătat că nu-ți pasă de nimic altceva decât de puț și ce se întâmplă acolo. Mai degrabă trăiești într-o cocină decât să renunți la activitatea ta de spion.

Ești obsedată de micuța ta slujbă sordidă. Ți-ai da viața și sănătatea ca să afli ce e cu puțul – de ce ar trebui să reacționeze trupul tău în mod diferit? Râse dintr-o dată, făcând-o pe Merle să tresară. Azi dimineață... credeam că am făcut dragoste, dar tu nu asta făceai. Cât de îngrozită trebuie să fi fost când ai aflat că voiam să trăiești cu mine – o târfă cu un client de care nu poate scăpa.

– Leon, nu, te rog, trebuie să...

– Trebuie să ce? Să plătesc? o întrerupse cu cruzime. Îmi prezinți nota de plată? Merle simți un nod în gât sub privirea lui sfredelitoare. El se ridică brusc și scaunul căzu. Merle păli și fu cuprinsă de teamă.

Fără grabă, el se căută în buzunarul interior al hainei și scoase portofelul. Scoase cinci hârtii de câte o sută de dolari și i le întinse.

– Poftim, regret că nu sunt în moneda pe care o voiai.

Merle privi perplexă și simți că-i vine rău. Fără să scoată o vorbă, se ridică să plece. Leon o apucă de mână în timp ce ea ocolea masa.

– Ia-i, Merle, zise printre dinți.

– Nu! Merle încercă să-și elibereze mâna dar el o strânse mai tare.

– Ia banii, Merle. Nu vreau să mă gândesc că te-ai sacrificat azi dimineață pentru nimic. Poți să-ți cumperi o cămașă de noapte nouă. Îi răsuci mâna cu răutate și ea țipă. Ți-o rup, Merle, ia banii.

Merle îl privi înfricoșată. Leon nu glumea deloc. El o strânse mai tare de mână și ea țipă.

– Îi iau!

Leon îi eliberă mâna și-i mototoli banii în palmă.

– Ieși, Merle! Respira greu și era roșu de furie când băgă mâna în buzunar. Scoțând cele două rânduri de chei ale Blazer-ului ei, le trânti pe masă în fața ei. Ieși de-aici, Merle! Dacă vrei informații despre puțul meu n-ai decât să te întorci pe deal.

– Leon... încercă ea să-și pledeze cauza. Cum putuse fi atât de toantă? Ar fi putut spune nu... sau da. Da... da, voia să fie cu el. Nu-i cedase doar, nu fusese doar o simplă nebunie. Îl iubea. Cu siguranță îl iubea de mult. Tot ce voia era Leon, să fie cu el atâta timp cât el o va dori. Nu-i mai păsa de loc de puț.

– Merle, ieși afară, acum! Nemaisuportând s-o vadă, îi întoarse spatele.

Merle își mușcă buza și luă cheile. Ieși încet din bucătărie. Pe hol se opri, privi banii și simți că o ia cu răcori. Abia acum începu să-i circule sângele prin mâna brutalizată. O durea rău mâna dar nu se compara cu durerea provocată de bani. Ajungând lângă automatul de pe hol, Merle lăsă banii să cadă în coșul de gunoi de lângă acesta. Se întoarse și merse încet spre camera ei.

Avionul era în înaltul cerului albastru și lăsa în urmă o dungă albă. Zgomotul motoarelor îi ajunse la urechi și se amestecă în fâșâitul ierburilor uscate ce înconjurau instalația de forare. Merle urmări traiectoria avionului, cu ochii plini de lacrimi.

Când avea să se termine? Când avea să dispară durerea? Cum putea ști? Înainte, ea fu aceea care părăsise, care scăpase fără suferință. Când rupsese legătura cu Paul, simțise doar ușurare, inima nu-i suferise. Acum, inima-i era adânc rănită și simțea durere în toată ființa sa.

O sunase chiar și pe mama ei, dureros conștientă nu avea către cine să se îndrepte. De prietenii din copilărie se despărțise de mult și nu se ostenise să-i înlocuiască. Ironic, Leon se apropiase de ea cu mai multă prietenie decât oricine altcineva în ultimii ani.

Mama ei nu fusese acasă când ea sunase. Robotul o înștiințase că era plecată în Caraibe în croazieră și că avea să se întoarcă curând.

Să fi întâlnit pe cineva? Un bărbat care putea deveni soțul numărul patru? Ar putea fi acela care să-l înlocuiască pe Jake? Merle spera pentru mama ei și pentru ea însăși. Îi putea fi mai ușor, gândind că poate într-o zi ar putea avea cu altcineva ceea ce ar fi putut avea cu Leon.

Merle se întoarse pe burtă, privind fără interes spre șantierul ce se întindea la opt sute de metri distanță. Venise pe deal în această după amiază, după ce încercase s-o sune pe mama ei. Conștiincioasă, notă în carnețel activitățile observate dar știu că nu cerceta puțul. Nu făcu efort să coroboreze faptele, să tragă concluzii despre rezultatele forării.

Își studie brațul, atingând vânătăile cu vârful degetului. Încheietura era neagră și permanent dureroasă. Era dovada fizică a părerii lui Leon despre ea, părere pe care ea voia s-o uite. O disprețuia, o ura poate, iar ea nu putea da timpul înapoi până la momentul când era fericită să pregătească micul dejun în acea dimineață. Durerea mâinii îi distrăgea atenția de la sângerarea inimii.

– Gata! își spuse cu voce tare când ochii i se umplură de lacrimi, speriind un iepure care se apropiase. Animalul dispăru, ea-și luă binoclul și îl îndreptă spre șantier. Nu-și putea permite să-și plângă singură de milă. Îl pierduse pe Leon iar slujba era singurul lucru ce-i mai rămăsese. Era timpul să înceapă să-și facă datoria.

În următoarele zile, încercă din răsputeri să nu se mai gândească la Leon. Deși el era la Calgary îi putea simți influența. El nu uitase că ea îi spiona puțul și muncitorii de la instalație duceau o campanie de hărțuire împotriva ei.

Începuse într-o dimineață când ea ieșise din motel și găsise toate cele patru cauciucuri ale Blaze-ului dezumflate. Pierduse aproape toată ziua în căutarea unui service care să aibă un compresor portabil pentru rezolvarea problemei. Câteva zile mai târziu, întorcându-se la mașină, de pe deal, constatase că cineva îi spărsese mașina și-i împrăștiase în jur tot echipamentul de camping. Când mașina refuză să pornească a doua zi după incident, nu fu mirată să constate că rotorul dispăruse.

Mult mai rea decât vandalizarea mașinii era persecuția personală. Fu nevoită să meargă din ce în ce mai departe ca să mănânce pentru că nu mai putea merge în parcarea camioanelor.

Dacă angajații de la Puma Resources o vedeau în restaurant, o priveau impertinent și făceau comentarii grosolane la adresa ei. Fu acostată de două ori în parcare și chiar dacă nu fu rănită, insultele nu puteau fi trecute cu vederea.

Deși nu se putea gândi fără durere la Leon, incidentele o făcură să devină din ce în ce mai furioasă.

Inamici... Când îi spusese lui Leon că erau inamici, nu se gândise bine ce implica termenul.

Târziu, într-o seară, se întorsese la motel obosită și nemulțumită. Mâncase într-o cafenea mică la treizeci și doi de kilometri, o cină ce confirma reputația cafenelei de *lingură slinoasă.* O vreme nu considerase restaurantul din parcarea tirurilor ca fiind un loc grozav, dar acum începu să aprecieze că era cel mai bun din toată zona.

Când intră, camera era în întuneric și ea aprinse lumina. Privind în jur se întrebă ce-ar zice Leon dacă ar vedea-o acum. De când el făcuse aluzie la cocina de porci, se străduise să păstreze ordine și curățenie. Nu-i fu atât de greu pe cât crezuse la început.. Se simți singură și părăsită. Camera arăta aproape la fel ca în ziua când se mutase în ea. Când fu mizerie, cel puțin era mizeria ei, dar acum arăta exact cum era, o cameră de motel, rece și impersonală.

Nefericită, Merle își scoase blugii și bluza, le strânse cu grijă și intră în baie. Din fericire, povestea cu puțul avea să se termine curând. Toată vara fură indicii că găseau gaz natural. În această după amiază, auzise șuieratul gazului în țeava de forare. Scurt timp după aceea, geologul se dusese la șeful șantierului și începuse să tragă sapa sus. Merle plecase atunci când era evident că vor lua o mostră de rocă. Probabil că n-aveau să ia mostra până dimineață, și ea voia să fie acolo când va sosi momentul. Dacă mostra era încurajatoare, știa că ei aveau să facă o forare de testare. Această procedură consta în coborârea în puț a unei țevi perforate atașată de sapă. Aparatele amplasate în interiorul țevii măsurau presiunea rezervorului și debitul. Dacă rezultatele erau acceptabile, forarea se putea opri acolo și Puma Resources avea să aibă un puț de gaz.

Merle se relaxă în apa caldă cu ochii închiși. Spera ca Leon să decidă să rămână la gaz și slujba ei să se termine. Din indicațiile pe care le avea, puțul avea să fie bun. Pe de altă parte, ei puteau decide să continue forarea, în speranța găsirii petrolului. Aceasta însemna că slujba ei avea să mai dureze câteva săptămâni.

Dându-și seama că începuse să moțăie, Merle ieși din cadă și se înfășură într-un prosop. Părul îi era umed de la abur și

începu să-l pieptene. Crescuse mult în timpul verii și ar fi trebuit să-l tundă, dar poate nu-l va tunde. Se gândi că poate-și va lua din nou o slujbă de supraveghetor când va termina cu aceasta. Rămase cu peria în păr. Deși avea rar îndoieli, se simțea descurajată în legătură cu slujba, era prima dată când se gândea să demisioneze. La acest gând, știu sigur că aceasta-i era dorința. Singurătatea o obosise.

Îi zbură gândul la Greg Larson, cum îl lăsase s-o sărute, s-o mângâie. Nici măcar nu-l plăcuse, dar îl încurajase pentru informațiile de care avea nevoie. Oare chiar se îndrăgostise de ea? Negăsind răspuns, ridică din umeri. Ea fusese rănită de Leon, dar o pățise din vina ei. Se simțise oare Greg la fel ca ea? Se întoarse de la oglindă, nemaisuportându-și propria imagine. Fu atât de josnică încât să pună deliberat pe cineva în situația în care fusese ea de când o alungase Leon? Și avea să continue să cerceteze și să repete același lucru cu un alt bărbat și un alt puț? Dar cum putea să renunțe? Ce să facă? Îi displăcea munca de secretariat pentru care avea talent. *Ai putea să te măriți*, își reaminti ea sfatul mamei sale. Mai erau vreo doi bărbați în afară de Jack Franklin cu care se întâlnise când era la Calgary și știa că, încurajați puțin, oricare dintre ei ar fi cerut-o de nevastă. Dar era ceea ce-și dorea? Chiar s-ar căsători fără dragoste? N-a putut-o face la douăzeci de ani când era logodită cu Paul și ar putea-o face acum, doar pentru că nu știa ce să facă cu viața ei? Și dacă ar fi făcut-o, ar fi vreo diferență față de ce se întâmplase cu Greg Larson?

Își aminti cum se simțise în acea dimineață când pregătea micul dejun pentru Leon. Se simțise ca și cum era măritată cu el – și fu foarte fericită. Înțelesese că-l iubea, dar până acum nu se gândise altfel decât la o aventură cu el. Căsătoria cu Leon – întotdeauna văzuse căsătoria ca pe o formă de

încătușare a femeii, lanțul ce o lega de un bărbat printr-o hârtie legală. Dar dragostea oferită și primită, aceasta ar fi căsătoria cu Leon. Căsătoria ar fi, poate, ultima za a lanțului iubirii ce leagă un bărbat și o femeie. Se îndreptă spre pat, scoase prosopul și-și puse cămașa de noapte, apoi se băgă între cearșafuri. Când ajunse pe vârful dealului în dimineața următoare, echipa tocmai terminase scoaterea mostrei. Camionul firmei care livra echipament de testare era parcat lângă birou și ea știu că ei vor examina mostra pe șantier și n-o vor trimite la Calgary.

Așteptă cu nerăbdare terminarea testărilor, dorindu-și să fie înapoi într-un birou. Cel puțin ar fi avut oameni în jur și n-ar fi fost atât de singură. Nu voia să fie singură cu gândurile ei. Ar fi preferat să bată la mașină un raport de patru sute de pagini doar ca să-și țină mintea ocupată. Leon, activitatea ei, viitorul ei, erau gândurile ce nu-i dădeau pace tot timpul zilei. Nu se putea întoarce nici la motel pentru că nu știa când, sau dacă se va face o forare de testare și trebuia să fie cu ochii pe șantier.

Când soarele ajunse către asfințit, ea tot nu reușise să ajungă la o concluzie legată de viața sa. Geologul nu ceruse o forare de testare și ea știu că aceasta se va amâna până în dimineața următoare.

O durea cumplit capul când începu să coboare dealul. Era la câteva sute de metri de mașină când observă un norișor de praf ridicându-se la câțiva pași în fața ei. Încruntându-se, se opri și privi fix locul din care se ridicase praful. Incapabilă să-și dea seama ce fusese, era pe cale de a porni din nou, când ceva îi trecu șuierând pe lângă obraz. Auzi în spate o lovitură într-o creangă a unui tufiș.

Cineva o împușca!

Se aruncă la pământ și un al treilea glonte lovi o piatră din apropiere, spărgând-o. Un fragment îi tăie obrazul și ea așteptă la pământ cea de a patra împușcătură. Numără secundele, întrebându-se care putea fi ultima. Tăietura îi sângera dar ea nu luă în seamă sângele ce înroșea nisipul. Nu știa cât stătuse acolo, dar după cum creștea întunericul, știu că soarele apusese. Mai așteptă câteva minute până să se miște. În sfârșit, când întunericul era aproape complet, se ridică și fugi la mașină. Unicul ei gând era să ajungă la motel, în siguranța camerei.

Parcurse cei zece kilometri în câteva minute. Călcând pe frână opri brusc și sări din mașină trântind portiera în urmă. Era să intre în motel când văzu Blazer-ul lui Leon parcat la două spații de al ei.

Durerea pricinuită de împușcătură o trezi. Până în acest moment fu atât de speriată încât nici nu se gândise cine trăsese. O ura el atât de mult? Spaima veni în valuri, amenințând s-o ducă la nebunie. Cum avea să suporte această ultimă lovitură? Cum putea trăi știind că el o ura în asemenea măsură încât să vrea s-o omoare!

Se năpusti în motel orbită de lacrimi. El o ura destul de mult ca să vrea s-o omoare.

Cuvintele-i ricoșară la nesfârșit în minte. Ajunse la ușa camerei și scoase cheile din buzunar. Mâinile-i tremurau în timp ce încerca să bage cheia în broască și cheile căzură. Se rezemă de ușă, așteptând să recapete destulă putere ca să se aplece și să le ridice.

Auzi pași apropiindu-se pe hol și-și ținu fața întoarsă spre ușă. O străbătu un tremur involuntar. Cum putuse să-i facă una ca asta? Pașii se opriră în spatele ei. Merle înțepeni pe loc, hotărâtă să stea cu spatele la culoar. Nu putea îndura să dea acum ochii cu cineva.

– Ce se întâmplă? întrebă Leon cu nerăbdare în glas.

– Pleacă, șopti ea aspru fără să se întoarcă, simțind că nu mai are mult până să-și piardă controlul. Sprijinindu-se de clanța ușii, se aplecă să ridice cheile.

Când încercă din nou să descuie, Leon o apucă de umăr.

– Ce se întâmplă, întrebă el din nou, pe un ton îmblânzit de grijă.

Merle se smuci de lângă el. Atingerea lui fu ca o lovitură de ciocan pe nervii ei deja întinși. Se întoarse brusc și țipă:

– Știi bine ce se întâmplă! E opera ta!

Sângele dispăru din obrajii lui Leon când o văzu. Lacrimile-i curgeau peste sângele închegat din zgârietura de pe obraz.

– O, Doamne! O văzu cum se clatină și întinse mâinile s-o prindă.

Merle se retrase repede și se rezemă de ușă, privindu-l cu ochii dilatați.

– Nu, nu te apropia de mine! Nu mă lovi! țipă îngrozită.

– Ce s-a întâmplat? întrebă el în grabă. Ea se holba la el fără să vorbească și respirând repede.

– Te rog, Merle, nu-ți fac nici un rău, dar trebuie să-mi spui ce-ai pățit, încercă el să păstreze un ton blând.

– Știi prea bine, răspunse ea în doi peri. Își lăsă capul în jos, simțindu-se mizerabil. Știam că erai supărat pe mine, spuse amărâtă, dar nu m-am gândit că ai face ceva de genul acesta. Am crezut... N-am știut că mă urai atât de mult.

Leon auzi o ușă deschizându-se, urmată de râsetele unui cuplu ce intrase în hol.

– Merle, nu putem vorbi aici. Dă-mi cheia și vorbim la tine în cameră.

Merle scutură din cap și ținu strâns cheia.

– Nu, nu vreau să vorbesc cu tine, lasă-mă în pace! Mi-ai făcut destule. Îi întoarse spatele și încercă din nou să descuie. Degetele-i tremurătoare reușiră în sfârșit să descuie ușa. Leon era chiar în spatele ei când se strecură prin deschizătura ușii. Încercă să împingă ușa în urmă, să-l lase afară, dar el o împinse și intră. Merle îl privi furioasă după ce el trânti ușa în urmă.

– Ieși afară! Ți-am spus să mă lași în pace.

– Nu, până nu aflu ce s-a întâmplat. Se pare că într-un fel tu mă crezi responsabil, deci, cel puțin am dreptul să știu ce se presupune că am făcut. Și el se enervase, iar furia îi transformase trăsăturile în linii dure.

– Știi al naibii de bine ce ai făcut, ripostă Merle. Lacrimile-i curgeau din nou și ea le ștergea cu gesturi nervoase. Pentru că nu se opreau, se întoarse cu spatele. Își înfipse unghiile în palme, în încercarea de a face să tacă strigătul ce făcea de-acum ecou în capul ei.

– Leon, ieși de-aici! insistă ea cu furie. Știu că mă disprețuiești, dar ai puțină milă. N-am de gând să spun nimănui ce s-a întâmplat, dacă asta te îngrijorează, deci, te rog, lasă-mă în pace.

El se apropie de ea și-i atinse brațul. Ea sări deoparte, ca și când o arsese. Încercă să-și înăbușe un suspin și-și mișcă umerii.

I se păru că Leon zicea ceva dar sângele îi bubuia în urechi și nu auzi. Simțea că pierde bătălia de a-și stăpâni emoțiile și că putea să clacheze în orice clipă. În cele din urmă, simți că el se îndepărtează, apoi auzi ușa trântindu-se în urma lui.

Capitolul 8

Câteva minute mai târziu, Merle plângea în pat, zguduită de suspine și cu fața în pernă. Nu auzi ușa deschizându-se. Realiză că el se întorsese doar când patul se lăsă sub greutatea lui și el o întoarse de umăr.

Cu ochii plini de lacrimi, îl privi uluită. Ajutând-o să se ridice pe marginea patului, Leon își puse o mână în jurul ei și-i dădu un pahar cu apă. Băgă mâna în buzunar și scoase un flacon cu pastile și-i puse lui Merle în mâna liberă una din pastilele mici din flacon. Ia pastila, Merle. Ești foarte nervoasă și te va calma.

Ea privi pastila, apoi flaconul și își recunoscu somniferele. Trebuie că au fost tot timpul în baie. Cum știa el mereu unde erau lucrurile ei, când nici ea nu știa?

– Te rog, Merle, spuse Leon blând, luând pastila și ducând-o la gura ei. Ia pastila! Pe urmă, am să-ți curăț obrazul, bine?

Luă pastila și bău apă din pahar. Leon îi luă paharul din mână și-l puse pe măsuța de lângă pat. Deschise trusa de prim ajutor pe care o adusese și scoase o sticluță de antiseptic,

începând să-i curețe rana cu o bucată de tifon. Merle continuă să-l privească în timp ce el îi curăța obrazul cu blândețe. Când termină, luă un plasture și acoperi plaga.

– Nu arată prea rău, spuse el zâmbindu-i. Se va vindeca în câteva zile și nu cred că va rămâne cicatrice. Se ridică și începu să pună totul la loc în trusa de prim ajutor.

– De ce faci asta, Leon?

El nu-i răspunse și continuă să strângă trusa. Când termină, îi trânti capacul, apoi se întoarse spre ea. Pastila-și făcea efectul. Ochii ei nu mai aveau acea privire de animal hăituit și ea nu mai tremura.

– Merle, spuse el răspicat. Știu că insiști că eu știu ce s-a întâmplat, dar nu știu. Acum că te-ai liniștit puțin, nu crezi că poți să-mi spui ce te-a adus în această stare?

Merle privi în jos, urmărind cu degetul modelul stofei patului.

– Unul dintre oamenii tăi a tras în mine, răspunse liniștită, apoi îl privi acuzator. N-ar fi făcut-o dacă n-ar fi primit instrucțiuni de la tine.

Cu ochii micșorați, Leon îi studie chipul.

– Spune-mi exact ce s-a întâmplat în această după amiază, spuse la fel de palid ca ea. Fără emoție, Merle îi povesti ce se întâmplase după ce plecase de pe deal. Somniferul își făcea efectul și vorbele ei începură să devină tărăgănate. În sfârșit, ajunse la sfârșitul povestirii și căscă.

– Pleacă, Leon. Acum vreau să dorm. Nu trebuie să mai pretinzi că ești nevinovat. Se ghemui în pat cu spatele la el și în câteva clipe adormi.

– Ce naiba cauți în camera mea?

Leon sări din somn. Merle ședea în pat cu pătura trasă peste piept. Arăta foarte tânără cu părul ciufulit și obrajii îmbujorați. Deși ochii ei păreau de oțel, el se bucură să vadă că expresia lor nu lăsa să se vadă intenția ei de a-i folosi pentru a-l tăia în bucăți care să servească drept momeală pentru rechini.

Leon se așeză drept și își masă gâtul ce-i înțepenise în timpul nopții petrecute în scaun.

– Am întrebat ce cauți în camera mea. Ar fi bine să pleci înainte de-a mă răzgândi și a chema poliția. Începuse să devină o obișnuință să se trezească și să dea cu ochii de Leon. Dar cel puțin de data asta nu era în pat. Înghiți în sec, dorindu-și ca el să nu arate tulburător de atrăgător în lumina dimineții. Părul lui castaniu deschis arăta de parcă-l pieptănase cu degetele. Purta o cămașă galben pai, deschisă la gât și cu mânecile suflecate până la coate, lăsând la vedere mâinile bronzate. Pantalonii lăsând să se vadă mușchii puternici.

Inima-i tresări la amintirea trupului lui gol lipit de al ei. Ochii i se îndreptară spre gura lui cu buze pline ale cărei sărutări le știa bine. Îngrozită de ceea ce gândea și dorea, se forță să-și aducă mintea în prezent.

– Pentru Dumnezeu, Merle, a încercat să te omoare! izbucni el indignat.

Zâmbi văzând privirea ucigașă a lui Merle ce-i amintea de o găină zburlită, gata să dea din aripi.

Văzându-i zâmbetul, Merle se înfurie. Halatul ei era la picioarele patului și ea se întinse după el. Îl îmbrăcă pe sub cearșaf și țâșni din pat direct la telefon. Ridică receptorul și Leon spuse calm:

– Dacă vrei să suni la poliție, am făcut-o eu deja. Merle se întoarse brusc, iar el îi zâmbi răutăcios. Trebuie să vină ca să vorbească cu tine în... își privi ceasul... cam jumătate de oră.

– Ai sunat la poliție?

– Aseară. N-ai spus că cineva a tras în tine?

– Da, dar... Merle făcu un gest de neputință.

El era cel care trăsese în ea, sau cel puțin dăduse ordin. N-avea nici un sens ca el să cheme poliția.

– N-am nici o legătură cu împușcătura, Merle, răspunse el la întrebarea nerostită. Am fost aseară cu poliția să chestioneze oamenii de pe șantier. Nu pare ca vreunul dintre ei să aibă legătură cu atentatul. Ai plecat de pe deal cu câteva minute înainte de apus și focurile au fost trase în timp ce te îndreptai spre mașină. E corect?

Merle încuviință.

– Majoritatea oamenilor erau pe șantier atunci, din cauza testelor. Cei care nu erau acolo pot dovedi că nu erau în preajma dealului.

– Și tu unde erai? întrebă Merle. Cine putea trage în ea dacă nu el sau muncitorii de la instalație?

– M-am întors de la Calgary ieri după amiază. Am ajuns la hotel cu jumătate de oră înainte de asfințit și m-am dus să înot. Voiam să mă duc la șantier când te-am întâlnit pe tine, îi explică el cu răbdare.

– Nu înțeleg, spuse ea scuturându-și capul.

– Oricine ar fi cel ce a încercat să te împuște, nu are nici o legătură cu Puma Resources, Merle. Va trebui să ai încredere în mine.

– Să am încredere în tine? După toate câte mi le-ai făcut în vara asta te aștepți să am încredere în tine?

Deși întrebarea fu spusă pe un ton tăios, nefericirea ce zăcuse în ea era pe cale să iasă. Putea înțelege atentatul. Era supraveghetor și astfel de lucruri se întâmplau câteodată. O dată, muncitorii de pe un șantier pe care-l spiona ea, au tăiat pomul în care ea era cățărată ca să vadă mai bine. Altceva nu putea înțelege. Pe Leon, bărbatul de care se îndrăgostise și care încercase s-o omoare.

El își trecu mâinile prin păr, cu un gest plin de nerăbdare, apoi ridică privirea spre ea.

– Uite, știi că eram furios când am încercat să-ți rup mâna. A fost... era un act de pasiune dar, la naiba, Merle, e o diferență a dracului de mare între ce-a fost atunci și un atentat.

– Și toate celelalte au fost tot acte de pasiune?

– Recunosc că am încercat să te îndepărtez de puț, dar toate, practic au fost glume, nu lucruri care să te rănească. Când am turnat benzină peste noroi, nu m-am așteptat că ai să stai la pândă toată noaptea. El zâmbi aducerii aminte, iar Merle se înfurie.

– Hărțuirea la care m-au supus muncitorii tăi, comentariile jegoase, toate au fost glume? Ai un simț al umorului foarte ciudat, Leon.

– Tu le-ai provocat, Merle, spuse el aspru. Ți-am spus ce zisese Larson despre tine pe șantier. Nu pot fi învinuit eu pentru că oamenii mei te văd ca pe o pradă ușoară.

Merle îl privi tăios, cu buzele strânse. Nu găsi răspunsul potrivit și întrebă:

– Și mașina mea e o pradă ușoară?

– Mașina ta?

– Negi că oamenii tăi mi-au vandalizat mașina la ordinele tale?

– Nimeni nu ți-a atins mașina, negă Leon, ieșindu-și din fire. Ordinele mele date oamenilor au fost să te lase în pace atâta timp cât rămâi pe deal. Dacă te apropiai, erau obligați să mă anunțe.

– Și a fost o coincidență că toate cauciucurile s-au dezumflat deodată, comentă ea acid, și îmi imaginez că tot echipamentul meu de camping a sărit din mașină și s-a împrăștiat singur pe o suprafață mare de câmp.

– Asta s-a întâmplat? întrebă el cu sprâncenele împreunate de mirate.

– Da. Și într-o zi, mi-au furat rotorul distribuitorului, adăugă ea.

– Va trebui să vorbesc cu echipa. Acestea nu au fost ordinele mele, Merle. Și dacă vreunul din ei este responsabil, mă voi ocupa personal de el. Își privi ceasul. Poliția trebuie să sosească. Ai face mai bine să te îmbraci. Vor să le arăți locul unde s-a tras.

– Acum, domnișoară, aici ați spus că erați când v-ați dat seama că cineva trage în dumneavoastră. E corect?

Merle privi cu nerăbdare fața tânărului ofițer. Să fie omul idiot? De câte ori trebuia să-i spună ce se întâmplase? Privi spre Leon. Fu surprinsă că acesta venise cu ei, urmând cu Blazer-ul său mașina poliției. Spera ca asta să însemne că pe șantier n-avea să se facă forarea de testare până când nu va putea fi acolo.

– Da, pe aici eram.

– Și n-ați auzit focurile?

– V-am spus că mergeam spre mașină când am văzut acolo praful ridicându-se. Indică locul cu degetul, cam la trei metri

în fața ei, unde un al doilea ofițer săpa cu o cazma ca să găsească glonțul. N-am știut ce-a fost și m-am oprit. Al doilea glonț a lovit tufișul din spatele meu și m-am aruncat la pământ. În timp ce cădeam, un al treilea glonț a lovit acolo o piatră și un fragment m-a lovit în obraz. Automat, ea-și atinse plasturele de pe obraz în timp ce-l căuta cu privirea pe Leon. Își dorea să-l poată înțelege. Părea straniu că o ajutase aseară și azi-dimineață, când era evident supărat încă pe ea.

– E ciudat că n-ați auzit împușcăturile, comentă ofițerul.

– Aveam o mulțime de lucruri în minte și cred că de-aceea nu le-am auzit.

El o privi neîncrezător, apoi ridică din umeri. Acești supraveghetori de puțuri petroliere erau o adevărată pacoste și nu-l deranja dacă erau împușcați pe capete. În ultimul an fu chemat de două ori în crucea nopții ca să facă investigații pe un șantier de foraj în care se intrase prin efracție. Știa că supraveghetorii erau responsabili dar vinovații fură prea inteligenți ca să fie prinși.

– Bine, domnișoară, am să trec pe la fermierii din zonă, să aflu dacă au văzut ceva. A fost probabil un vânător. Lumina e destul de incertă la asfințit și unii dintre ei trag în tot ce mișcă.

– Credeți că veți afla cine a fost? Leon vorbise pentru prima dată de când ajunsese acolo.

– Poate că nu, admise ofițerul. Dacă a fost un vânător, a vânat în afara sezonului și nu i-ar plăcea să se dea în vileag. Al doilea ofițer se apropie aducând glonțul găsit în nisip. După expresia chipului, Merle avu impresia că până acum, nici nu crezuse că se trăsese în ea.

– N-ați putea localiza arma după glonțul acela? întrebă Leon.

– Vă uitați prea mult la televizor, râse ofițerul. Acesta este de la o armă 30-30. Aveți idee câte puști de calibrul acesta sunt în zonă? Fiecare fermier între Medicine Hat și Calgary are probabil cel puțin una. Și mai sunt vânători care locuiesc în oraș și vânează în weekend. Nu găsești arma din care s-a tras nici dacă o cauți un an.

– Deci așa stau lucrurile? întrebă Leon neîncrezător. O veți lăsa baltă?

– Am spus că vom întreba pe-aici. Nu putem face mare lucru, zise ofițerul și se întoarse spre Merle. Acum, vă vom duce înapoi la motel, domnișoară.

– Am s-o duc eu pe domnișoara Halliday, interveni Leon ferm. Caporalul se uită la ea și Merle ridică din umeri. Se îndreptă spre celălalt ofițer și porniră spre mașina lor.

Merle așteptă până când mașina lor se îndepărtă și apoi își îndreptă atenția spre Leon.

El privea locul în care se găsise glonțul, apoi își ridică ochii spre Merle și porniră împreună să coboare dealul.

– Merle, zise Leon în timp ce se îndreptau spre mașina lui. Vreau să stai departe de deal o vreme.

– De ce? Ea se opri și se întoarse spre el.

– Măcar câteva zile, lasă poliția să încerce să afle cine a tras.

– Ai auzit ce-au spus. A fost un vânător. Probabil nu vor afla niciodată cine a tras în mine. Ea porni din nou și el o opri, apucând-o de mână.

– Nu ți se pare ciudat că n-ai auzit împușcăturile?

– Nu, nu mi se pare. Ți-am spus, aveam o mulțime de lucruri în minte atunci. Tu ai fi un exemplu, adăugă ea în gând.

– Poate că aceasta ar fi explicația că n-ai auzit prima împușcătură, dar celelalte? Pe acelea de ce nu le-ai auzit? Merle, ești supraveghetor de puțuri petroliere, nu se poate să nu fi observat ceva.

– Ei bine, cred că n-am fost prea atentă.

– Sau, oricine ar fi fost, a folosit un amortizor.

– Ofițerul a avut dreptate, Leon. Te uiți prea mult la televizor, zise privindu-l în fugă. Dorea ca el să nu fi spus nimic. Explicația cu vânătorul o liniștise. Nu dorea să ia în calcul alte posibilități. Acestea i-ar fi provocat doar spaima de a mai merge pe deal.

– Merle, nu ți-ar prinde rău să fii puțin mai atentă zilele următoare. Ia-ți liber, bucură-te de vremea bună a sfârșitului de vară. Cel puțin, dă-le șansa să verifice!

– Nu mi-ar prinde rău Leon? întrebă răstit. Uite, știu că vei face o forare de testare astăzi. Toată această prelegere e ca să mă facă să întârzii și să pierd testarea?

Leon o privi exasperat, dar ea merse înainte. Se urcă în mașină, își încrucișă brațele și îl aștepta. Într-o clipă ajunse și el, urcă, dar nu porni motorul. Se întoarse în scaun și o privi atent.

– Bine, Merle. Ai câștigat această rundă. Dacă știi că acolo e o testare, trebuie să știi că ne va lua câteva zile să hotărîm dacă forăm în continuare sau rămânem la o sondă de gaz. Îmi promiți că vei rămâne departe de deal până când poliția va termina ancheta, dacă eu îți promit că te voi ține la curent cu ceea ce vom hotărî în privința puțului?

Merle îl privi bănuitoare.

– De unde să știu că nu încerci să mă păcălești din nou?

– Nu știi, răspunse Leon obosit, dar nu-mi calc promisiunea și nu te vreau pe deal până când nu se lămurește situația.

Merle îl privi gânditoare, mușcându-și buza de jos și neștiind ce să hotărască. Leon părea să fie într-adevăr îngrijorat de soarta ei. Dar trebuie că fusese un accident. Nimeni n-ar fi tras deliberat în ea, doar dacă ar fi vrut s-o oprească din cercetarea puțului și trebuia să recunoască, nu-l crezuse când îi spusese că n-avea nici un amestec în această poveste.

– Haide, Merle. Gândește-te ca la o mică vacanță, insistă el.

– Trebuie să fiu nebună să am încredere în tine, zise dezgustată și întoarse capul să privească pe fereastră.

– Dar promiți?

– Promit, bombăni ea.

La restaurantul de la parcarea tirurilor, Merle se juca cu salata, privind pe ascuns spre bărbatul ce stătea în fața ei la masă, întrebându-se de ce se oferise să ia masa cu ea dacă nu voia să-i vorbească. După seara trecută și dimineața de astăzi, se gândise că poate-i trecuse supărarea pe ea, dar evident nu era astfel.

Leon își termină salata, dădu farfuria deoparte și se rezemă de spătarul scaunului așteptând chelnerița să aducă felul următor.

– Mă întorc dimineață la Calgary, zise el. Dacă și tu vrei să pleci, pot păstra legătura cu tine ca să-ți spun ce vom hotărî în legătură cu forajul.

Doamne, vocea-i era atât de rece! Aproape-și dori ca el să fi tăcut.

– Am să fiu la motel, răspunse ea fără chef și împinse la rândul ei farfuria. Știa că dacă va ajunge la Calgary, trebuia să se întâlnească cu șeful ei, ceea ce nu-și dorea. Nu raportase la

firmă încă nimic despre gaz și pentru anumite motive voia să păstreze tăcerea. În plus, cum putea explica situația în care se afla? Frank Destry n-ar fi acceptat ca ea să continue activitatea dacă era în pericol, dar cu siguranță avea să fie de aceeași părere cu ea și poliția, că glonțul provenea din pușca unui vânător aiurit.

Înainte ca Leon să poată comenta, Sally ajunse la ei cu mâncarea. Merle o privi cu răceala gheții.

Lăsând farfuriile pe masă, Sally se aplecă spre Leon. Ar vrea niște ketchup? Friptura era bine făcută? Mai voia cafea? Când în sfârșit Sally se îndepărtă, Merle nu se mai abținu.

– De ce nu i-ai cerut să-ți taie friptura? Sunt sigură că n-ar fi deranjat-o.

– Sunt sigur că ar fi deranjat-o, spuse Leon rece și privind-o încruntat. Își face treaba dar nu e obsedată de ea. El începu să mănânce, iar Merle continuă să-l privească.

– Ce-ai vrea să fac, izbucni ea. Să rup raportul și să dau totul uitării?

Cu grijă, Leon lăsă cuțitul și furculița și-i întâlni privirea.

– Atâta timp cât pentru mine este evident că acel raport este cel mai important lucru din viața ta, cu greu m-aș aștepta să-l distrugi. Ceea ce vreau e să eviți a fi ucisă în timp ce-mi cercetezi puțul. Nu doresc un astfel de scandal legat de proiectul meu. Își luă tacâmurile și începu din nou să mănânce, fără s-o mai bage în seamă.

De aceea-și face el griji pentru mine, se gândi ea, făcându-se că mănâncă cu o poftă care-i lipsea.

În loc s-o înfurie, comentariul lui o deprimă. El era cel mai important lucru din viața ei, nu slujba sau raportul, dar cum putea vreodată să-l facă să înțeleagă? N-avea experiența de-a se

purta cu onestitate față de un bărbat. Înainte de a-l cunoaște pe Leon se considerase un fel de expert în a manevra bărbații. Știa cum să-i ducă de nas, să se joace cu sentimentele lor, să obțină orice voia de la ei. Îl privi pe sub gene. Văzuse toate jocurile ei – numai că ea nu mai încerca nici un joc cu el.

Merle rămase tăcută și pierdută în gânduri tot timpul cât mai dură masa. Dacă Leon chiar era cel mai important lucru din viața ei, cum putea ea să-l trădeze pe el și dragostea pentru el, ajutându-i rivalii? Comentariul lui despre cel mai important lucru din viața ei o făcea să se simtă vinovată ori de câte ori se gândea să predea raportul. Nu vorbise serios când îl întrebase pe Leon dacă vrea ca ea să rupă raportul, dar se întrebă dacă nu cumva asta era de făcut. N-ar fi schimbat sentimentele lui pentru ea, dar nu-i datora loialitate pentru că-l iubea?

În timpul drumului de întoarcere la motel, Merle era preocupată și nu observă că au ajuns, până când Leon nu opri motorul.

– Ai fost îngrozitor de tăcută, zise întors în scaun cu fața spre ea. Sper că nu încerci să găsești o modalitate de a nu te ține de promisiune.

– Nu, deși cred că exagerezi.

Leon nu comentă.

– Ești sigură că nu vrei să mergi la Calgary câteva zile? Sunt sigur că mama ta ar vrea să te vadă, dacă nu te-ai întors acolo toată vara.

– Sunt sigură că ar vrea, încuviință Merle sec. Oricum, eu nu țin neapărat s-o văd. Am să rămân aici.

Își putea imagina ce reacție putea avea Edith dacă afla că era să fie împușcată. Ar avea un argument în plus ca Merle să părăsească această activitate.

– Ei bine, de fapt, am sunat-o eu aseară.

– Ce-ai făcut! se îngrozi Merle.

– Am spus că am sunat-o, repetă Leon apăsat. Am simțit că are dreptul să știe ce s-a întâmplat. S-a gândit că ar fi înțelept să stai cu ea până termină poliția ancheta. A sugerat să te duc eu la Calgary mâine și am fost de acord.

Auzindu-l, Merle se enervă rău. Nu uitase nici acum expresia chipului lui Jack Franklin din seara când se întâlniseră la restaurant cu mama ei, amestecul de stânjeneală și groază când mama ei încercase să se amestece în viața lui, din motivul ei obișnuit.

Dintr-o dată îi veni în minte imaginea trupului acelui câine groaznic, negru, cu care o speriase Leon ca s-o alunge de pe proprietatea lui, peste care se suprapusese imaginea capului mamei ei. Îl putea vedea înaintând încet spre Leon. Nu putu alunga imaginea și o bufni râsul.

Leon o privea de parcă o bănuia că-și pierduse mințile.

– O, Leon, reuși ea să spună până la urmă, i-ai spus cine ești?

– Bineînțeles.

Merle râse și mai tare, ținându-se cu mâinile de burtă. Edith avea să fie mai rea cu Leon decât fusese cu Jack, pentru că evident, va fi recunoscut numele. De-acum, trei sferturi din Calgary avea să afle că Merle îl cunoștea pe magnatul petrolului Leon Crane și dacă-și cunoștea mama cât de cât, majoritatea oamenilor vor avea impresia că invitațiile la nuntă au și fost puse la poștă.

Ștergându-și lacrimile, Merle se uită la Leon.

– N-ai idee ce-ai făcut, așa-i? El se încruntă puțin la ea. Mama... Începu din nou să râdă în hohote. Probabil că a făcut

deja strigările la biserică. Dacă nu vrei să fii forțat să te căsătorești cu mine, cred că ar fi mai bine să uiți totul despre invitația de a mă duce la mama.

Leon îi aruncă cea mai stranie privire și amuzamentul ei dispăru instantaneu. Brusc, întinse mâna să deschidă portiera. Nici chiar toate mașinațiile mamei ei n-aveau să-l convingă pe Leon s-o vrea de soție. Cum putea dezolarea înlocui brusc momentul de veselie? Trebui să clipească repede ca să-și poată ține lacrimile. Deschizând portiera, Merle ieși.

– Am să rămân la motel, zise ferindu-și chipul de ochii lui. Nu duce grijă, n-am să-mi calc promisiunea. Și ca să nu-l lase să ghicească ce simțea ea, adăugă pe un ton aspru: Și nu uita promisiunea ta. Fără să mai aștepte comentariul lui, intră în motel.

Merle privea cei doi băieți ce se jucau în celălalt capăt al piscinei, dorindu-și să nu fi fost atât de plictisită și să nu fi trebuit să muncească din greu și să nu fi trebuit să se gândească la Leon. Nu-l văzuse de mai bine de o săptămână. Nici nu-și luase rămas-bun înainte de a pleca la Calgary.

Avusese o conversație telefonică neplăcută cu mama ei, în dimineața când el plecase. Cum bănuise, mama ei nu era deloc îngrijorată de faptul că se trăsese asupra ei. Era cu mult mai interesată să afle cum îl întâlnise pe Leon Crane și care era relația dintre ei. În final, Merle îi spusese să-și vadă de treburile ei și-i trântise telefonul.

Copiii se jucau cu o minge mare de plajă de culoare portocalie și Merle își îndreptă atenția asupra lor, gonind din minte alte gânduri. Se așezau pe minge și se răsuceau cu ea,

încercau s-o scufunde, dar erau prea mici ca să aibă vreun succes. Cunoștințele ei în materie de copii erau cel puțin limitate, dar gândi că ar putea fi mai mari de cinci sau șase ani după cât de buni înotători erau.

În sfârșit, își uniră eforturile și reușiră să ducă mingea până la fundul bazinului. Când o eliberară, aceasta țâșni din apă și se rostogoli până aproape de Merle. Râzând de încântarea lor, Merle se ridică de pe șezlong și se duse după minge.

– Vrei să vii să înoți cu noi? o întrebă cel mai mic după ce ea aruncă mingea în apă. Merle ezită. Nu intenționase asta când se dusese după minge.

– Te rog, insistă celălalt. Mama nu ne-ar lăsa în apă adâncă fără un adult. El arătă spre o femeie care stătea la umbră pe un șezlong din partea cealaltă a piscinei.

Observând gestul fiului său, femeia se ridică de pe șezlong și se îndreptă spre Merle.

Când se apropie, aceasta îi stârni mila lui Merle.

Și eu care mă credeam epuizată după activitatea dusă toată vara. Dacă asta înseamnă să ai copii, Merle era bucuroasă că nu se gândise vreo dată să devină mamă. Femeia nu putea fi cu mult mai vârstnică decât ea, dar chipul îi era străveziu și ochii fără strălucire. Șuvițe de păr blond scăpaseră dintr-un elastic și rochia de bumbac pe care o purta atârna lălâie pe lângă biata-i siluetă.

– Sper că nu v-au deranjat, se scuză femeia.

Merle privi înapoi spre băieți. Chiar și vocea femeii era obosită.

– Deloc, vor să înot și eu cu ei.

– Bine, nu-i lăsați să vă domine, o avertiză femeia zâmbind.

– O, nu mă deranjează. Au spus că nu-i lăsați în apă adâncă fără un adult. Mi-ar plăcea să înot cu ei.

– Sigur nu vă deranjează? Chipul femeii se înmuie când se uită spre băieți. V-aș fi foarte recunoscătoare. Speram să ajungem la soțul meu la Calgary astăzi, dar nu m-am simțit bine și m-am oprit. Erau dezamăgiți că nu-și văd tatăl și le-am dat voie să vină la piscină. Din nefericire, nu mă simt în stare să intru cu ei în apă.

– Nu mă deranjează. Ezită o clipă, apoi continuă. De fapt, dacă doriți să vă întindeți în pat, aș putea să-i supraveghez eu vreo două ore. Realizase că femeia era bolnavă și incapabilă să supravegheze copiii, iar ideea de a avea grijă de ei o atrăgea. Mă numesc Merle Halliday. Puteți să vă interesați la recepție. Stau aici de câteva săptămâni.

– Sunt sigură că pot avea încredere. Nu despre asta e vorba dar nu vreau să abuzez.

– Deloc, îmi va face plăcere, o asigură Merle, sperând să spună adevărul. Nu supraveghease niciodată copii în timpul adolescenței, dar privindu-i pe cei doi băieți, se gândi că ar putea fi amuzant să aibă grijă de ei câteva ore. Ar fi avut ce face. Acum că-și revenise la normal, fizic și mental, începuse să se plictisească.

– Bine, zise femeia cu îndoială, mie mi-e nițel rău.

– Nu vă faceți griji în privința lor. Ne vom distra, o asigură Merle.

– Mulțumesc, zâmbi femeia acceptând. Cred că ar trebui să mă prezint. Sunt Mary Blake și ei sunt Andrew și Sean, zise arătând spre băieți. Lisa doarme acolo, în pătuțul pentru mașină, și am îndoieli că se va trezi în două ore, dar eu sunt în camera cincisprezece, dacă ea se trezește. Puteți trimite unul din băieți după mine.

Merle zâmbi și reperă cu ochii pătuțul fetiței. Nu-și dăduse seama că femeia avea un bebeluș. Ce știa ea despre copii nu

putea umple un paragraf, iar ceea ce știa despre bebeluși nu putea fi nici o propoziție. Poate că n-avea să se trezească. Mary Blake putea fi al naibii de sigură că dacă se trezea, unul dintre puști avea să vină s-o aducă repede.

Din fericire, Mary Blake nu păru s-observe dubiile lui Merle asupra abilității ei de a avea grijă de un sugar și părăsi piscina fără griji.

În următoarea jumătate de oră, Merle se jucă în piscină cu băieții. Descoperi că aceștia înotau foarte bine, iar Andrew, cel mai mare, mărturisi că avea doar șase ani. Îi spuse că intra în clasa întâi la Calgary și era tare mândru. Sean avea cinci ani, urma să meargă la grădiniță și voia să se facă cowboy. Tatăl său îi promisese o pereche de cizme noi, nu rămase de la fratele său mai mare.

Merle nu se dusese încă să vadă ce face Lisa, gândind că va fi foarte atentă s-o audă în caz că se va trezi. Îi era și teamă să se apropie. În caz că Lisa avea nevoie de ceva, nici nu știa cum să se descurce. N-ar fi vrut s-o deranjeze pe Mary pentru un lucru minor și hotărî să lase copilul să doarmă netulburat.

După ce trecu o jumătate de oră, Merle ieși din apă și se întinse la soare. Băieții o urmară imediat și începură lupta pentru a-i atrage atenția. Vrând-nevrând, află câteva lucruri despre ei. Tatăl lor găsise de curând o slujbă la Calgary și ei veneau din Ontario să se mute cu el. Când îi explicară că nu plecaseră împreună cu tatăl lor din lipsa unei bone pentru fetiță, Merle păli puțin și privi spre pătuțul copilului. Ce vârstă putea avea? Știa destule despre bebeluși ca să-și dorească să nu aibă de-a face cu un nou născut. Hotărî să nu mai fie lașă și să arunce un ochi în pătuț, când o văzu pe directoarea motelului apărând la piscină. Reperând-o pe Merle, femeia se repezi spre ea cu răsuflarea întretăiată.

– Domnișoara Halliday?

– Da.

– Of, s-a întâmplat ceva cumplit, spuse dând din mâini. Credeți că putem vorbi puțin între patru ochi? Aruncă o privire spre băieți.

– Da, bineînțeles, încuviință Merle și le spuse băieților să se joace cu mingea în cealaltă parte a piscinei. Când se întoarse spre femeie, deja presimțea dezastrul.

– Supravegheați copiii doamnei Blake, nu-i așa?

Merle încuviință așteptând urmarea.

– A leșinat în hol cu puțin timp în urmă. Soțul meu a dus-o la spital în Medicine Hat. Am încercat să dau de soțul ei dar n-am reușit încă. Sunteți în stare să continuați supravegherea copiilor până se limpezesc lucrurile, nu-i așa?

– Bine... Privi din nou spre Lisa. Ce trebuia să facă dacă se trezea?

– O, vă rog , spuneți că mă veți ajuta. Nici nu trebuia să părăsesc recepția. E ora la care se fac cele mai multe cazări. Dacă nu țineți copiii, nu știu ce vom face cu ei.

Astfel spuse lucrurile, putea să nu accepte?

– Vă mulțumesc. Nu știți cât apreciez, spuse femeia, recunoscătoare. Sunt sigură că imediat ce-l voi găsi pe domnul Blake, el va reuși să aranjeze ceva pentru mâine. Acum, trebuie să plec. Iată cheia camerei doamnei Blake, spuse dându-i cheia. Ar fi mai ușor să-i supravegheați acolo. În timp ce femeia se îndepărta, Merle se întreba deja cum îi putea părea ziua de mâine atât de îndepărtată.

Capitolul 9

Merle ridică pătuțul în care era fetița, cu grija cu care cineva ar ridica o ladă cu nitroglicerină.

Ar fi cărat cu mai mare bucurie greutăți. Se opri mai întâi la ea în cameră și se schimbă repede de costumul de baie și îmbrăcând o bluză și o pereche de blugi. Își luă câteva lucruri pentru a doua zi și conduse copiii în camera lor. Ajunsă acolo, antrenă băieții în activități pașnice, sperând în zadar că fetița n-avea să se trezească până dimineața. Din fericire, Mary Blake lăsase o mulțime de jucării și jocuri, iar Merle reuși să-i țină liniștiți.

În mod ciudat, băieții nu părură foarte îngrijorați de soarta mamei lor, părând mulțumiți cu explicația lui Merle că aceasta trebuise să plece la spital pentru câteva zile. Puțin mai târziu însă, Merle îi auzi șușotind și exprimându-și speranța că de data asta mama le va aduce un frățior, ceea ce o făcu să priceapă că cei doi nu înțelegeau că mama lor era bolnavă de fapt. Merle n-avusese curajul să-i lămurească.

Evenimentul cel mai neplăcut apăru mai târziu. Lisa, spre consternarea lui Merle, deveni cea mai mică ființă umană pe care ea o văzuse vreodată. Întrebând băieții, Merle află că Lisa fu născută doar cu trei săptămâni în urmă și Merle se întrebă cum putea fi soarta atât de crudă să lase fetița în mâinile unei asemenea amatoare.

Văzând calmul fetiței, Merle speră din inimă să n-o dezamăgească.

Cu ajutorul băieților, Merle găsi cutia cu scutece și schimbă fetița. Băieții găsiră neîndemânarea lui Merle extrem de amuzantă, dar îi săriră imediat în ajutor, mai ales cu sfaturi. Andrew îi prepară laptele, asigurând-o pe Merle că mama lui îi dădea frecvent această sarcină. După ce goli sticla, Lisa adormi și Merle o puse la loc în pătuț, răsuflând ușurată că fetița părea mulțumită să doarmă din nou. Băieții pierduseră interesul pentru mașinile pe care le împrăștiaseră peste tot cât Merle hrănise bebelușul și cerură voie să se uite la televizor. Merle nu văzu nici un inconvenient atâta timp cât cererea era unanimă și Lisa nu protesta, și le dădu telecomanda. Totul părea în ordine, chiar dacă după câteva minute băieții insistau să dea sonorul la un nivel numai bun de trezit morții. Atâta timp cât n-o trezeau pe Lisa, Merle n-avea nimic de zis. Ea se așeză într-un scaun în timp ce băieții erau întinși într-unul din paturi și se uitau la televizor. Camera era mai mare decât a ei, dar în afară de mărime, nu era mare diferență între ele. Citi instrucțiunile de pe cutia cu scutece și își dori ca doamna Blake să aibă o carte pentru creșterea copiilor. Fu obligată să caute o salopetă curată pentru Lisa în valiză. Scoase apoi toate lucrurile copilului de-acolo, gândind că domnul Blake va dori s-o ducă soției sale. Spera ca Mary Blake să nu fie grav bolnavă și să revină la copii cât mai repede.

Boala ei putea fi legată de recenta naștere, iar Merle se gândi o dată în plus, că nu avea cunoștințe în domeniu. Desenul animat pe care-l urmăriseră băieții se termină și Andrew începu să schimbe canalele. Sean văzu ceva ce voia să vadă și-i ceru fratelui său să păstreze canalul. Cererea veni când Andrew mutase deja și cearta începu. Merle interveni și confiscă telecomanda când Lisa se trezi și începu să plângă.

Prima dată când Lisa se trezise, scâncise puțin și se oprise imediat ce Merle o ridicase. De data asta, copilul plângea deja când ea ajunse la pătuț, țipând tare când Merle o luă în brațe. O legănă vorbindu-i și întrebându-se ce putea fi în neregulă. Chipul copilului era roșu de supărare, trăsăturile schimonosite și inspiră adânc înainte de-a începe din nou să țipe.

– Andrew, poate ar trebui să mai pregătești o sticlă de lapte! strigă Merle ca să fie auzită.

– Dar vreau să mă uit la televizor, protestă puștiul în timp ce-și împingea fratele ca să nu ajungă la telecomandă.

– Tanti Merle, se plânse Sean, nu putem vedea Sesame Street? Nu-mi plac filmele polițiste.

– Acela e pentru copii mici! se răsti Andrew la Sean.

– Băieți, nu vedeți că surioara voastră plânge! își pierdu Merle răbdarea. Andrew, te rog să faci ce ți-am spus.

– Ea plânge mereu. Mama n-o ia în seamă, spuse Andrew luptându-se cu fratele său. Merle se enervă și-l puse pe Andrew să facă laptele. De data asta el se supuse nemulțumit și plecă în baie să facă laptele. Sean îi aruncă o privire triumfătoare înainte de a schimba canalul televizorului.

Merle se plimba prin cameră, așteptând ca Andrew să se întoarcă. Plânsul prelungit era pe cale să extenueze fetița, iar țipetele deveniseră suspine menite să rupă inima.

Nu știa ce era în neregulă cu fetița și-i ceruse lui Andrew să-i facă din nou lapte, pentru că nu-și dădea seama ce altceva era de făcut.

Se întorsese spre fereastră, în drumul ei prin cameră, când ușa se deschise. Leon apăru în prag, evaluând scena dintr-o privire. Andrew ieși din baie și se grăbi spre televizor. Împingându-și fratele, schimbă canalul, aproape scăpând biberonul.

– Te-am căutat, spuse Leon tare. Unde apare un necaz, trebuie să fiu sigur că tu ești în mijlocul lui. Intră în cameră, se îndreptă spre televizor și îl opri. Băieții începură să protesteze și el îi potoli doar cu o privire.

– Voi doi, spuse răspicat arătând spre jucăriile împrăștiate pe jos, strângeți mizeria până văd ce i-a făcut Merle bebelușului.

Se îndreptă spre Merle cu mâinile întinse ca să ia fetița.

– Nu i-am făcut nimic, protestă Merle. Nu știu ce are.

Leon luă fetița, o ridică și începu s-o bată pe spate.

– I-ai dat să mănânce?

– Bineînțeles, răspunse Merle scurt. Și am și schimbat-o, adăugă când îl văzu că se uită spre cutia cu scutece. Văzu bine cum colțurile buzelor lui se arcuiră în sus. Totdeauna căpăta această expresie când râdea de ea. Se gândi să i-o lase pe Lisa în grijă ca să vadă singur că nu era amuzant.

Leon lovi ușor spatele fetiței și Merle se repezi s-o salveze.

– Ce faci? Să nu îndrăznești s-o lovești! țipă indignată.

– N-o lovesc, spuse Leon lovind-o din nou în timp ce se retrăgea cu spatele. Încerc să scot aerul din ea. În timp ce el vorbea, Lisa râgâi sonor și imediat încetă să mai plângă. Leon continuă s-o țină, frecându-i spatele cu palma și copilul râgâi din nou.

– Cum ai știut că de asta avea nevoie? întrebă Merle uluită și rămase cu gura deschisă.

Leon începu să râdă.

– Dacă nu-ți vine să crezi că sunt Superman, m-ai crede dacă ți-aș spune că sunt Mary Poppins? Merle nu consideră că merita să-i răspundă și se mulțumi să-l privească exasperată, spre amuzamentul lui.

– Bine, Merle, n-am să te mai tachinez. Când eram adolescent, îngrijeam copii pentru a câștiga bani de buzunar. Lisa adormise pe umărul lui, extenuată.

– Dar de ce?

– De ce? Pentru că-mi plac copiii, răspunse el simplu în timp ce o așeza pe Lisa pe burtică. Făceam asta și împărțeam ziare, zise întorcându-se spre ea.

– Dar de ce aveai nevoie de bani?

– Merle, de ce au nevoie adolescenții de bani? Nu ca să-i cheltuiască împreună cu fetele de vârsta lor?

– Dar tatăl tău este bogat.

– Este? Sprâncenele i se ridicară și o privi amuzat. Va trebui să-i spun ca să-și poată părăsi slujba de la stat.

– Tatăl tău e angajat? întrebă ea încruntată. Dar toată lumea spune...

Râsul lui Leon o întrerupse.

– Ai ascultat bârfele, Merle, o acuză el râzând în hohote. Aceste bârfe au apărut când lumea a aflat că mă numesc Crane, ca sir Robert Crane care e vestit în transporturi sau cam așa ceva. Pentru că am reușit să deschid Puma Resources, lumea și-a închipuit că de la el am luat banii. N-a fost de nici un ajutor că și tata se numește Robert, dar dacă sunt rudă cu sir Robert, te asigur că trebuie să fie o rudenie foarte îndepărtată. Nici măcar nu l-am întâlnit vreodată.

Băieții întrebară dacă se mai pot uita la televizor, în timp ce Merle rumega această informație. Pentru că-și strânseseră jucăriile, Leon le dădu permisiunea, cu condiția să cadă de acord asupra programului și să nu dea sonorul tare.

– Vrei să mă mai întrebi ceva? se adresă el lui Merle.

– De unde ai luat banii necesari pentru Puma Resources?

Fruntea ei încruntată dovedea uimirea. Pornirea unei companii petroliere nu era echivalentă cu cea a unui magazin de coloniale. Necesita o sumă uriașă pentru echipamentul și specialiștii unei astfel de întreprinderi.

– Numărul paisprezece, spuse Leon simplu.

– Paisprezece, repetă Merle, mai confuză ca niciodată.

– Hai, văd că trebuie să-ți spun povestea vieții mele. Se așează într-un fotoliu și-i indică să se așeze și ea. Văzând-o așezată, el începu să vorbească.

– Am lucrat în Arabia Saudită cam trei ani și când mi-am luat concediu, am pleca la Monte Carlo ca să mă gândesc dacă mai rămân sau nu în Orientul Mijlociu. Eram destul de mulțumit de slujbă, dar îmi doream să fiu liber câțiva ani. De-a lungul anilor, economisisem ceva din salariu, dar nici pe departe suma necesară pentru o companie petrolieră și mi-am dat seama că nu voi avea niciodată banii necesari. Într-o noapte la cazinou, am hotărît ce să fac. M-am îndreptat spre ruletă și am pus economiile pe cifra paisprezece. Dacă pierdeam, însemna că mă întorc în Arabia Saudită.

– Și ai câștigat?

Leon încuviință.

– Am câștigat treizeci și patru la unu. Am luat banii și am venit în Canada. Restul e, cum se spune, istorie.

– Și dacă ai fi pierdut? Erau toate economiile tale, spuse ea privindu-l cu îndoială.

– Economiile nu-mi erau de nici un folos. Lucrând pentru un salariu, n-aș fi putut economisi niciodată destul ca să-mi deschid propria companie, chiar dacă aș fi încercat toată viața. Așa că am gândit – totul sau nimic.

Merle se încruntă.

– Tot nu înțeleg cum ai putut.

– A fost ușor. M-am îndreptat spre masă și am pus banii jos, spuse el strâmbându-se.

– De ce paisprezece? întrebă ea, ignorându-i strâmbătura.

– Era o doamnă în vârstă la ruletă. Avea un teanc enorm de fise în fața sa. Când s-a întins să facă pariul, am fost uimit că poate să-și miște mâna. Cred că avea zece inele pe ea și toate cu pietre mari. Totdeauna am crezut în zicala că banul la ban trage, chiar și numai când e vorba de noroc. Deci, când ea a pus niște fise pe cifra paisprezece, acolo le-am pus și eu.

– Și ai câștigat, oftă Merle, încă nevenindu-i să creadă. Și continui să joci?

– Asta înseamnă afaceri cu petrol, spuse Leon sec, amuzându-se de uluiala de pe chipul lui Merle. Dacă te referi la ruletă, răspunsul este nu. De atunci n-am mai călcat într-un cazinou. Nu joc nici la loterie.

Merle îl privea fix. Ce poveste incredibilă! Poate de aceea el privea afacerile cu petrol ca pe nimic mai mult decât un joc.

– Povestea asta e mai lungă decât cea care spune că te tragi dintr-o familie bogată.

– Pentru că ești singura persoană căreia i s-a spus vreo dată, zise Leon spre totala ei mirare.

– Vrei să spui că nu mai știe nimeni?

– Da și te rog să păstrezi secretul. Dacă se află de unde am obținut banii, bancherul meu poate deveni foarte nervos. Privirea lui o făcu aproape să tresară. Bariera pe care el o ridicase între ei, dispăruse. Ea nu realizase asta până atunci, din cauza activităților avute după sosirea lui.

Merle își umezi buzele. Voia să-l întrebe dacă o iertase, dar n-avu curajul. Trebuie că o iertase, altfel, cum i-ar fi spus secretul său? Bineînțeles, povestea putea nici să nu fie adevărată. Era greu de crezut chiar dacă acest gen de acțiuni îi era tipic lui Leon.

El întoarse capul spre băieți, iar Merle continuă să se uite fix la el. Era de asemenea genul de poveste pe care Leon o putea inventa doar ca s-o uimească pe ea, cum avea obiceiul să glumească pe seama ei. Poate chiar era fiul lui sir Robert, magnatul în transporturi.

– Leon, începu ea încet, e adevărată povestea? Adică, într-adevăr banii pentru Puma Resources au fost câștigați la ruletă?

– De ce aș vrea să mint despre astfel de lucruri? răspunse el tot cu o întrebare.

– Pentru că, spuse ea încruntată și suspicioasă, îți place să mă tachinezi.

– Pentru că ești șireată, se strâmbă el la ea.

– Deci totul a fost o minciună? întrebă dezamăgită.

– N-am spus asta. Aș fi putut obține banii astfel, tot atât de bine cum ar fi putut să nu fie așa. Aș fi putut salva fiica unui șeic de la o soartă mai rea decât moartea și el să-mi dea banii ca pe o recompensă. Oricum, știi bine cum mă port când e vorba de o doamnă aflată în dificultate. Privi din nou băieții. Apropo de dificultate, te-ai gândit cum îi hrănim pe aceștia doi? întrebă el schimbând subiectul.

– Pe Andrew și Sean? Nu tocmai. Cred că am să-i duc mai târziu cu mașina la restaurant.

– Chiar crezi că te descurci într-un restaurant cu doi băieți mici și un bebeluș? Merle privi spre Lisa care dormea liniștită și se întrebă ce-ar face dacă ea ar fi început să țipe, cum o făcuse mai devreme, în timp ce aveau să fie în restaurant.

– Nu-ți face griji, îi alungă el gândurile. Pentru că arăți de parcă ai avea din nou nevoie de ajutor, am să mă ofer eu. Se pare că acesta-i rolul meu în viață. Îi mutăm pe toți la mine în bucătărie și le pregătim ceva de mâncare. Se ridică în picioare și se îndreptă spre băieți să-i pregătească de plecare.

– Am uitat ceva, zise peste umăr, adresându-se lui Merle. Trebuie să rămâi la motel. Am vorbit cu cei de la poliție și mi-au spus că vor veni mai târziu să vorbească cu tine.

– Au aflat ceva? întrebă Merle surprinsă. Nu mai aflase nimic de la poliție de când veniseră să vorbească cu ea pe deal, în dimineața următoare atentatului.

– Nu, dar vor să-ți mai pună niște întrebări.

Închise televizorul și spuse băieților să-și ia jucăriile ca să se poată muta în cealaltă cameră.

– Despre ce?

– Greg Larson.

– Greg? De ce...?

– Merle, începu Leon serios, privind-o în ochi cu o expresie gravă. Eu le-am sugerat să-l verifice. Era destul de supărat pe tine ultima dată când l-ai văzut, te-a lovit.

– Era nervos. Cred că ești ridicol, zise neluând în seamă bănuielile lui. Chiar tu ai spus că e o mare diferență între un act de pasiune și ceva făcut cu sânge rece. Greg Larson n-ar fi putut avea nici o legătură cu acele împușcături. A fost un vânător.

– N-ai de unde să știi, Merle. Și nu poate fi nimic rău în a lăsa poliția să-l verifice.

– Și în timp ce îl verifică? întrebă bănuitoare. Își aminti promisiunea pe care el i-o smulsese și se enervă. Era un alt truc pentru a o opri din cercetarea puțului? Când el nu-i răspunse la întrebare, ea continuă: ați luat vreo decizie cu puțul?

– Am luat.

– Și?

– Forarea se reia mâine, se strâmbă el.

– Și presupun că eu trebuie să mă țin departe de puț atâta timp cât poliția verifică ultima ta teorie, așa-i?

– Știu unde vrei să ajungi, Merle, dar crede-mă că nu mă folosesc de asta ca scuză pentru a te ține departe. Cred cu sinceritate că Larson trebuie verificat.

– Cred că înțeleg, zise ea rece. Bine, am să vorbesc cu poliția, dar consider că promisiunea pe care ți-am făcut-o nu mai e valabilă. Dacă ei sunt tot atât de îngrijorați în privința lui Greg, cum pretinzi tu că ești. Dar dacă nu, atunci cred că e vorba de un alt truc murdar de-al tău.

Unicul lui răspuns fu încleștarea maxilarelor, în timp ce privirea-i deveni rece. Se întoarse brusc cu spatele și începu să ajute băieții să-și adune lucrurile, mișcările lui dovedind furia stăpânită.

Cu toate acestea, el o ajută în continuare să aibă grija copiilor pe parcursul serii. Leon avu grijă ca noul zid ridicat între ei să rămână intact. O lăsă pe Merle să preia conducerea în bucătărie și el își mută lucrurile în camera doamnei Blake.

Mai târziu, directoarea veni să-i informeze că doamna Blake fusese operată de apendicită și că soțul ei avea să plece

spre spital Din fericire, cuplul avea prieteni care vor ajunge dimineață la motel ca să preia copiii pe perioada spitalizării mamei lor.

Furia lui Leon izbucni după ce o îmbăiară pe Lisa. Merle, deși total nefamiliarizată cu procedura, preluă sarcina băii. Lisa însă, n-avea nici un gând să se lase spălată din cap până-n picioare. După cum părea că deja se întâmpla prea des, Leon îi veni lui Merle în ajutor, preluând copilul și ducând sarcina la îndeplinire cu o îndemânare care o lăsă pe Merle cu gura căscată.

Când fetița era deja culcată, Merle se hotărî să-i spună lui Leon că va face cum i-a cerut el și se va ține departe de șantier. Poliția veni la scurtă vreme după ce ei mâncaseră și o întrebară despre relația ei cu Greg Larson. Fuse un interviu stânjenitor. În aparență, poliția vorbise deja cu oamenii de la instalație și ea fu pusă în situația de a respinge povestea lui Greg despre natura relației lor. Le putu simți scepticismul la auzul versiunii ei, dar simți totodată și scepticismul lor față de teoria lui Leon, că Greg ar fi autorul împușcăturilor. Promiseră totuși că vor face investigații.

Lipsa bănuielilor polițiștilor cu privire la Greg o făcu pe Merle să-și întărească hotărârea de-a se întoarce pe vârful dealului, dar după ce se mai gândi, ajunse la concluzia că era încăpățânată. Se hotărâse aproape să nu dea drumul raportului cu privire la puț, deci continuarea cercetării era lipsită de suport. Nutrea speranța că spunându-i lui Leon, avea să dărâme bariera dintre ei. Dacă nu reușea, atunci era mai bine, probabil, pentru toată lumea, ca ea să se întoarcă la Calgary și să-și vadă de viața ei.

Merle o lăsă pe Lisa dormind și se întoarse în living. Băieții se duseseră la culcare mai devreme, protestele lor că nu erau deloc obosiți fiind negate de viteza cu care adormiră. Leon era în picioare lângă chiuvetă, ștergând apa ce sărise peste tot când îmbăiaseră fetița.

– Leon, vreau să-ți spun ceva, deschise ea vorba.

– Chiar așa? Ei bine, ce crezi? Nici nu vreau să aud. Sunt sătul de tine până-n gât. Mai degrabă te-ai sinucide decât să lași puțul acela în pace. Ei bine, eu am să-ți spun ceva. N-ai să mai ieși pe deal. Îți interzic.

– Interzici? întrebă uluită de bruschețea atacului. Nimeni nu-i putea interzice ei ceva.

– Corect. Mi-am luat libertatea de a-ți confisca din nou cheile. Presupun că ai putea merge pe jos, dar îți va părea rău dacă o vei face. Azvârli pe dulap cârpa pe care o folosise și se îndreptă spre ușă, apoi se întoarse. Mă îndoiesc că Lisa va dormi peste noapte, deci ai face bine să dormi puțin, cât mai poți. Cu acest ultim sfat, el părăsi apartamentul, trântind ușa în urmă.

Al naibii Leon, al naibii, al naibii, al naibii! bombăni Merle urcând dealul și dând șuturi în absolut tot ce-i stătea în cale. N-avea absolut nici o dorință de a fi pe acest deal blestemat, dar el o înghesuise în colț. Chiar și după cele petrecute aseară, tot fu capabilă să-și păstreze oarecum mândria, dar nu acum.

În această dimineață, Leon intrase în bucătărie în timp ce ea pregătea micul dejun pentru băieți. Chiar în clipa intrării lui, Lisa începuse să plângă și el preluase pregătirea micului dejun pentru ca Merle să meargă la fetiță. Acesta era încă un lucru care nu-i plăcea la el. De fiecare dată când apărea, se

întâmpla ceva rău și el era nevoit să preia comanda ca și când ea era total incapabilă să rezolve problema. Se săturase să fie tratată de fiecare dată ca fiind prostul satului) Purtarea lui în timpul mesei fusese arogantă și ușor batjocoritoare, aproape făcând-o să aducă vorba despre puț. Deși atitudinea lui o înfuriase cumplit, reușise să-și țină limba. Nu-și puteau permite să se dea în spectacol în fața copiilor. Apoi apăruse cuplul ce prelua copiii în îngrijire și orice altceva fu dat uitării în febra pregătirilor pentru plecarea lor.

Spre ușurarea lui Merle, John și Candice Burton nu erau necunoscuți băieților. Până cu șase luni în urmă, familia Burton trăise în același oraș cu familia Blake. Ambii băieți îi recunoscură și părură mulțumiți să fie dați în grija lor.

Deși Merle se atașase de băieți cât îi avusese în grijă, plecarea micuței Lisa îi lăsă un gol în inimă. Fu uluitor. Se sculase la fiecare trei ore în timpul nopții ca s-o hrănească și s-o schimbe, asigurându-se că a dat aerul afară înainte s-o culce din nou, și nu putea înțelege de ce avea să-i ducă dorul, dar știa că așa se va întâmpla.

După ce plecă mașina în care erau copiii, Merle se simți inutilă și în nici un caz capabilă să-și sune mama. Leon luase din nou legătura cu ea. Merle nu găsi nimic amuzant în acest amestec al lui în viața ei. Deși mamei ei nu-i plăcea nimic mai mult decât să-i dea lui Merle sfaturi despre cum să-și ducă viața, din fericire era, câteodată, lovită de uitare și în general uita de fiica sa – în afară de cazurile când cineva îi reamintea de ea.

Admițând că mama ei fusese îngrijorată că ea putea fi în pericol, asta n-o oprise să tragă concluzii pripite despre relația

ei cu Leon. Nu că s-ar fi abținut de la o prelegere despre lipsa de atracție a femeilor prea independente. Bărbaților nu le plac femeile care-i sfidează în mod constant, iar Merle ar face mai bine să-și revizuiască atitudinea față de Leon, altfel avea să-l scape din mână.

Merle era furioasă de când termină convorbirea. S-o amestece pe Edith în neînțelegerea lor fu total deplasat – iar dacă Leon credea că având-o pe mama ei de partea lui putea schimba ceva, putea să se mai gândească o dată. Să descuie Blazer-ul fără cheie nu fusese deloc ușor cum sperase. Dar după circa un sfert de oră, reuși. Ajunsă în cabină, găsi firele de contact și porni motorul. Poate că se va face hoț de mașini după ce va renunța la cercetășie, se gândi ea pe drum. Bineînțeles, trebuia să-și îmbunătățească timpul de descuiere a broaștei. Fu privită foarte suspicios de câțiva oaspeți ai motelului, care erau în parcare în timp ce ea încerca să descuie portiera.

Când ajunse pe creasta dealului, privi spre șantier. Forarea începuse din nou și chiar de la acea distanță, putea simți mirosul gazului natural.

Îl văzu pe Leon lângă instalație și rămase pe loc până când el o observă. Când în sfârșit el se uită spre vârful dealului, Merle își flutură mâna, apoi se așeză să-și reia poziția de observare. Cât stătuse în picioare, nu privise prin binoclu. Își putuse imagina expresia lui Leon când dăduse cu ochii de ea, ceea ce o făcu să zâmbească. Doamne, ce tare-i plăcea când se arăta mai deșteaptă decât el, deși toată vara n-avusese prea multe ocazii. Stătuse întinsă pe burtă aproape o oră, când auzi zgomot în spate. Intră în alertă. Nu prea crezuse în bănuiala

lui Leon că Greg Larson ar putea să încerce s-o rănească, dar ideea i se infiltrase totuși în minte. Spunându-și că era ridicol să se sperie astfel, lăsă binoclul și privi peste umăr.

Era un câine – acel câine. De aceea-i spusese Leon că avea să regrete dacă ieșea din motel? Câteva clipe, Merle se holbă în ochii mici care-o priveau. Mâna-i tremura când o întinse spre el.

– Măi... cățel... Laddie Boy. Laddie Boy își ridică buzele și mârâi. Merle își retrase mâna, cu inima cât un purice. Câinele făcu un pas spre ea, făcând-o să intre în panică. Instinctul îi spunea să zboare, să sară, să fugă cât de repede putea, dar știu că avea să-i fie fatal. Câinele o va ajunge în câteva secunde. Calmează-te, își spuse. Gândește!

Știa că dacă dădea nas în nas cu un urs, trebuia să facă pe moarta, dar nu știa dacă metoda era valabilă și pentru câini și își acoperi capul cu mâinile. Inima-i ticăia de groază. Nu se putea gândi decât la colți puternici ce-i sfâșiau carnea.

Simți ceva mișcându-se pe piciorul ei și înțelese că animalul se apropiase. Laddie Boy o mirosea pe îndelete și din când în când punea laba pe ea. Îngrozită, Merle nu mai mișcă. Simți la un moment dat botul rece și răsuflarea câinelui în ureche și se aștepta să ajungă între colții lui în câteva clipe. Deschise ochii când limba câinelui îi ajunse pe gât. Încet, întoarse capul să-l vadă. Limba-i trecu peste față, alunecând umedă peste gura ei.

– Oprește-te câine prost! țipă ea. Laddie Boy își scutură capul și o privi. Mârâi puțin și începu din nou s-o lingă pe față.

– M-ai udat toată, idiotule! zise căutându-și batista în buzunar. La auzul vocii ei, câinele își arătă dinții și coada începu să

i se miște mai repede. Merle se încruntă. Așa zâmbești tu? Câinele mârâi din nou și o mai linse o dată. Merle râse și-l împinse. Stai potolit! Bine, te cred, ești un câine prietenos. Își întoarse capul ca să scape de limba câinelui și reuși să-l facă să se întindă jos, mângâindu-i urechile. Leon știa cu siguranță că animalul era prietenos și nu era de mirare că se strâmbase de râs când ea-i spusese că dăduse ochii cu fiara. Dar de ce-l trimisese aici? Bineînțeles, poate că nu-l trimisese, dar oricum părea că asta făcea parte din acțiunile lui Leon.

Merle privi câinele. Poate că Leon se gândise că ea n-avea să stea destul timp ca să afle că animalul era prietenos. Așa trebuie să fi fost. Trimisese câinele ca s-o sperie, pentru că nu voia ca ea să fie pe deal.

– Bine, Laddie Boy, cred că am mai marcat un punct. Ea râse și strânse animalul în brațe. Două puncte într-o zi, e un record.

Capitolul 10

Laddie Boy stătea întins sub soarele de octombrie lăsând căldura să-i încălzească blana groasă. Stătea cu botul pe labe și o ureche ciulită în timp ce o muscă-l bâzâia. Musca îl enervă și deschizând ochii, văzu un iepure. Iepurele nu-l văzuse și câinele așteptă ca acesta să se apropie înainte de a țâșni spre el. Aștepta cu mușchii tremurând de încordare, dar iepurele îl simți, sări ca din pușcă și o rupse la fugă, cu Laddie Boy pe urme.

– Nu întârzia prea mult! îi strigă Merle peste umăr. Sunt pe cale să pornească forarea de probă. Se întoarse cu fața spre șantier și ridică binoclul la ochi. Luase prostul obicei de a vorbi cu câinele, iar acum nu voia să se oprească. Stând cu ceasurile pe vârful dealului îi tot spunea lui Laddie Boy ce se petrecea pe șantier. Despre Leon, despre viață în general, chiar dacă nu primea răspunsuri din partea lui.

Cum reușise să nu observe câinii până acum? Laddie Boy fu primul câine pe care-l observase vreodată. Până acum, singurii câini cu care avusese de-a face fură cei de pază de la diversele

șantiere de forare pe care le cercetase. Ce-i drept, îi privise ca pe ceva greu de depășit. Văzuse câini duși în lesă de stăpâni prin oraș, dar nu-i privise niciodată ca pe adevărați însoțitori sau prieteni. Merle privi prin binoclu. Mai târziu, se întrebase dacă toată viața ei nu fusese observată printr-un binoclu. Cu un puț petrolier în fața lentilelor, nu mai observase nimic altceva, nici câini... nici copii... Gândul îi zbură din nou la Lisa. Deși o avusese în preajmă doar douăzeci și patru de ore, copilul își găsise un loc permanent în inima ei. Mary Blake îi trimisese câteva rânduri după ce se vindecase, și o poză a copiilor. Merle luase poza la Medicine Hat, o mărise și o înrămase. Acum o ținea pe măsuța de toaletă de la motel.

Merle își atinse stomacul întrebându-se cum s-ar simți însărcinată cu copilul lui Leon. În acea dimineață nu luase măsuri contraceptive, nici nu se gândise la ele. Când nu fură urmări, se simțise ușurată, dar acum n-ar mai fi atât de sigură. Nu pentru că ar folosi sarcina pentru a-l determina s-o ia de soție, dar copilul lui ar fi ceva de la el ce i-ar rămâne în toți anii ce ar veni.

Ridicând din umeri, Merle ridică binoclul la ochi și-l focaliză pe vârtejurile din părul lui Leon. Verificase din când în când puțul de când îi interzisese să meargă pe deal, dar săptămâna aceasta fusese acolo tot timpul, din cauza numeroaselor teste. Pentru că amândoi locuiau la motel și frecventau același restaurant, era inevitabil să se vadă. Când treceau pe hol sau erau amândoi la cafenea, Leon se uita prin ea. Trebuie că fusese invizibilă.

Cel puțin în ultimele săptămâni nu apăruseră tulburări. Deși a vorbit din nou cu poliția, nu se mai temea pentru siguranța sa. Zilele petrecute pe deal erau pline de pace, iar

echipa de la instalație n-o mai stânjenea la restaurant. Se întreba câteodată dacă parte din atitudinea lui Leon față de ea nu era mai degrabă refuz încăpățânat de-a recunoaște că el greșise. Nu va recunoaște nici că a greșit luându-i cheile de la mașină. După două săptămâni de pornit mașina prin legarea directă a firelor, Merle rezolvase problema la Medicine Hat și obținuse un alt rând de chei.

Leon vorbea cu geologul și Merle nu-i scăpă din vedere. Leon făcu semn să se deschidă valva ce permitea petrolului să intre în țeavă. Era a treia forare de testare din ultimele zile și însemna că găsiseră ceva. Putea spune multe despre rezultatele testelor doar privind chipurile celor ce le citeau.

Imediat ce puțul era terminat, se va întoarce la Calgary și-și va găsi de lucru. Pentru că n-avea să dea raportul la Wilde Rose și nu putea măcar să restituie salariile încasate, știa bine că nu-și mai putea găsi o slujbă de supraveghetor. Chiar nu-i păsa. Nu pentru că nu s-ar fi găsit un nebun s-o angajeze în domeniu, dar putea încerca o slujbă de secretară într-o școală sau ceva similar.

Chiar dacă nu mai cerceta puțul, continua să-l privească de pe deal în fiecare zi. Un motiv ar fi fost că n-ar mai fi putut să-l vadă pe Leon nici măcar de la distanță. El avea să se întoarcă la biroul lui din Calgary, iar petrolul nu va mai face parte din viitorul ei. Avea nevoie de aceste ultime imagini ale lui, să le păstreze pentru restul vieții. Merle auzi o zăngăneală venind din măruntaiele pământului și rămase privind prin binoclu spre capătul țevii de forare. Niciodată, în cei șase ani de când cerceta puțuri, nu fusese martor la ceva asemănător.

– Doamne! Apăsă binoclul mai tare pe ochi. Petrolul izbucnise prin capătul țevii ca o arteziană la o înălțime de șase

metri. Doamne, se gândi ea, asta se vede doar în filme. Oamenii de pe șantier alergau și săreau în jur, lăsând petrolul să-i stropească. Merle mișcă binoclul în căutarea lui Leon printre bărbații acoperiți de petrol, dar nu reuși să-l repereze. Își îndreptă atenția spre arteziana de petrol, privind-o fascinată. Nu știa cât stătuse acolo cu ochii pe jetul de petrol când auzi zgomot în spate.

– Vino aici, Laddie Boy. Trebuie să vezi asta, spuse ea fără să-și ia ochii de pe arteziană. Hai, băiatule, unde-ai rămas? E mult mai interesant decât un tâmpit de iepure.

Ce se întâmpla cu câinele? De obicei nu rezista ispitei de-a sta grămadă peste ea. Merle întoarse capul să vadă ce făcea câinele și dădu cu ochii în ochii de un albastru rece ai lui Greg Larson.

Petrol, petrol negru de calitate.

Trei sute cincizeci de milioane de ani înainte, o mare acoperise această zonă din sudul Albertei. Apele sale pline de viață erau mărginite de pădurile primordiale. Fundul mării era acoperit de mâl gros negru. Mâlul conținea rămășițele descompuse a milioane de plante și animale marine. Cu trecerea vremii acestea s-au descompus și au ajuns uriașe rezervoare de petrol. Leon, spre deosebire de oamenii lui, nu se grăbise să se lase mânjit de petrolul a cărui origine era așa de îndepărtată în timp. Acesta era momentul pe care-l așteptase. Toate semnele îl indicau. Cu câteva săptămâni înainte, aproape că renunțase când Merle îl sfidase și plecase pe deal, dar chiar și pentru ea, nu fu capabil să abandoneze puțul.

Se întoarse să privească pe deal. În ultimele săptămâni, ea nici măcar nu încercase să întrerupă activitatea de

supraveghere și el petrecuse multe ore privind-o de la fereastra biroului. Poate că plecase, învinsă de faptul că acum rapoartele ei nu mai valorau. O astfel de descoperire nu putea rămâne secretă. Până-n seară, toată Alberta va fi auzit de ea și până mâine, restul lumii.

Se întoarse să privească arteziana de petrol. În câteva minute, avea să dea ordin să fie astupat puțul, dar acum voia să se holbeze la el, să lase sentimentul de împlinire să-l pătrundă. Era un eveniment unic în viață. În anii ce urmau, avea să se confrunte cu o mulțime de forări zadarnice și puțuri mediocre. Dorea să mai savureze puțin acest moment de triumf.

Paznicul de la poartă veni și-l bătu pe umăr.

– Au venit niște polițiști și vor să vă vorbească.

– Poliția? întrebă el, uitând de puț. N-au spus ce vor?

Paznicul își luă ochii de la coloana de petrol.

– Nu, doar că vor să vă vorbească. Să le spun să vină mai târziu?

– Nu, mă ocup acum de ei. Leon se îndreptă spre poartă privind mereu spre deal. Unde naiba era Merle? Nu era genul care să plece cu coada între picioare doar pentru că slujba ei se dovedea. Recunoscu cei doi ofițeri care vorbiseră cu Merle. Priveau petrolul cu gurile căscate. Unul dintre ofițeri se întoarse spre Leon când acesta ajunse la poartă.

– E un spectacol! spuse arătând spre instalație. Cred că dumneavoastră sunteți obișnuit, dar eu n-am văzut în viața mea ceva asemănător. Își îndreptă din nou atenția spre izvorul de petrol.

– Voiați să vorbiți cu mine? întrebă Leon cu nerăbdare.

Fără prea mare entuziasm, polițistul se uită din nou la el.

– O căutăm pe Merle Halliday. Ne-am gândit că ați putea ști unde s-o găsim.

– Ați descoperit ceva? se interesă Leon.

– Da, se pare că bănuielile dumneavoastră despre Larson ar putea fi îndreptățite. Nu putem spune că el a tras, dar am aflat câteva lucruri interesante despre el și ne-am gândit că poate ar trebui să mai avem o discuție cu domnișoara Halliday.

Ochii polițistului se îndreptară din nou spre puț și Leon simți cum se enervează.

– Ce fel de lucruri interesante?

– Se pare că Larson a stat câteva luni într-un spital de boli mintale, în urmă cu câțiva ani. Doctorul cu care am vorbit ne-a spus că ei ar fi vrut să-l țină mai mult timp acolo, dar pentru că se internase voluntar, n-au putut să-l oprească să plece.

– Doctorul crede că ar putea fi periculos?

– E posibil, răspunse polițistul, cu ochii pe jetul de petrol. De-aceea vrem s-o găsim pe domnișoara Halliday. Nu putem da de Larson, de fapt..

– Cum adică, nu puteți? se revoltă Leon.

– Pur și simplu a dispărut. Aparent, și-a găsit un alt serviciu după ce l-ați concediat, dar n-a apărut acolo vreodată. Ofițerul îl privi pe Leon foarte curios. Dacă puțul prin care curgea astfel petrolul era al lui, nu și-ar pierde timpul îngrijorându-se pentru vreo t ipă oarecare. Privi din nou petrolul. N-avea idee cât valora, dar judecând după facturile de încălzire plătite iarna trecută, putea pune pariu că Leon Crane putea cumpăra orice femeie-și dorea după o astfel de lovitură.

– De obicei, Merle e sus pe dealul acela. Leon arătă spre vârful dealului, făcându-l pe ofițer să-i acorde din nou atenția.

N-am văzut-o de câteva minute, dar am pus un om s-o supravegheze de când a fost atentatul. Îl putem suna pe telefonul mobil și să ne spună unde a plecat. Paznicul era la câțiva metri distanță, urmărind băieții ce forfoteau pe sub dușul de petrol, iar Leon îl strigă.

– Joe, sună-l pe Ed Daily, te rog.

– Nu-i nevoie, spuse arătând spre oamenii de la instalație. A apărut imediat ce a izbucnit petrolul. Cred că n-a vrut să piardă spectacolul.

– Ce-a făcut!

Joe încremeni cu ochii pe chipul lui Leon. Arăta de parcă voia să ucidă pe cineva. În linii mari, Crane era un patron indulgent, dar Joe știa bine că nu trebuia întinsă coarda cu el. Când geologul îi ignorase dispozițiile, Crane îl concediase fără să clipească. După cum arăta acum patronul și bătrânul Ed trebuia să înceapă deja să-și caute de lucru.

– Vreți să-l chem? întrebă stânjenit. Spera ca furia lui Leon să nu se răsfrângă asupra lui.

– Am să rezolv cu el mai târziu, răspunse Leon tăios și se întoarse spre polițist. Hai să mergem pe deal și să vedem ce naiba s-a întâmplat cu ea.

Merle rămăsese cu ochii pe pușcă. Cu cât timp în urmă o folosise? Încercă să privească chipul lui Greg, să-i înțeleagă bombăneala. Părea că vorbise întruna ceasuri întregi. Monologul lui era fără șir, ca al unui nebun. Deși un punct era clar: intenționa să folosească pușca.

Ea încercă să se concentreze asupra vorbelor lui, să dea sens acestui coșmar, să înțeleagă ceva. El vorbea despre copilăria sa și lacrimile începură să-i curgă pe obraji. Le șterse

repede cu mâneca. În timp ce el vorbea, Merle înțelese că era pe cale s-o confunde cu mama lui, acuzând-o pe ea pentru copilăria și dezamăgirile sale.

Stăteau pe pământ unul în fața celuilalt, la câțiva metri de vârful dealului și în afara câmpului vizual al celor din șantier. Înțelese că Leon trebuie că pusese pe cineva s-o supravegheze, pentru că Greg spusese că o pândea de câteva săptămâni, așteptând ca bărbatul s-o lase singură, ca el să se poată apropia. Laddie Boy nu mai apăruse după ce pornise în urmărirea iepurelui și Merle se întrebă dacă Greg nu-i făcuse ceva câinelui.

La început, Merle făcuse câteva tentative de a se înțelege cu el, să-l oprească din pălăvrăgeala continuă. Se înfioră când se gândi la arteziana de petrol. Se gândise să-l distragă și să-i îndrepte atenția spre petrol. Atunci abia-și dăduse seama cât era el de instabil. Devenise incandescent când ea menționase șantierul și pentru o clipă, Merle crezu că o va împușca imediat. Părea să gândească despre puț că i-ar fi aparținut lui și doar Leon îl făcuse s-o piardă pe Merle și slujba.

Acum, ea tăcea în timp ce el nu se oprea din vorbă. Din când în când, își mișca degetele pe pușcă, iar Merle tremura de groază. În mintea lui bolnavă, tot ce fu vreo dată nereușit în viața lui se datora ei și singura posibilitate de a scăpa de rău era de a o ucide pe ea. Discursul lui era poticnit în oftaturi și Merle înțelese că el n-o privea cum era de fapt. Treptat, cuvintele lui deveniră neclare și el își lăsă capul în jos, ștergându-și lacrimile cu mâna. Merle se încordă. Să încerce să fugă? Greg bombăni ceva pentru sine și o privi din nou. Ea se mișcă puțin. Când el n-o mai privi, își trase picioarele într-o poziție din care să se poată ridica brusc. Privi din nou pușca. Dacă

fugea, nu-și putea permite să se gândească la ea. Trebuia doar să alerge și să alerge, fără să se gândească la gloanțele ce ar putea-o opri.

Închise ochii și inspiră adânc. Când deschise din nou ochii, el tot vorbea singur, cu capul aplecat. Acum!

Dintr-o mișcare, se și ridicase și alerga împiedicîndu-se în josul dealului, antrenând bulgări și pietre. Auzi când Greg trase, dar nu încetini goana. Era unica ei șansă și nu-și putea permite să se gândească la orice ar fi putut-o opri. Picioarele-i ardeau, inima-i bubuia în piept. Își suci glezna când sări peste un tufiș, dar nu luă în seamă durerea. Trebuia să continue goana, să ajungă la mașină și s-o șteargă de-acolo.

Era atât de hotărâtă să scape încât, la început, nu recunoscu bărbații care veneau spre ea, considerându-i doar obstacole în calea ei. Îl văzu apoi pe Leon începând să alerge spre ea. Se îndreptă la rândul ei spre el și ateriză în brațele lui. Respirația ei era doar suspine când ajunse în brațele lui protectoare și-și propti fața pe pieptul lui fără să-i pese de petrolul de pe cămașa lui. Era în siguranță. Inima începu să-i bată mai încet, respirația să se apropie de normal.

– O, Leon, ai avut dreptate! izbucni ea. A vrut să mă omoare.

– Fii cuminte, nu-ți mai poate face nimic, murmură Leon ținând-o strâns în brațe. Poliția se va ocupa de el.

– Are o pușcă, e nebun, suspină Merle cu fața la pieptul lui. Îl auzi pe Leon vorbind cu polițiștii. Auziseră împușcătura și unul dintre ei chema întăriri. Leon o conduse și o urcă în mașină. Se urcă și el și o strânse din nou la piept, înțelegând nevoia ei de a fi reconfortată.

– Ar fi trebuit să te ascult, spuse ea după ce se mai liniști. Ai avut dreptate. Dar eu n-am vrut să cedez. N-am să te mai sfidez niciodată, promise cu emoție în glas.

Leon râse, amuzat de docilitatea ce n-o caracteriza. Îndepărtând-o puțin, o privi. Avea ochii plini de lacrimi. Un obraz era negru de petrolul luat de pe cămașa lui, iar celălalt era palid. Lui Leon i se păru că nu văzuse niciodată o fată mai frumoasă.

– Aceasta, dragostea mea, este o promisiune pe care n-am să te las s-o încalci. El își lăsă capul, căutându-i gura. Ea se agăță de el, sărutul alungând teroarea din ultima oră. Buzele lui o explorară cu foamea pricinuită de lungile săptămâni de despărțire. O trase și o lipi de el și ea să lăsă în căldura brațelor lui ce-i ofereau siguranță. Când el n-o mai strânse, rămase lipită la pieptul lui.

Rămaseră tăcuți câteva minute. Apărură alte mașini de poliție și parcară lângă cea din spatele Blazer-ului. Merle se înfioră când văzu polițiștii pornind pe deal înarmați cu puști. În pofida momentelor de teroare trăite, îi era milă de Greg Larson și nu voia să-l vadă rănit.

Până la sfârșit, capturarea lui Greg se dovedi a fi fost floare la ureche. Poliția-l găsise în picioare, în vârful dealului, plângând și vorbind singur cu ochii la șantier. Pușca era pe pământ la câțiva metri de el și deși încercase să ajungă la ea când realizase că poliția era acolo, îl arestară fără probleme, rezistența lui dispărând complet când îi puseră cătușele și lăsând ofițerii să-l escorteze de pe deal.

Poliția-i permise lui Leon s-o ducă el pe Merle la secție, urmând cu Blazerul mașina poliției în care era Larson. Deși trebuia să dea o declarație, i se părea nefiresc ca Larson să ajungă în tribunal.

Câteva ore mai târziu, Leon parcă Blazer-ul pe marginea drumului ce înconjura dealul. Trecuseră pe la motel și se schimbaseră apoi luaseră cina împreună. Nici unul dintre ei nu deschisese discuția despre Greg Larson, iar conversația lor fu întreruptă de lungi tăceri. Acum că totul se terminase, familiara răceală se strecurase din nou între ei.

– Leon, șopti Merle, nu mai vreau să pun piciorul pe deal.

– Trebuie, Merle, spuse el ferm. Trebuie să înfrunți ceea ce s-a întâmplat acolo și să te obișnuiești cu gândul.

– Dar, Leon...

– Nici un dar, Merle, zise el deschizând portiera. Ai promis că n-ai să mă mai sfidezi – și eu am să te fac să te ții de promisiune. Nu te teme. Voi fi cu tine.

El coborî și ocoli botul mașinii ca s-o ajute să coboare. Soarele apusese de multe ore, dar peisajul era strălucitor sub lumina lunii. Aerul era rece și bruma timpurie albise toată preria. Urcară dealul împreună. În depărtare se auzi un coiot și un câine începu să-l latre. Merle își mușcă buza, întrebându-se ce se întâmplase cu Laddie Boy.

Inima-i bătea cu putere în piept când ajunseră pe creasta dealului, și nu din cauza urcușului. Leon avea dreptate. Trebuia să înfrunte situația. Dacă n-o făcea, nu se va mai simți niciodată în siguranță.

Leon se mută câțiva metri ca să privească spre șantier, iar Merle privea fix locul în care stătuse Greg Larson. Simți milă pentru el și totodată vină. Ce rol jucase ea în această cădere a lui? Deși poliția o asigurase că el era instabil psihic cu multă vreme înainte de a intra în viața ei, ea simțea că nu fusese total nevinovată în apariția evenimentului ce se consumase în această după amiază. Câteva minute, se tot gândi la Greg și

cum îl manevrase. Se gândi de asemenea, la toți ceilalți bărbați pe care-i cunoscuse de-a lungul anilor. Totdeauna își spusese că nu trebuia să se simtă vinovată că-i folosise. Nu-i duruse. În schimbul unei companii plăcute, ei îi dăduseră informații. Dar acum, înțelese că se mințise singură. Bineînțeles că suferiseră când descoperiseră ce era ea de fapt.

Privi spre Leon. El îi găsise binoclul și privea în șantier. Și pe el l-ar fi folosit, dacă el ar fi lăsat-o. De aceea, probabil, fusese atât de supărată pe el toată vara. Și de aceea trebuiau să-și spună adio în seara aceasta.

Leon lăsă binoclul, se întoarse spre ea și-i întinse mâna. Cu pași mici, Merle se apropie, dar nu-i acceptă mâna.

Stând la distanță, priviră șantierul. Oamenii închiseseră puțul acum, dar petrolul băltea peste tot. Șantierul era iluminat de lămpi puternice.

– Am văzut când a izbucnit, zise Merle încet. A fost incredibil. N-am mai văzut niciodată așa ceva.

– Ca să spun adevărul, nici eu. Știi ce înseamnă? Raportul tău nu va mai fi de mare folos acum pentru Wilde Rose. Toate companiile din țară se vor înghesui pentru închirierea terenurilor rămase libere după acest moment.

– N-are importanță, șopti ea cu ochii ațintiți spre puț.

– N-are? întrebă pe el. Ți-ai riscat viața pentru acel raport.

– M-am răzgândit în legătură cu raportul. Ridică apoi din umeri, încercând și reușind chiar să-i zâmbească.

– Când ai luat hotărârea? întrebă el și Merle simți deja tensiunea lui crescând în așteptarea răspunsului.

– Cu ceva vreme în urmă, răspunse ea. Simți că el întorsese capul s-o privească și imediat îl privi în ochi. Ce conta dacă ghicea că îl iubea? Acum totul se terminase între ei. Era sigură că el n-avea să-i întoarcă vreodată dragostea.

– De ce ai continuat să supraveghezi puțul?

Merle se făcu că nu aude, privind din nou șantierul

– Eu... Larson... o, Leon, mă simt atât de rău în legătură cu ce s-a întâmplat. A fost vina mea.

– Toți facem greșeli, Merle.

– Nu înțelegi, Leon, protestă ea sub imperiul vinovăției și al rușinii. Greg n-a fost primul bărbat de care m-am folosit. Practic, pentru fiecare puț, am găsit pe cineva de la care să scot informații și mi-am spus că atitudinea mea nu provoca suferință. Credeam asta pentru că nu mă culcam cu ei și păstram o relație ușoară și plăcută. Dar unii dintre ei au fost îndrăgostiți de mine și eu îi părăseam imediat ce puțul era terminat. Celor mai mulți nici nu le mai știam numele după ce plecam.

Leon își puse mâinile pe umerii ei.

– Merle, toți am făcut lucruri pe care le-am regretat și de care ne este rușine. Nu e ușor să înveți să trăiești cu vina și remușcarea, dar n-ai de ales. Singurul lucru pe care-l poți face este să încerci să te schimbi.

– O, Leon, e... altceva pentru tine.

– Crezi că eu n-am defecte? întrebă amuzat. O trase la piept. Am făcut și eu lucruri pe care n-am cuvinte să spun cât le regret. Orice om greșește. Cum crezi că m-am simțit după ce te-am silit să iei banii aceia? Am încercat să-ți rup mâna... nici acum nu mă iert pentru ce-am făcut. Totdeauna am disprețuit bărbații care s-au folosit de forță împotriva femeilor. Și acum, am făcut ceea ce uram mai tare. Merle stătea la pieptul lui, ascultându-i bătăile inimii.

– Merle, spuse el șoptit, nu putem schimba trecutul, putem încerca doar să nu repetăm aceleași greșeli în

viitor. Știi când m-ai întrebat de unde am luat banii ca să pornesc Puma Resources și ți-am spus că i-am câștigat la ruletă?

Ea încuviință.

– Nu s-a întâmplat chiar așa, dar de fapt, banii i-am câștigat la ruletă. Ți-am spus această poveste pentru că nu credeam că voi fi în stare să-ți spun tot adevărul. În plus, îmi place să te tachinez. O mângâie tandru pe păr. Ca să fiu cinstit, am intrat în cazinou ca să pierd banii, de altfel nu s-a terminat așa.

Merle se îndepărtă puțin de el și îl privi.

– Va trebui să-mi explici.

– Când lucram în Orient, eram logodit cu o fată la Londra. La fiecare câteva luni mă întorceam în Anglia și petreceam cu ea câteva zile, apoi mă întorceam la slujbă. Nu era un aranjament prea mulțumitor, dar câștigam mai bine decât în Anglia. Îmi doream teribil să am propria companie și economiseam fiecare bănuț. Ca să scurtez povestea, logodnica mea s-a plictisit să mai aștepte. Voia să se mărite și eu voiam să aștept până voi avea destui bani ca să am propria companie. Am avut o discuție aprinsă asupra acestui subiect și data următoare când m-am întors s-o văd, ea se căsătorise cu altcineva.

El tăcu o vreme. Merle se strânse mai aproape și se întrebă cum arăta fata. Simți că Leon vorbea cu greutate despre ea și Merle fu invidioasă. Fata fusese o proastă că-l părăsise.

– Obsesia mea de a porni propria afacere m-a costat fata pe care-am iubit-o, spuse Leon cu tristețe. Știu cum te simți tu acum, am rănit femeia pe care-am iubit-o și am pierdut-o pentru că am pus obsesia mea mai presus de orice altceva.

– Leon, dar eu am fost șireată.

– Nu, nu șireată. N-ai gândit. Nu ai vrut în mod intenționat să-l rănești pe Greg. N-ai luat în calcul consecințele faptelor tale. Ai primit o lecție dură pe care trebuie s-o înveți.

Îl asculta atentă, stând la pieptul lui și simțindu-se bine. Știa că avea să se schimbe pe viitor. Poate pentru că nu suferise până să-l iubească pe Leon, nu fu capabilă să înțeleagă suferința pe care o provocase ea altora.

După câteva momente, spuse.

– Leon, tot nu înțeleg, cum a fost cu banii.

– Când am descoperit că o pierdusem pe Louise, cred că am luat-o puțin razna. Am plecat imediat de la Londra și m-am dus la Monte Carlo. Cred că voiam să mă autopedepsesc, dar dintr-odată, am vrut să scap de toți banii economisiți. Am telegrafiat la Londra și am transferat toți banii la Monte Carlo. Am jucat totul la cazinou. Apoi... Leon chicoti. Îți amintești de doamna cu inelele? Merle încuviință. Ei bine, nu câștiga, de fapt, era aproape rămasă fără fise. Pentru că voiam să pierd, am pus banii unde-i pusese ea – numai că norocul ei s-a schimbat și amândoi am început să câștigăm.

– De ce n-ai continuat să joci până începeai să pierzi? întrebă ea uluită.

– Merle, sunt impulsiv, nu prost. Când am văzut câți bani am câștigat, mi-am revenit și n-am mai jucat. Compania mea n-a fost niciodată un substitut pe măsura a ceea ce aș fi putut avea împreună cu Louise, dar a fost satisfăcătoare.

Intenționase să se însoare cu Louise. Era limpede că o iubise.

– O mai iubești încă? întrebă ea încet, mânată parcă de o dorință masochistă de a ști.

– Nu la fel de mult ca pe vremea când eram logodit cu ea, dar într-un fel, da. Niciodată nu reușești să uiți pe cineva de care ai fost foarte apropiat.

– Înțeleg, spuse Merle sufocată de gelozie. Te-ai căsători cu ea acum dacă ar fi posibil?

– Nu, răspunse el simplu. O sărută ușor pe buze. Pentru că am să cumpăr un cal și am să mă însor cu tine.

Merle se trase din brațele lui.

– Ce-ai să faci?

– Am să cumpăr un cal. Unul alb, cred. Am venit prea încet ca să te salvez astăzi după amiază. A trebuit să te salvezi singură. Nu vreau să se mai întâmple, după ce ne căsătorim, deci m-am gândit că aș face mai bine să-mi iau un cal.

– Vrei să te căsătorești cu mine? întrebă Merle uluită.

– Ești îndrăgostită de mine, nu-i așa? râse el. Nu pentru acest motiv te-ai hotărît să nu mai dai raportul?

– Dar... bineînțeles.

– Bineînțeles, o întrerupse, sărutând-o. Și pentru că și eu sunt îndrăgostit de tine, nu crezi că ar trebui să ne căsătorim? Știi că mama ta ne va duce pe amândoi la nebunie dacă n-o facem.

– Eu... erai atât de supărat pe mine după ce-am făcut dragoste.

– În dimineața aceea știu ce simțeam pentru tine, dar nu știam încă ce simți tu pentru mine. Cred că de-aceea ți-am cerut să trăiești cu mine în loc să-ți cer să te măriți cu mine, ceea ce, de fapt, voiam. Apoi, Doamne, ai vorbit despre puț... Știam că Larson credea că-l iubeai. Dumnezeu știe câți alți bărbați credeau că-i iubeai. Și m-am văzut stând la o coadă lungă de bărbați care credeau că Merle Halliday îi iubea, când de fapt, ea-și iubea doar meseria.

– O, Leon, regret. Când te-ai enervat, n-am mai știut cum să îndrept lucrurile, dar crede-mă, te iubeam atunci, dar totdeauna am legat totul de slujba mea.

El își strecură degetele în părul ei.

– Când am aflat de atentat, am început să-mi dau seama că n-avea importanță ce simțeai pentru mine. Te iubeam și nu puteam suporta ideea că ai putea fi rănită nici dacă te folosiseși de mine. Voiam să te protejez. Apropo, cum ai pornit mașina?

– Direct.

– Unde-ai învățat să faci asemenea lucruri?

– De la un tip cu care mă întâlneam într-o vreme. Avea un caracter destul de urât.

– Cred că ar trebui să mă însor repede cu tine. Cu cât ieși mai curând din circulație, cu atât mai bine. Culegi tot felul de campioni ca prieteni. O strânse tare la piept și-o sărută.

– Leon, întrebă ea liniștită, la câteva clipe după sărut. Crezi că am putea avea copii după ce ne căsătorim? Știu că va trebui să mă înveți cum să-i îngrijesc, dar... îmi lipsesc Lisa și băieții.

Leon râse, teribil de amuzat.

– Draga mea, am intenția să te țin cu picioarele goale și însărcinată în următorii câțiva ani. Te va ține departe de cercetarea puțurilor.

– Ești misogin, Leon, îl acuză ea. S-ar fi înfuriat dacă i-ar fi spus altcineva aceste lucruri. Cu Leon însă, privea deja spre viitor.

– Te-ai prins. Acum, hai să ne întoarcem la motel ca să-mi încep acțiunea. Porniră spre mașină. La jumătatea drumului, Leon se opri.

– Auzi ceva?

– Laddie Boy! strigă ea. Câinele apăru, se îndreptă întâi spre Leon, apoi sări pe Merle îi propti labele pe piept și o linse.

– Oprește-te, tontule, strigă Merle, împingându-l. Ai pierdut tot spectacolul, băiete, zise aplecându-se să-lmângâie.

– Se pare că trebuie să cumpăr o casă mai mare, râse Leon.

Merle îl privi mirată.

– Vom avea nevoie de multe camere pentru a ține câinele, calul și toți copiii pe care-i vom avea, explică el liniștit.

– Crezi că-l vom putea lua de la cine-l are?

– Nu m-ar surprinde dacă ne-ar plăti să-l scăpăm de el, zise apucând-o de mână. Hai, vreau să mergem să ne antrenăm pentru luna de miere.

Sfârșit